

MORRIS VENDEN

# DE CE NU MI-AI SPUS ȘI MIE?

A-L FACE CUNOSCUȚ PE ISUS ALTORA,  
NU ESTE CEEA CE FACEM. ESTE CEEA CE SUNTEM.

ZAPPY'S

De ce nu mi-ai spus și mie?

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**VENDEN, MORRIS**

**De ce nu mi-ai spus și mie?** /Morris Venden; trad.: Luminița Mohora -  
Urleta; Zapis, 2007

ISBN 978-973-88374-2-3

I. Mohora, Luminița (trad.)

2

Concept grafic coperta: Ana Mîndăianu

## DEDICAȚIE

Soției mele care mi-a fost alături și mi-a oferit sprijinul ei atât la vreme de bucurie cât și la vreme de întristare, prin suișurile și coborâșurile celor peste cincizeci de ani de slujire creștină. Ea a fost cea care m-a încurajat să continui atunci când am vrut să renunț. Veșnică recunoștință față de Mary Lou.

De ce nu mi-ai spus și mie?

# CUPRINS

|                                                |     |
|------------------------------------------------|-----|
| Cuvânt înainte .....                           | 7   |
| 1. Terminarea lucrării în China .....          | 9   |
| 2. Înfăptuind propria-ți mântuire .....        | 24  |
| 3. Lucrarea Duhului Sfânt .....                | 35  |
| 4. Leii de pe drum .....                       | 46  |
| 5. Pescuind pe partea dreaptă .....            | 57  |
| 6. Sudoare sfântă .....                        | 70  |
| 7. Rugăciunea de mijlocire .....               | 79  |
| 8. Unul din acești foarte neînsemnați .....    | 87  |
| 9. Femeia de la fântână – partea I .....       | 98  |
| 10. Femeia de la fântână – partea a II-a ..... | 109 |

De ce nu mi-ai spus și mie?

## CUVÂNT ÎNAINTE

Ar fi o afirmație corectă dacă ai spune că Isus a fost un personaj controversat. Nu El a plănuț să fie așa. Singurul lucru pe care El l-a făcut, a fost acela de a spune adevărul despre Dumnezeu și împărăția cerurilor, și mulți, – mai ales cei ce erau conducători – au fost deranjați de ceea ce a avut El de spus.

*De ce nu mi-ai spus și mie?* are potențialul de a produce efecte similare pentru motive similare. Pentru mult prea mult timp, ne-am limitat la a privi mărturia creștină mai degrabă ca pe o simplă distribuie de informații, decât ca pe relatarea unei experiențe personale. Am tot vorbit despre “adevăr”, de parcă acesta este un set de credințe fundamentale, dar potrivit spuselor lui Isus, “Adevărul” este o Persoană. *El* este Adevărul! Să cunoști “Adevărul” are într-adevăr de a face cu a-L cunoaște pe Dumnezeu. Când Îl cunoaștem ca pe Prietenul nostru personal, mărturia noastră se schimbă și din a fi doar elocventă din punct de vedere logic, devine copleșitor de contagioasă.

Dacă Scriptura este clară cu privire la ceva, atunci este foarte clar faptul că Dumnezeu se află în căutare de prieteni. Deși poate părea uimitor acest lucru, Cerul este înfometat după prietenie. Toate filele Scripturii murmură o invitație la o relație personală cu Dumnezeu. Aceia care răspund acestei invitații, au ceva de spus: lucruri în căutarea cărora se află întreaga lume.

Isus nu a limitat Marele Mandat la o mână de evangheliști cu calități de comisionari extraordinari. El nu a cerut preoților să-și asume responsabilitatea pentru finalizarea lucrării, ci a cerut *fiecărui* credincios să spună și altora ceea ce știe despre *El*.

Oamenii nu așteaptă să audă proclamații profesionale. Ei așteaptă să audă ceea ce noi înșine am văzut, am auzit și am simțit legat de

De ce nu mi-ai spus și mie?

puterea lui Hristos. Aceasta este mărturia la care ne cheamă Domnul nostru și din lipsa căreia pierе întreaga lume.

Unii vor crede că această carte are un mesaj eronat care pălește în fața evanghelismului. Dar pentru cei ce au urechi de auzit, va atinge o coardă și va produce un răspuns lansând o simfonie de mărire la adresa lui Dumnezeu.

*De ce nu mi-ai spus și mie?* vă va face să vreți să le spuneți și lor!

Îți mulțumesc, tată, pentru încă o carte ce ne aduce aminte că totul are într-adevăr în centru pe Dumnezeu!

Lee Venden

College Place, Washington

## CAPITOLUL 1

# TERMINAREA LUCRĂRII ÎN CHINA

Se spune că un profesor din China avea o fiică frumoasă și eminentă. El era interesat să găsească o cale prin care să se asigure că fata va căpăta cel mai bun soț. A întâmpinat deosebite dificultăți în îndeplinirea acestei sarcini, pentru că nu era nimeni destul de bun pentru ea, așa că a ticluit un plan. Avea de gând să afișeze pe un panou din mijlocul orașului, o sută dintre cele mai puțin înțelese și cunoscute semne chinezești, și bărbatul care va înțelege cele mai multe dintre ele, va primi pe fiica lui de soție.

Au încercat mai mulți pretendenți, dar cel mai mare scor pe care l-au putut obține, a fost 80%. Profesorul nu a fost satisfăcut. El dorea 100%.

Într-o zi, a venit în oraș un cizmar și a văzut panoul. S-a uitat la el și a exclamat, “Ce păcat! Unul nu știu!” Și oamenii din oraș au spus, “Acesta este cel mai mare scor pe care l-a obținut cineva până acum. Le știe pe toate, cu excepția unuia singur.” Au mers și i-au spus profesorului și cizmarul a primit-o pe fată de soție.

În noaptea nunții ea l-a întrebat care era litera pe care nu o știuse. El a răspuns: “Nu înțelegi. Eu nu am știut absolut nici una din ele”. Și informația aceasta a ajuns până la împărat, care l-a chemat la el pe cizmar și i-a spus: “Nimeni din această împărăție nu îi va trata astfel pe supușii mei. Îți voi adresa trei întrebări și dacă nu vei putea răspunde la ele, unde îți sunt călcâiele, îți va fi și capul”. Apoi a continuat: “Întrebările vor fi adresate prin mișcări de mâini (mimate). Nu se va rosti nici un cuvânt. Eu fac o mișcare și tu răspunzi prin semne făcute cu mâinile.”

De ce nu mi-ai spus și mie?

Împăratul a început să deseneze cercuri prin aer cu mâinile, cu degetul arătător. Cizmarul a răspuns ridicându-și una dintre mâini la nivelul umerilor, iar cealaltă la nivelul taliei cu palmele față în față. Împăratul a fost mulțumit căci dorea să știe ce să facă cu dușmanii care îl înconjuraseră. Și a înțeles că cizmarul spusese, “Suprimă-i.”

Apoi împăratul a ridicat trei degete. Cizmarul a început de la mijloc înspre în jos să-și legene brațele cu palmele deschise spre înapoi. Împăratul a fost mulțumit. Pe când făcuse gestul, el întrebă: “Ce să fac cu acei trei dușmani care sunt cel mai de temut dintre toți dușmanii?” Și a înțeles că cizmarul a răspuns: “Nu-ți face griji în privința lor.”

Pentru ultima întrebare, împăratul a făcut semn cu mâna, mai întâi arătând în sus și apoi în jos. Drept răspuns, cizmarul a zâmbit și s-a bătut cu palma pe șold. Împăratul a fost satisfăcut din nou. Cu gestul său, îl întrebă pe cizmar: “Ce să fac cu cei doi cei mai răi dușmani, cel de sus, și cel de jos?” Și a înțeles că cizmarul a răspuns: “Așează-te pe tronul tău și nu-ți fă griji.” Așa că l-a trimis pe cizmar înapoi la frumoasa lui soție.

În luna lor de miere, fata l-a întrebat pe soț cum au decurs lucrurile când a fost la împărat. El i-a răspuns, “Grozav! Împăratul m-a întrebat câte clătite pot eu să mănânc. Și eu i-am răspuns: ‘O grămadă atât de înaltă.’ El m-a întrebat: ‘Nu mai poți mânca încă trei?’, eu am răspuns: ‘Nici vorbă!’ Apoi el a întrebat: ‘De unde trebuie să-ți procuri pielea pentru afacerea ta cu încălțăminte, din partea de sus a corpului, sau din cea de jos?’ Eu i-am spus: ‘De pe șoldul animalului.’”

În această legendă chinezească, avem un exemplu de comunicare defectuoasă și înțelegere greșită.

Acum câțiva ani am făcut o călătorie în China și a avut un extraordinar impact asupra mea. Mi-a adus aminte de înțelegerea greșită pe care o deținem noi în legătură cu Dumnezeu, caracterul Lui, lucrarea Lui și oamenii pe care i-a creat. Nu este alt loc precum China care să-ți aducă aminte de acest lucru. În primul rând, China este o țară de mărimea Statelor Unite din punct de vedere geografic și are de cinci ori populația acesteia – în jur de 1,3 miliarde de oameni. Vorbim de mari mulțimi aici. După cum mi-a spus cineva, dacă te plimbi prin Shanghai, prin

centru și leșini, nici măcar nu ajungi să cazi pe o distanță cât ar ține trei blocuri. Mulțimile sunt îngrijorătoare.

Acum câțiva ani în urmă, conducerea bisericii din America de Nord a cerut pastorilor să împartă teritoriul din jurul lor și să creeze strategii prin care să ducă Evanghelia la popoarele lumii. La vremea aceea nu m-am gândit la mulțimi. Eram pastorul bisericii din cadrul campusului colegiului Uniunii Pacific, într-o comunitate predominant adventistă de ziua a șaptea. Noi, membrii comitetului, am râs și am spus: “Avem patruzeci de oameni pe Muntele Howell care nu sunt de aceeași credință ca noi și avem două mii de membri în această biserică. Nicio problemă!”

Cu altă ocazie, am mers la Bombay, în India, cu sute de milioane de oameni, mulți dintre ei dormind pe stradă în timp ce alții călcau peste ei în timpul nopții – tată, mamă, copii, părinți, toți, cu cătel, cu purcel. Și biserica din India, care are un număr mic de membri, se presupunea că le duce tuturor vestea cea bună. Cum se va putea întâmpla acest lucru?

Apoi mergi în China, cu 1,3 miliarde de oameni și spui, “Și noi tot încercăm să facem lucrarea Domnului!” Aceasta este problema noastră. *Noi* încercăm să facem lucrarea *Domnului*. Este timpul să încetăm să mai încercăm să facem noi lucrarea *Domnului*.

De unde a apărut această înțelegere greșită? Pasajul principal din Scriptură folosit de ani de zile pentru a scoate biserica din ritmul ei de lucru sânguinos se găsește în Ezechiel.

“Când zic celui rău, “Răule, vei muri negreșit!” și tu nu-i spui ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îi vei mântui sufletul” (Ezechiel 33:8.9).

Am crescut cu această idee și acest lucru obișnuia să mă constrângă să dau mărturie și să lucrez pentru Domnul. Se presupune că eu sunt veghetorul din versetul acesta, iar cel rău este lumea întreagă, inclusiv cei 1,3 miliarde locuitori ai Chinei.

Înțelegere teribil de greșită!

Ca rezultat al unei asemenea interpretări, avem oameni care sunt înspăimântați de mărturisire și slujire pentru că dacă cineva va trăi sau

De ce nu mi-ai spus și mie?

va muri în funcție de felul în care dau eu mărturie, de succesul sau eșecul meu, atunci nu doresc să mă implic. Voi lăsa această lucrare în seama profesioniștilor, iar eu voi contribui cu mijloace financiare. Cu acest fel de abordare, am ucis mărturisirea creștină chiar în biserică. Cine dorește să sufere din pricina sentimentului de vinovăție care ar putea să apară gândind că poate nu a avut succes, când există posibilitatea de a plăti pe prezentatorul programului de satelit să facă el această lucrare?

Un alt rezultat al acestui tip de gândire este că a creat o reputație nefavorabilă caracterului lui Dumnezeu. Dumnezeu, care este Creatorul vieții și care știe că nu noi am făcut alegerea de a ne naște în lumea aceasta, nu ar fi un Dumnezeu al iubirii dacă ar lăsa destinul veșnic al unei persoane să depindă de efortul unei alteia. Aceasta aruncă o umbră nefavorabilă asupra caracterului lui Dumnezeu și asupra puterii Sale. Nu este El destul de puternic să împlinească această lucrare? De ce trebuie să o așeze pe umerii noștri?

O mică broșură intitulată *Calea către Hristos* menționează: “Dumnezeu ar fi putut încredința vestirea Evangheliei și întreaga lucrare de slujire a iubirii, îngerilor din ceruri. El ar fi putut angaja alte mijloace pentru a-și duce scopul la îndeplinire.” (79) De multe ori m-am întrebat, de ce n-a făcut-o? Îngerii nu ar încurca lucrurile cum fac eu și nu ar determina pe cineva să se întoarcă înapoi din cauza unui cuvânt ce nu a fost ales cu grijă, sau a unei priviri nepotrivite. Așadar, au tot existat multe și multe înțelegeri greșite și lipsă de înțelegere în ceea ce privește misiunea și scopul bisericii precum și scopul mărturisirii și slujirii creștine, din pricina unui pasaj biblic din care noi culegem o informație eronată.

Augustin a fost cel care a elaborat doctrina păcatului originar, care spune că noi ne naștem păcătoși și suntem *răspunzători* pentru acest lucru. Când citezi doctrina păcatului originar așa cum a fost ea exprimată de Augustin, incluzi automat ideea că “eu sunt de vină; eu sunt vinovat; eu sunt responsabil; sunt răspunzător pentru faptul că m-am născut în lumea păcatului.” Lucrurile care urmează, desigur, sunt extrem de comune în Biserica Catolică de astăzi – botezul pruncilor și alte lucruri care au de a face cu gândul că trebuie să ne îngrijim de această problemă

din timp pentru că noi suntem cei răspunzători. La aceasta se adaugă pasajul din Ezechiel care mă face să mă gândesc că sunt responsabil și sângele meu va fi cerut atunci când cutare și cutare este pierdut și eu nu am încercat să îl salvez.

Un alt gând care vine în mintea cuiva care călătorește în aceste state dens populate, este conștientizarea faptului că oamenii încă se nasc cu mult mai repede decât reușește întreaga biserică creștină să ducă Evanghelia la toți, ca să nu mai vorbim de întreita solie îngerească. Am auzit pe cineva încercând să explice că acest lucru nu este adevărat, dar nu pot să-mi dau seama ce fel de extensie a imaginației sau ce fel de computer foloseau pentru acest lucru. Chiar și cu controlul nașterilor care se cere în China, pe întreaga planetă oamenii se nasc totuși mult mai repede decât reușim noi să ajungem cu Evanghelia la ei.

Iată o altă întrebare: Dacă destinul veșnic al unei persoane este bazat pe ceea ce facem noi, de ce ar trebui ca cineva să audă Evanghelia de două ori înainte ca absolut toți să o fi auzit măcar o dată? Și totuși noi mergem în lucrare în aceleași teritorii, iar și iar. Ne place să mergem acolo unde oamenii răspund apelurilor și sute dintre ei se botează. De asemenea, nu prea ne place să ne avântăm în teritorii precum cele din Orientul Mijlociu, unde doar câțiva sunt interesați. În activitățile noastre de zi cu zi și în încercările noastre febrile de a produce creșterea numerică a bisericii, avem nevoie să pășim în China și să ne dăm seama că noi nu suntem pe cale să terminăm nimic.

Sunt probabil optzeci de milioane de creștini în China în mișcarea Sfânta Treime, o mișcare condusă de David Lamb, și chiar bisericile noastre funcționează sub egida sa. În timpul cât m-am aflat în China, grupul nostru de vizitatori s-a întâlnit cu grupul de credincioși adventiști din Beijing, mai mult de o mie de membri care se întâlnesc într-o clădire ce nu le aparține – este proprietatea guvernului și este gestionată de acesta în cadrul programului Sfânta Treime, program al tuturor creștinilor din China. Apoi ne-am întâlnit cu alte persoane la spitalul adventist, Spitalul Sir Run Run Shaw. Am prins numai o vagă idee de ceea ce se întâmplă acolo. Am început să-mi dau seama că dacă Dumnezeu nu-și termină lucrarea, suntem morți cu toții.

De ce nu mi-ai spus și mie?

În Faptele Apostolilor, capitolul 17, Pavel a fost mâhnit de situația idolatră a grecilor pe care i-a întâlnit pe colina lui Marte, unde a spus niște lucruri pline de semnificație:

“Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenеști ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile” (Fapte 17:24.25).

Acest lucru este foarte interesant dacă ne gândim la toate bisericile din ziua de astăzi. Dumnezeu nu locuiește în temple zidite de mâini. Dar templele închinatе altor dumnezei sunt numeroase în ziua de azi în lume. Desigur, în China, sunt temple peste tot – dedicate lui Buda și altor zei. După ce am vizitat atât de multe temple m-am simțit deprimat. Cum se pot ei închina și face plecăciuni înaintea acestui Buda gras, care râde cu un zâmbet larg? L-ați văzut vreodată? *Este de răs faptul că ei pot face așa ceva*, m-am gândit eu. Și în deprimarea mea, pe când priveam la aceste lucruri, am început să mă întreb dacă nu cumva totul este doar o chestiune de perspectivă.

Mi-am adus aminte de povestea americanilor din Japonia care râdeau de religia japoneză. Aveau destul curaj să ia în răs pe japonezii care puneau mâncare la mormintele celor dragi, și i-au întrebat: “Când au să vină cei dragi ai voștri afară să mănânce mâncarea?” Japonezii au răspuns: “ Atunci când cei dragi ai voștri vor veni afară ca să miroasă florile.” Poate că este totuși o problemă de perspectivă. Când merg la un templu budist și sunt întristat de acest lucru, mă întreb ei ce-ar simți dacă s-ar duce în grădina din Ierusalim și ar vedea un mormânt murdar și gol? Ar fi mai impresionați decât sunt eu la templul budist? Așa că am început să mă gândesc, este doar o chestiune de perspectivă?

Merg apoi la Cuvântul lui Dumnezeu, despre care noi înțelegem că este baza tuturor lucrurilor. Acesta spune:

“El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. “Căci în El avem viața, mișcarea și ființa”...

“Suntem din neamul lui.” Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască ”. (Faptele Apostolilor 17:26-30).

Dacă studiem în continuare, descoperim în cele două versete precedente acestora, o afirmație interesantă:

“Pavel a stat în picioare în mijlocul Areopagului și a zis: ‘Bărbați atenieni! În toate privințele vă găsesc foarte religioși. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam îndeaproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar pe care este scris: UNUI DUMNEZEU NECUNOSCUȚ! Ei bine, ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu’” (Fapte 17:22.23).

Dintr-o dată mi-a devenit clar faptul că el nu a spus:

“Voi vă închinați la cine nu trebuie.” Ceea ce el le-a spus a fost: “Voi îi slujiți lui Dumnezeu, dar nu aveți cunoștință despre Dumnezeul căruia vă închinați.” Este vreo diferență? Este posibil ca oamenii din alte țări sau care aparțin altor religii să se închine lui Dumnezeu, dar sub alt nume? Sau acest lucru este prea înfricoșător ca să fie luat în considerare de un creștin? Este posibil ca Dumnezeu să fie suficient de cinstit și iubitor și să acționeze suficient de logic, ca să putem recunoaște că, dacă El este un Dumnezeu al iubirii, El este acela care răspunde pentru faptul că trăim, ne mișcăm și ființa noastră Îi aparține Lui, noi nu ne aparținem nouă înșine? (Vezi Fapte 17:28). Nu este logic ca El, pentru a continua să fie un Dumnezeu al iubirii, să trebuiască să acorde fiecărui om ce se naște în această lume, o șansă adecvată la ceva mai bun, indiferent de ceea ce facem noi? Nu este pur și simplu rezonabil faptul că Dumnezeu nu ar mai fi un Dumnezeu al iubirii și ar apărea îndoieli cu privire la caracterul Său, dacă ar lăsa mântuirea altora să depindă de noi, de ceea ce facem, de succesul sau de eșecul bisericii?

Pe când priveam masele de oameni din China, a început să mi se contureze clar această idee că Dumnezeu trebuie să aibă milioane de oameni care se închină Lui, dar într-un fel lipsit de cunoștință. Este

De ce nu mi-ai spus și mie?

posibil acest lucru? Ei se închină potrivit luminii pe care o au, fie mică sau puțină și nimeni nu va fi pierdut din cauza a ceea ce facem sau nu facem noi în Biserica Creștină, decât poate cu excepția noastră. Va fi cineva pierdut dacă eu nu spun, nu împart cu alții ceea ce știu, nu dau mărturie, nu slujesc? Da, eu voi fi cel pierdut.

Din pricina lipsei de înțelegere care se creează în urma folosirii unor texte precum cel din Ezechiel pentru a se face dovada că sângele oamenilor va fi pe mâinile noastre, avem părinți care stau treji noaptea, apăsăți de vinovăție și remușcare în legătură cu copiii lor. Și în excursia noastră au fost câțiva care vorbeau despre acest lucru. Ei au mărturisit că jumătate dintre copiii lor au rămas în credință și cealaltă jumătate părăsiseră credința. Le-am adus aminte de faptul că Dumnezeu și-a pierdut El Însuși o treime dintre copii. Și ca să vă aduc puțină consolare pentru situațiile privitoare la copiii dumneavoastră, povestea nu se încheie aici. Adică, aceasta înseamnă că Dumnezeu va acorda copiilor mei o ocazie adecvată pentru mântuire, indiferent dacă eu am sau nu succes? Da. Dumnezeu va da fiecăruia din această lume, care are discernământ, un prilej favorabil pentru a fi mântuit, indiferent de ceea ce facem noi. Altfel, El nu ar mai fi un Dumnezeu al iubirii, pentru că în primul rând eu nu am avut de ales atunci când m-am născut pe această planetă.

Cu mulți ani în urmă, l-am auzit pe pastorul H. M. S. Richards Sr. vorbind la o adunare de tabără din Gladstone, Oregon. El a subliniat faptul că indiferent de ceea ce credem noi, cea mai mare parte dintre copiii lui Dumnezeu încă se află *acolo*, în lume. Apoi, a adăugat: “Puteți să credeți că greșesc. Dar, oricum, am dreptate.” Și prin aceste cuvinte ale sale, cita, de fapt, o doamnă care a scris multe cărți. Așadar, și dumneavoastră puteți considera că premisa pe care o dezvolt în această carte este greșită. Dar, oricum, am dreptate. Și cred că tot ceea ce trebuie să faceți pentru a vă convinge că am dreptate, este să pășiți în China.

O altă închipuire băbească ce de mult timp circulă în biserică, este aceea că toți copiii care au murit fără să atingă vârsta discernământului, vor fi mântuiți sau pierduți în funcție de ceea ce fac părinții lor. Așadar, până la vârsta de doisprezece ani, și de obicei aceasta este vârsta pe

care noi o luăm în considerare, soarta lor veșnică va fi decisă de către părinții lor.

Această idee a fost discreditată cu foarte mult timp în urmă. Dacă doriți să verificați, citiți *Solii selectate*, volumul 2, pagina 260 org.<sup>+</sup>: “În timp ce copiii mici se ridică nemuritori din așternuturile lor de țărână, ei își găsesc imediat drum spre a fi purtați în brațe de către mamele lor. Se întâlnesc din nou și nu se vor mai despărți niciodată. Dar mamele multora dintre ei nu vor fi acolo. Vom aștepta în van să auzim cântecul de biruință plin de entuziasm al mamei. Îngerii îi poartă pe copiii fără mame și îi conduc la pomul vieții.” În ceruri vor fi copilași fără părinți pentru că Dumnezeu se îngrijește de fiecare persoană pe care a creat-o. Și Dumnezeu nu face deosebire între oameni. Această observație pe care o găsim în *Solii selectate* este puternic fundamentată pe Scriptură – Ezechiel 18:20:–“Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său!”

Aceasta ne aduce față în față cu speranța și lumina care luminează și mai tare pe măsură ce lumea crește ca număr. Găsim acest lucru în Ioan, care a declarat despre Isus că este “adevărata lumină care luminează pe orice om, venind în lume” (Ioan 1:9). Adică toți au auzit despre Hristos? Nu, nu neapărat. Dar El, și în aceste condiții, tot este acea lumină care luminează pe oricine vine în lume.

Atunci cum rămâne cu textul din Fapte 4:12 care spune: “În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”? În numele lui Isus, așa este. Numai prin Isus poate fi cineva mântuit. Ca și credincioși, noi știm acest lucru. Dar ceilalți, este posibil să nu afle acest lucru decât mai târziu. Și reiese astfel clar, că oricărui om născut în această lume, îi este oferită o ocazie favorabilă în timpul vieții, de a alege să fie sau să nu fie pierdut.

Acest lucru scoate la iveală o inversiune interesantă. De mult timp lumea evanghelică adoptă această veche interpretare – că oricine este născut pierdut în această lume, până la momentul în care alege să fie mântuit. Această teorie este construită pe teologia lui Augustin și pe ideea păcatului originar. Dar nu cu mult timp în urmă, a apărut un autor,

De ce nu mi-ai spus și mie?

pe numele său, Neal Punt, care a prezentat exact punctul de vedere opus. El a afirmat că toți oamenii din această lume se nasc mântuiți până atunci când aleg să fie pierduți.

Atunci, oamenii din lumea aceasta nu se nasc păcătoși? Ba da, se nasc păcătoși. Dar Dumnezeu nu ne ține răspunzători pentru lucrul acesta, pentru că El nu ne-a acuzat niciodată de faptul că ne-am născut pe planeta pe care nu trebuia. Iată câteva versete pentru studiu: “Apoi Isus a zis: ‘Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată, ca cei ce nu văd să vadă, și cei ce văd să ajungă orbi.’” Și a adăugat: “‘Dacă ați fi orbi, n-ați avea păcat, dar acum ziceți: ‘Vedem.’ Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne’” (Ioan 9:39-41).

Iată încă unul:

“‘Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nicio dezvinovățire pentru păcatul lor... Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat, dar acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu’” (Ioan 15:22. 24).

Ce veți spune despre acesta?

“Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele. Și faptul acesta se va vedea în ziua când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor” (Romani 2:14-16).

Și în cele din urmă, acesta: “Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat” (Iacov 4:17). Astfel, Hristos este lumina care luminează pe orice om care vine în lume, și până nu înțelegem lumina, nu suntem ținuti răspunzători. Indiferent de momentul în care ni se oferă o revelație a luminii, fie mică sau mare, dacă hotărâm să respingem lumina, acela este momentul în care alegem să fim pierduți.

Atunci când l-am citit pe Punt, m-am gândit, *am mai citit asta undeva înainte*. Dintr-odată am știut unde. Era în cuprinsul scrierilor

acelei doamne care a scris toate cărțile. Să privim cu atenție câteva dintre aceste citate.

“Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat” (*Faptele Apostolilor*, 205). Aceasta înseamnă că a fost arătat tuturor celor ce au fost deja născuți pe pământ? Da. Iată încă unul: “Duhul lui Dumnezeu este revărsat fără plată, pentru a-l face în stare pe orice om să beneficieze de mijloacele mântuirii. În felul acesta, Hristos, ‘Lumina adevărată’, ‘luminează pe orice om venind în lume’ (Ioan 1: 9). Oamenii pierd mântuirea prin respingerea de bunăvoie a darului vieții” (*Tragedia veacurilor*, 262). Așadar, suntem născuți păcătoși, dar nu suntem făcuți răspunzători pentru acest lucru, până nu înțelegem adevărul. Și în momentul acela, de-abia, noi decidem dacă vom fi sau nu pierduți.

Dar îngerii cerului trec de-a lungul și de-a latul pământului, căutând să mângâie pe cei întristați, să apere pe cei aflați în primejdie, să câștige inima oamenilor pentru Hristos. Nimeni nu este neglijat sau trecut cu vederea. Dumnezeu nu face deosebire între oameni și are aceeași grijă pentru toate ființele pe care le-a creat (*Hristos, Lumina Lumii*, 639).

Nu este aceasta o veste bună? Citatul următor o să vă zguduie.

Cei pe care Hristos îi va lăuda la judecată au cunoscut poate puțină teologie, dar au cultivat principiile Lui... Printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu, în neștiința lor [Ce faci atunci când te pleci în fața aceluia Buda gras și zâmbitor? Faci acel lucru din neștiință.], cărora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin natură și au făcut lucrurile cerute de lege. Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt le-a atins inima și sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu.

Cât de surprinși și bucuși vor fi cei umili, dintre neamuri și păgâni, când vor auzi de pe buzele Mântuitorului: “Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut!” Cât de fericită va fi inima Iubirii Infinite când urmașii Lui vor asculta cu surprindere și bucurie cuvintele de aprobare! (*Hristos, Lumina Lumii*, 638).

De ce nu mi-ai spus și mie?

Urmașii Lui? Da, neștiutorii, aceia care s-au închinat lui Dumnezeu în neștiința lor, cărora nu le-a fost dusă niciodată lumina prin mijloace omenești. Obișnuiam să cântăm un cântec, pe care chiar și Tennessee Ernie Ford l-a cântat cu ardoare:

“De pe stânca mântuirii luminează-al vieții far,  
El trimite raze-n lume și-al îndreptățirii har.”

Și apoi începem să ne concentrăm atenția asupra luminilor care se află de-a lungul țărmului. Ajungem la refren și ajungem să fim noi în centrul atenției, intonând:

“Dârză-i marea și-agitată, arca-i plină de drumeți  
Lăsați lămpile să ardă spre salvarea multor vieți.” (“De pe stânca mântuirii” – nr. 420, Imnuri creștine).

Ne concentrăm atenția asupra lămpilor și uităm că *noi* suntem lămpile și că razele sunt de fapt, harul *Tatălui* nostru care le trimite în lume prin farul vieții, care din nou *îi* aparține.

Am putut deja să ne dăm seama că și Duhul Sfânt este implicat, că îngerii sunt implicați și că noi suntem doar o picătură din ocean. Noi nu vom termina niciodată nimic. Dacă Dumnezeu însuși nu încheie lucrarea, nimic nu va fi încheiat. Tot ce avem de făcut este să privim la țările cu populație numeroasă și atunci vom înțelege că acesta este un adevăr. Cu toate acestea, noi ca denominațiune, avem destulă personalitate să credem că suntem cu totul responsabili.

Bine, spuneți dumneavoastră, cum rămâne însă cu acele texte dificile, ca de exemplu cel din Ezechiel? Verificați întregul context și va deveni destul de simplu. Lui Ezechiel i-a fost arătat. El a fost numit fiul omului, și pasajul cu care am început, vorbește despre Ezechiel și misiunea lui în Israel. Nu vorbește despre misiunea mea și a dumneavoastră în dreptul celor pierduți din întreaga lume, sau a celor din China. Atunci, oricine va putea să aducă în atenție, totdeauna, vreun citat rar, nepublicat, despre mormintele fără de Hristos și despre milioanele de persoane pierdute din această lume. Dar dacă verificați cu atenție, veți descoperi că un mormânt fără de Hristos nu este neapărat un mormânt pierdut. Și că o persoană răscălită poate fi găsită.

În timpul cât am vizitat China, am lăsat câteva dintre cămășile mele, pe umeraș, în șifonier. În buzunarul uneia dintre ele, se aflau toate cărțile

mele de credit și permisul de conducere. Am reușit să dau un telefon la hotel și am fost foarte bucuros atunci când mi-au spus că toate cămășile mele și lucrurile ce se aflau în ele, se găseau în siguranță. Ceea ce fusese pierdut, fusese acum găsit. Isus a vorbit despre fiul pierdut și despre moneda pierdută și despre oaia rătăcită. Dar toate au fost găsite. Dumnezeu este dedicat lucrării de salvare a celor rătăciți, chiar dacă noi suntem sau nu.

Mântuirea poate fi asemănată cu un drum pe jos de la Los Angeles la Loma Linda, “tărâmul făgăduinței”. Pe când eu îmi continui drumul pe jos, treceți pe lângă mine cu mașina și spuneți: “Unde te duci?”

“Mă duc la Loma Linda, tărâmul făgăduinței.”

Apoi spuneți: “Urcă-te în mașină! Te duc eu acolo.” Așadar, aveți o parte în faptul că eu am ajuns acolo, pentru că mă ajutați să ajung mai repede și poate chiar mă salvați de la niște bătăaturi. Da, sunt o mulțime de lucruri pe care le putem face sau schimba, în calitatea noastră de creștini, sau ca biserică, atunci când îi ajutăm pe oamenii pe care îi întâlnim pe drum. Și este posibil ca Dumnezeu să mă poată folosi pentru a întoarce pe cineva din drumul spre Las Vegas, “celălalt tărâm”, și să-i îndrepte spre Loma Linda. Dar dacă eu nu voi face acest lucru, îl va face altcineva. Și dacă eu încurc borcanele în încercarea mea de a-mi salva copiii pentru împărăția cerurilor, Dumnezeu le va da o altă șansă folosindu-se de multe alte resurse. Așadar, părinții nu trebuie să-și piardă nopțile și să fie măcinați de sentimente de vinovăție, gândindu-se și întrebându-se dacă nu cumva au făcut totul greșit, pentru că Dumnezeu este mult mai mare.

Dacă vă veți lua timp să stați și să citiți cartea *Calea către Hristos*, capitolul despre mărturisire, veți afla că singurul motiv pentru care Dumnezeu ne-a încredințat și nouă o parte de înfăptuit în cadrul planului de mântuire, este doar pentru binele nostru.

Atunci ce se întâmplă cu tot binele care poate veni asupra mea dacă tot ceea ce fac este să dăruiesc un dolar către programele prin satelit? Haideți să păstrăm în funcțiune programele prin satelit, dar niciodată să nu le transformăm în înlocuitorul binelui pe care Dumnezeu intenționează să-l facă pentru mine. Ce bine îmi aduce mie faptul că Dumnezeu mi-a încredințat o parte de lucru în planul de mântuire și în

De ce nu mi-ai spus și mie?

loc să-l aduc la îndeplinire, eu donez un dolar către Voice of Prophecy (Vocea Profetiei) sau un dolar către postul de televiziune It Is Written (Stă Scris), sau către oricine altcineva, și eu cred că asta e de ajuns?

Am ajuns să ne speriem de ideea că *noi* o să eșuăm și o să cauzăm pierderea cuiva. Ne-am creat vedetele noastre, oamenii din centrul atenției, care fac lucrarea pentru noi, iar noi le furnizăm banii ca să înfăptuiască lucrarea în locul nostru. Și apoi numim acest lucru câștigare de suflete, când adevărul este că sintagma “creșterea bisericii” nu se referă deloc la creșterea numerică a bisericii, la creșterea în apartenență la biserică. Este vorba de creșterea care se produce în membri. Dacă membrii se dedică lucrării de slujire și mărturisire, atunci ei cresc. Și dacă se produce această creștere, atunci va crește și numărul membrilor. Acest lucru este garantat.

Pe când lucram să adun ideile pentru acest subiect într-o carte, m-am gândit că probabil va fi ultima carte pe care voi apuca să o scriu înainte să fiu exclus. Dar, vă rog, pe toți aceia care sunteți aproapele meu, gândiți-vă! Titlul acestei cărți mi s-a conturat în minte în timp ce mă aflam în China: *De Ce Nu Mi-Ai Spus Și Mie? De ce nu mi-ai spus și mie?* Sunt bucuros că putem fi lămpi și că putem să ardem pentru a lumina. Dar sunt mult mai recunoscător pentru farul vieții – Isus, lumina care luminează pe oricine care vine în lume. De ce ne-am dori ca întreaga responsabilitate să cadă pe umerii noștri? Putem fi atât de naivi? Putem să fim atât de pripiți? Putem fi chiar atât de nesăbuiți?

Dacă acest lucru vă va face să încetați să mai donați un dolar către Vocea Profetiei și să încetați să vă mai implicați în lucrarea de mărturisire și slujire creștină, atunci nu ați înțeles mesajul. Dacă veți citi capitoul acela din cartea *Calea către Hristos*, veți descoperi adevăratul motiv pentru care dăm mărturie și pentru care mergem în lucrarea de slujire. Dacă am gustat și am văzut că Domnul este bun, vom avea ceva de spus cu privire la Prietenul nostru cel mai bun. Nu vom da doar un dolar pentru programele transmise prin satelit, ci mai degrabă vom avea ceva de spus referitor la cel mai bun Prieten al nostru. Dacă am gustat și am văzut că Domnul este bun, nu vom fi în stare să rămânem liniștiți. Adevăratul creștin nu trebuie să fie forțat să dea mărturie sau să fie forțat să se implice în lucrarea de slujire prin presiune.

Adevăratul creștin dă mărturie în mod spontan. Și acela care are o relație cu Prietenul cel mai bun pe care l-a avut vreodată sau pe care l-a cunoscut vreodată, nu poate să păstreze tăcerea. Este timpul să ne dăm seama că acesta este fundamentul adevăratei mărturisiri și slujiri.

Nu vreau să pară că sunt mânios. Dar am fost mâniat când toate aceste lucruri au început să mi se clarifice și am realizat ce caiet de sarcini îmi fusese vândut de către familie, biserică și școală. Îmi doresc ca undeva, cândva, cineva să strige din străfundul răunchilor și să sublinieze abordarea corectă a subiectului mărturisirii și slujirii, astfel ca să ne putem implica cu adevărat, în mod liber și fără îngrijorarea că greșelile noastre vor cauza pierderea pe vecie a vreunei persoane.

Mă bucur că Dumnezeu nu face deosebire între persoane. El manifestă aceeași grijă față de toate ființele pe care le-a creat, inclusiv față de cerșetorii care vin după bani prin autobuz, față de ciungi și schiopi, față de orfani. El manifestă aceeași considerație și față de bebelușul de șapte luni care stătea în dreptul nostru în avion, dar pe rândul opus de scaune, când ne-am întors din China; bebeluș care fusese abandonat la o universitate chineză și cineva din America plătitise douăzeci de mii de dolari ca să-l ia acasă. Dumnezeu manifestă aceeași grijă pentru toate ființele pe care le-a creat. Și asta te include și pe tine.

## CAPITOLUL 2

# ÎNFĂPTUIND PROPRIA-ȚI MÂNTUIRE

Data viitoare când mergeți la biserică, adresați-vă singuri aceste întrebări: de ce am venit azi la biserică? Ce rol, ce semnificație are toată această treabă cu biserica? În acest capitol vom încerca să înțelegem puțin mai bine care este rolul bisericii.

De ce biserica? Știm cu toții că este un obicei să mergi la biserică și că obiceiul acesta durează de mult timp. Dar care este motivul pentru care există biserica? De ce suntem noi aici ca biserica? Ce misiune avem?

Noțiunea de biserică poate fi definită în cel puțin trei moduri. O primă astfel de definiție se găsește în cartea Faptele Apostolilor 17:24, care prezintă biserica în forma cărămizii, a mortarului, a țiglei, a candelabrelor, a covoarelor și rândurilor de scaune. La o primă vedere, aceasta poate că nu înseamnă prea mare lucru, dar să privim îndeaproape la acest verset: “‘Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple făcute de mâini.’” Aceasta ar putea fi o adevărată palmă peste fața aceluia care pune foarte mare preț pe clădirile bisericilor și pe catedrale imense. Dar așa cum sugerează și autorul imnurilor, dacă clădirea este un templu sau un staul, este un fapt lipsit de importanță, atât timp cât Dumnezeu este înăuntru și oameni simțitori se află acolo.

Pare că întregul edificiu, clădirea de cărămidă și beton, nu este chiar atât de important, dar Faptele Apostolilor 17:24 nu este singurul text care se referă la biserică din punctul de vedere al clădirii. În Ioan capitolul 2, Isus a fost foarte explicit în momentul când a curățit templul, spunând că aceea era casa Tatălui Său. Și a zis: “‘Ridicați acestea de aici, și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie’” (Ioan

2:16). Isus a acordat o mare importanță templului – în sensul de clădire, piatră, cărămidă și mortar – pentru că era casa Tatălui Său. Desigur, și noi dedicăm astăzi clădiri lui Dumnezeu.

Câteodată oamenii devin neliniștiți din pricina marilor sume de bani care se cheltuiesc pentru o biserică nouă și frumoasă, o clădire mare sau modernă. Uităm că sanctuarul din pustie a fost un prilej de mare cheltuială. Templul lui Solomon, pe care Dumnezeu l-a binecuvântat, reprezenta o clădire cu mult peste nivelul celor în care trăiau locuitorii. Poate că aceasta este o metodă bună: nu este deloc greșit să avem o casă a lui Dumnezeu, cel puțin mai bună decât casa în care locuim noi. Și de ce să nu avem chiar o casă pentru Dumnezeu construită și dotată cu maximă generozitate? Nu este nimic care să fie prea bun pentru Dumnezeu. Dar presupun că putem discuta mult timp pe acest subiect din perspectiva fizică.

Să abordăm cea de a doua definiție a bisericii, ceea ce noi numim biserica văzută ca organism, sau biserica organizată. Biblia vorbește în mai multe feluri despre biserica organizată. Apostolul Pavel a scris despre șirul de biserici pe care le-a vizitat. În zilele noastre am putea să folosim chiar termenul de denominațiune. Ele formau un grup de biserici cu sediul în Ierusalim – o biserică organizată. Organizarea își avea locul ei în acele timpuri; l-a avut dintotdeauna și încă îl are.

Isus a explicat foarte clar în propria lui carte (Apocalipsa este singura carte care este cartea proprie a lui Isus) că există o biserică organizată. Primele trei capitole din Apocalipsa descriu adunările locale din acele timpuri și acestea reprezintă totodată biserica în diferite etape ale istoriei sale, până la sfârșitul timpului. Isus trebuie că vorbește despre o biserică organizată atunci când spune că aceasta pretinde că s-a îmbogățit și nu duce lipsă de nimic. El a numit-o Laodicea, biserica ce este călduță. Trebuie să fie vorba despre o biserică organizată, pentru că dacă ar fi ceea ce unii oameni numesc biserica universală – urmașii lui Hristos de pretutindeni, dedicați, atașați, concentrați – nu ar putea să fie doar călduță. Așadar acest pasaj biblic vorbește despre o denominațiune, o adunare de oameni care, într-un fel anume, și-au pierdut viziunea, scopul și l-au pierdut pe Dumnezeu.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Biserica organizată își are locul ei, dar peste tot se află oameni care nu sunt deloc încântați de ideea unei biserici organizate. Sunt prea familiarizați cu aceasta. Există oameni în cartierul dumneavoastră care nu s-ar apropia de vreo biserică organizată și există oameni în denomi-națiunea mea (adven-tiști de ziua a șaptea), care sunt așa de sătui de biserica organizată, că nu le mai pasă de ea absolut deloc.

Biserica organizată a provocat multe daune numelui lui Dumnezeu. A așezat învinuire și răspundere în dreptul lui Dumnezeu prin imaginea sa, pentru mult mai mult decât merită El. Într-o zi urmăream un program religios la televizor și am văzut pe cineva care dădea un raport despre cei o sută de milioane de oameni din Statele Unite ale Americii care nu fac parte din nici o biserică, și cea mai mare parte dintre ei este formată din persoane cărora le pasă încă de Dumnezeu. Ce provocare pentru urmașii sinceri ai lui Hristos!

Al treilea tip de biserică este biserica simbolică. Unii oameni o numesc biserica universală sau corpul universal al lui Hristos. Foarte mulți oameni, datorită dezgustului pe care îl au față de biserica organizată, sunt foarte dedicați acestui tip de biserică. Ei afirmă lucruri precum: “Numele meu nu este scris în registrul nici unei biserici,” sau “nu mă aflu pe nicio listă de membri a vreunei biserici”. Ceea ce ei vor să spună este că “am depășit faza asta”, “mă situez deasupra acestei probleme”, sau “acest lucru este inferior față de mine”. “Eu cred în corpul universal al lui Hristos, în oamenii ale căror nume sunt scrise numai în ceruri, și nu am de gând să mă implic în nimic altceva decât în acest lucru. Am încetat să mă joc de-a biserica. Voi aparține doar bisericii universale.” Implicația ce rezultă dintr-un astfel de raționament, este că acesta reprezintă un lucru matur ce trebuie făcut.

Este posibil să găsim ceva dovezi biblice care să susțină ideea de biserică universală, dar este mult mai dificil de găsit decât cele pentru clădirea bisericii și pentru biserica organizată. Vă provoc să găsiți dovezi biblice solide care să sugereze că biserica este doar universală cu nume scrise doar în ceruri.

Isus a lansat o provocare pentru cei cu astfel de gândire când a afirmat: “Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta” (Ioan 10:16). Dacă El vorbea doar despre o biserică universală, simbolică, atunci nu

putea să vorbească despre alte oi care nu aparțin acelei turme. Poate că aceasta se referă la religiile lumii, dar ar răspunde acest lucru provocării? Este evident faptul că Isus a considerat prețioasă biserica organizată și ar dori să aibă oameni care să înțeleagă că această biserică este turma cea autentică.

O altă dovadă a faptului că Isus a considerat importantă biserica, alta decât cea universală se găsește în Matei 18:17. Isus a spus că, dacă ai o neînțelegere cu cineva și acea persoană nu te va asculta, mergi cu problema ta spre a-i găsi rezolvare cu ajutorul bisericii. Dacă EL vorbea doar despre o biserică universală, cum vei ști unde să te adresezi cu problema pe care o ai? Dacă cineva are dificultăți cu privire la modul în care înțelege pe Dumnezeu, credința și biserica, Isus a spus răspicat că trebuie să apelăm la biserică, și aceasta trebuie să fie o organizație.

Pavel îi scrie lui Timotei despre conducătorii bisericii. Dacă biserica ar fi doar universală și simbolică și nimeni nu poate percepe unde este și cine sunt membrii, atunci cum poate avea conducători? Care ar fi scopul conducerii și al lui Pavel când le spune acestora ce fel de conducători trebuie să fie?

Se pare că Dumnezeu are un scop pentru organizația bisericii, întrucât este capabilă să îndeplinească lucruri pe care nu le poate îndeplini o singură persoană. Ai putea trimite un misionar într-o țară străină doar pe responsabilitatea ta, așa de unul singur? Există vreo familie care a construit vreun spital, doar de către membrii ei? Cunoști vreo persoană care a ridicat o școală de una singură? Este vreun membru în biserica universală a lui Hristos care să fi putut face vreodată ceea ce numai corpul lui Hristos – organizat, planificând și aplicând strategii – poate îndeplini? Chiar trebuie să lovim în ceea ce au făcut organizațiile ca să răspândim Evanghelia până la marginile pământului? Nu este un prilej de bucurie să ai posibilitatea să călătorești către aproape oricare loc din lume și să îți dai seama că găsești dovezi ale lucrării corpului organizat al lui Hristos?

Deci care este scopul bisericii? Este primul scop al bisericii participarea la serviciile ei? Ne place când oamenii merg la biserică, mai ales atunci când suntem cumva implicați în conducerea bisericii. Dar miezul tuturor lucrurilor este legat doar de simpla frecventare?

De ce nu mi-ai spus și mie?

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, este importantă participarea la biserică? Pavel ne răspunde foarte clar în epistola către Evrei: “Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10:23. 24). În versiunea King James, acest verset sună astfel: “să ne provocăm la iubire și fapte bune.” Și el adaugă: “Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:25). Mesajul lui Dumnezeu este că noi nu trebuie să abandonăm obiceiul de a ne întâlni. Acesta este un lucru pe cât se poate de biblic.

Unii oameni spun că dacă merg la biserică și au numele scris în registrul comunității, aceasta le va garanta un loc în împărăția cerurilor. Poate că nu ești destul de naiv să afirmi acest lucru, dar arăți aceasta pe alte căi, uneori subtile, alteori nu chiar atât de subtile. Sunt și oameni care din pricina problemelor ajung să se situeze în afara bisericii și nu-și află odihna până ce numele lor sunt din nou scrise în registrul comunității. Au impresia că faptul acesta le garantează destinul veșnic.

Isus a avut ceva de spus cu privire la acest lucru: “Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10:20). Dacă am numele scris în registrul comunității nu înseamnă prea mult dacă numele meu nu este scris și în ceruri. Oamenii ale căror nume sunt scrise în ceruri găsesc plin de semnificație faptul de a fi o parte a trupului lui Hristos și prin înscrierea numelui lor în registrul comunității. Dacă aș fi interesat ca numele meu să fie înscris doar în registrul bisericii, aș putea să mă găsesc în grupul imatur de creștini care sunt interesați numai în a primi, nu și în a da. Cel care frecventează biserica nu va fi totdeauna în postura de a primi. Scopul principal în frecventarea bisericii este acela de a da, nu de a primi.

Probabil că cel mai elocvent exemplu al Cuiva care a mers la biserică și nu a primit mai nimic din aceasta, este Isus Însuși. Ce a primit Isus când a mers la biserică? A fost scos din biserică și dus la marginea unei prăpăstii unde membrii au încercat să-l arunce. Dacă cineva ar avea o motivație întemeiată să stea acasă și să citească *Curierul Adventist*,

acela ar fi Isus. Dar, “după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă” (Luca 4:16). E bine să mergi la biserică doar că ți-ai format acest obicei? Evident, nu este într-un totuș greșit. Isus a procedat așa și El a mers la biserică pentru a oferi.

Ați putea întreba: ce pot eu să ofer atunci când merg la biserică? Nu sunt predicator. Nu sunt instructor la Școala de Sabat. Nu sunt unul dintre conducătorii bisericii. Unul dintre lucrurile pe care le putem da, este slavă la adresa lui Dumnezeu. Slava la adresa lui Dumnezeu, care vine dintr-o inimă sinceră, înseamnă foarte mult pentru El. De aceea ne-a creat cu capacitate de a alege. Cunoaștem comparația cu discul stricat care tot repetă la nesfârșit “te iubesc, te iubesc, te iubesc”. Orice părinte care ar avea un astfel de obiect în casă în această situație, ar suferi o cădere nervoasă. Dar când un copilăș care abia învață să vorbească vine și gâgăvește “mami, tati, vă iubesc”, aceasta valorează cât lumea întreagă.

Vorbind de laudă, eu nu cred că cerul este făcut din oameni și îngeri care își petrec tot timpul spunând același lucru iar și iar, la unison. M-am gândit la aceasta după ce am vizitat o biserică uriașă în Portland, Oregon, destul de recent – cum să structurezi un program în așa fel ca toți, în fiecare moment, să aibă puterea de a alege? Am fost cumva uluit la această biserică din Portland, unde toți trebuiau să facă același lucru în același timp. Este acesta un model după care vrem să organizăm și bisericile noastre?

Am lucrat în campusuri universitare timp de douăzeci de ani și faptul de a fi în preajma studenților de colegiu m-a impresionat cu un lucru – studenții se plâneau foarte mult în legătură cu serviciile de la biserică și de la capelă care le erau impuse. Discutam recent despre acest lucru în timp ce luam masa de seară și mi-am adus aminte de răspunsurile prompte pe care le dădeam acestor studenți când se prezentau la mine cu reclamația.

“Nouă nu ne plac aceste servicii impuse.”

Eu răspundeam: “La acest colegiu noi nu avem nici un serviciu impus.”

Ei exclamau: “Unde ați fost până acum? Ce se întâmplă cu dumneavoastră? Sunteți orb?”

De ce nu mi-ai spus și mie?

“Nu, noi nu avem servicii care să-ți fie cerute,” afirmam eu în continuare. “În primul rând că nu-ți cere nimeni să fii la acest colegiu.”

Plecau dând din cap și eu credeam că am câștigat. Acum nu mai sunt atât de sigur.

Să presupunem că în ceruri ne aflăm într-un grup de oameni sau de îngeri care intonează aceleași fraze de slavă și laudă iar și iar. Mă întreb dacă putem să spunem: “Stai puțin, eu nu asta am ales să fac. Am vrut să merg într-un zbor planat fără planor.” Mi-ar răspunde atunci cineva: “Nu ți se cere să faci acest lucru. În primul rând că nu ți-a cerut nimeni să vii aici.”?

Cred că dacă cerul ar fi un loc unde toți să trebuiască să facă același lucru în același timp, ar ieși la iveală că de fapt, este iad. Cred că raiul va fi structurat și organizat într-o asemenea manieră ca oricine, în orice moment și tot timpul să aibă posibilitatea de a alege. Aceasta este ceea ce face ca acel loc să fie rai.

Aș dori să ne gândim la cum am putea să facem acest lucru și în dreptul serviciilor din bisericile noastre, ca oamenii să se simtă bine în orice moment, având tot timpul posibilitatea de a alege. Dumnezeu arată un deosebit respect pentru aceasta, pentru că El cunoaște bucuria care vine de la oamenii care Îi dau slavă și Îi aduc laude în mod voluntar și deliberat.

În 1 Corinteni 12:13-21 biserica este comparată cu corpul omenesc. Este binecunoscut faptul că toate părțile corpului uman au legătură între ele. Când dintele începe să doară, ochii încep să privească în jur după ceva anume, la care persoana poate ajunge cu ajutorul picioarelor, astfel ca mâna să deschidă sticluța și să ducă ceva la gură cu scopul de a ajuta contra durerii pe care o resimte dintele. Ochii, picioarele și mâinile nu spun: “Ei bine, dintele poate să dea vina pe el însuși pentru problema aceasta. Dintele este acela care a făcut ceva greșit și s-a ales cu durerea.” Nu, toate acționează cu interes una față de cealaltă. O simplă zgârietură pe una din mâini poate să nu fie deloc ceva serios, dar dacă este neglijată de restul corpului, poate să se transforme într-o problemă foarte serioasă.

Comparând biserica cu corpul omenesc, Pavel ne ajută să înțelegem un principiu major al organismului bisericesc. Întocmai precum corpul omenesc, și acesta trebuie să lucreze laolaltă pentru a fi eficient și de ajutor.

Am putea spune că atât timp cât suntem împreună în spirit, nu este necesar să fim împreună și în practică. Dar singurii oameni care sunt împreună în spirit, sunt aceia care acționează împreună și în practică. Așa se întâmplă într-o familie. Nici o familie nu va fi împreună în spirit dacă nu au exersat rămânerea împreună în mod regulat. Acesta este lucrul pe care se bazează relațiile. Dumnezeu arată că este foarte important pentru noi să nu uităm să ne adunăm cu toții laolaltă. Ne strângem cu toții în mod regulat ca să avem unitate în spirit și ca să cunoaștem și alți membri ai trupului lui Hristos, să putem fi informați despre suferințele și nevoile lor.

Uneori aud oameni spunând: “Nu simt că trebuie să merg neapărat la biserică pentru că și acasă primesc tot atâtea binecuvântări.” Alții spun: “Nu trebuie să mă duc la biserică. Pot să obțin aceleași binecuvântări și în timpul unei plimbări prin pădure.” Sau poate că afirmă: “Primesc binecuvântare și dacă merg la plajă.” Sintagma cheie este “Pot primi...”, “Pot primi...”, “Pot primi...” Aceasta înseamnă uciderea dăruirii.

Fiul meu și soția lui erau încă studenți la colegiu când, după ce s-au căsătorit, începuseră să-și formeze acest obicei ca, în Sabat, în loc să vină la biserică, mergeau la plajă sau la munte. Gândeau că în felul acesta primeau chiar mai multe binecuvântări, până când motorul de la mașină a explodat pentru cam a șasea oară și radiatorul trimitea aburi către cerul înalt. În timp ce fiul meu stătea pe marginea drumului, din nou în pană a nu știu câta oară, și-a ridicat privirea către cer și într-un final a rostit: “Bine, Doamne! Înțeleg aluzia!” Și au început să meargă din nou la biserică. Nu știu dacă Dumnezeu are îngeri care fac radiatoarele să piardă lichid sau motoare de mașini să explodeze. Fiul meu și soția lui au descoperit că este o diferență între a dori să capeți tot timpul și a te implica să și oferi.

Observați un alt lucru interesant cu privire la biserică. Este un corp organizat. Vă puteți imagina ce s-ar întâmpla în cazul în care corpul meu ar fi lipsit de organizare? Să presupunem că în timp ce vorbesc unei audiențe doresc să schimb microfoanele astfel ca să mă pot deplasa mai aproape de locul unde se află oamenii. Ochii mei văd o treaptă ce coboară, dar picioarele nu cooperează. Ați încercat vreodată să mergeți

De ce nu mi-ai spus și mie?

drept înainte când în față se află o treaptă ce coboară? Putem înțelege multe lucruri despre organizare privind la propriile noastre corpuri, cu toate părțile componente care lucrează împreună într-un mod organizat. Atât timp cât corpul se păstrează unitar – ochii văd o ușă, mâna o deschide, picioarele merg prin deschizătură – lucrurile merg bine. Dacă organizarea este întreruptă și mâna nu deschide ușa și se primește o lovitură peste față, atunci lucrurile nu merg prea bine. Corpul trebuie să se păstreze unitar și să fie organizat, altfel totul este un haos.

Doresc să le spun celor care afirmă lucruri de genul: “Sunt mai binecuvântat dacă merg în pădure decât dacă aș merge la biserică”, că sunt pe cale să moară.

“Ce vreți să spuneți?” mă întreabă ei vizibil zdruncinați.

“Vei muri, asta este!” confirm eu. Orice mădular separat de trup urmează să moară. Dacă tai mâna, ea va muri. Dacă tai piciorul și-l trimiți la o plimbare în pădure, va muri. Foarte multe specii de șopârlă prezintă particularitatea că dacă le rupi coada, le va crește alta. Dar țineți minte că acelei cozi care a fost ruptă, nu îi va crește altă șopârlă. Aveți nevoie ca trupul dumneavoastră să se păstreze unitar și aveți nevoie de organizarea pe care v-o oferă biserica.

Am văzut de multe ori în trecut grupuri de oameni care au decis să pună bazele unei noi mișcări, separate de trupul organizat al lui Hristos. Și am văzut cum până la urmă și-au găsit moartea, chiar dacă la început suna foarte bine și se asemana mult cu Evanghelia. Oamenii tot încearcă de secole acest lucru și am fost martorii unor încercări de acest gen, destul de recent. Pur și simplu nu merge așa. Este semnificativ faptul că Dumnezeu cerului este interesat îndeaproape de trupul lui Hristos și continuă să-l considere foarte valoros.

Aș dori să amintesc aici trei lucruri pe care le îndeplinește un organism. Cel dintâi este că un corp se hrănește. Întregul corp se hrănește. Poate că spuneți, nu, doar gura mănâncă. Dar separați gura de trup și spuneți-i să mănânce și nu va mânca. Bine, atunci stomacul este cel care mănâncă. Nu, este gura și esofagul și stomacul; toate împreună; întregul corp se hrănește.

Nu știu cu care anume parte a corpului vă identificați dumneavoastră. Vă gândiți poate că sunteți apendicele sau amigdalele

și simțiți faptul că sunteți neesențial, facultativ. Poate că sunteți capul. Oricare dintre ele ați fi, Pavel spune că toți sunteți importanți. Rețineți, întreg corpul este implicat atunci când este vorba de activitatea de hrănire.

Ioan 6:35 ne spune că Isus este Pâinea Vieții. Ne strângem împreună ca să mâncăm trupul lui Hristos, după cum descrie Pavel în 1 Corinteni 10:16.17. “Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?” Aceasta are loc prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Al doilea lucru pe care îl face un organism, este acela că respiră. Plângerile 3:55.56 clarifică faptul că trupul respiră și că rugăciunea este numită respirație. Citim în cartea *Calea către Hristos* că rugăciunea este și respirația sufletului (vezi pag. 99). Întreg corpul respiră. Când ne unim în rugăciune întocmai ca un corp bine legat, procurăm o respirație ce nu poate fi procurată în nici un alt fel, chiar dacă rugăciunea individuală este semnificativă și importantă.

Ultimul din cele trei lucruri pe care le face un organism este exercițiul. Pavel a scris: “Exersează evlavia” (1 Timotei 4:7 – traducerea ad-litteram a textului din lb. engleză – nota tr.) Și aici este punctul în care am rămas mult în urmă. Exercițiul *organizat* al trupului este deosebit de important pentru ca acesta să se mențină sănătos și în bună stare. Biserica organizată ar trebui să petreacă ceva timp luând în considerare programul ei de exercițiu în calitatea sa de organism. Acest lucru ar fi foarte frustrant dacă biserica nici măcar nu și-ar cunoaște membrii. Întâlnirea de la mijlocul săptămânii este locul în care membrii pot aduce la îndeplinire cele mai creative idei, lucrând împreună pentru a-și fixa un scop și a da o direcție misiunii lor, lucrării lor de evanghelizare precum și programelor de slujire.

Isus s-a întors la Nazaret, acolo unde fusese crescut, și după obiceiul Său, a mers la sinagogă în ziua de Sabat. I-au dat sulurile sfinte și El a început să citească: “Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia.” De ce? Pentru că cei bogați și în belșug de lucruri materiale nu te vor auzi. “M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită.” De ce? Pentru că numai cei cu inima zdrobită conștientizează nevoia lor de a fi vindecați. Și “să propovăduiesc robilor de război slobozirea.” De ce? Pentru că numai prizonierii din lumea

De ce nu mi-ai spus și mie?

păcatului conștientizează nevoia lor după Acela care a venit să ne elibereze. “Și orbilor căpătarea vederii.” De ce? Pentru că numai orbii sunt cei care caută lumina și tânjesc după lumină – Isus, Lumina lumii – Și “să dau drumul celor apăsați” sau “să îi eliberez pe cei care sunt oprimați” (Luca 4:18).

Vă simțiți zdrobiți și apăsați de dușmanul sufletelor voastre? Unul dintre modurile în care Isus a promis că va avea grijă de nevoile voastre, este prin intermediul trupului Său, biserica.

## CAPITOLUL 3

# LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

Aș dori să vă prezint câteva lucruri despre Acela care nu dorește să vorbim despre El. Pe măsură ce îi încurajăm pe toți să se implice în lucrarea de vestire a Evangheliei, într-un fel sau altul, cred că este important să observăm că și Duhul Sfânt este foarte implicat.

Unii oameni acordă atenție Duhului Sfânt în cadrul grupelor de studiu și, uneori, vedem chiar câte o mișcare nouă care se formează tocmai datorită faptului că atenția toată și-o concentrează doar asupra Duhului Sfânt. Adevărul este că Acesta nu spune prea multe lucruri despre El Însuși. Singura Lui misiune și singurul Lui scop este să orienteze atenția noastră asupra altcuiva. Divinitatea lucrează în felul acesta. Dacă privim lucrurile din punct de vedere omenesc, am putea spune chiar că aceasta este ca un fel de înțelegere politică – tu mă înalți pe mine și eu te înalț pe tine. Dar când vorbim despre sistemul ceresc, ne situăm cu mult deasupra acestui nivel, de simplă înțelegere politică. Duhul Sfânt este preocupat să orienteze atenția noastră asupra lui Isus Hristos, nu asupra Lui Însuși. Putem să sfârșim pe un teren nesigur din punct de vedere biblic, dacă petrecem prea mult timp concentrați asupra Duhului Sfânt. Am putea chiar să ajungem să fim influențați de un alt spirit, cu totul nepotrivit, dacă nu ascultăm de glasul Scripturii cu privire la acest subiect.

Lucrarea Duhului Sfânt este împărțită în mod distinct, în patru domenii. În primul rând, Duhul Sfânt lucrează pentru a “dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul” (Ioan 16:8). El *îi dovedește* vinovați pe păcătoși și face lucrul acesta întotdeauna. El își desfășoară această lucrare chiar și când noi dormim.

De ce nu mi-ai spus și mie?

A doua lucrare a Duhului Sfânt este să îl *transforme* pe păcătos (vezi Ioan 3:5-9). El îndeplinește lucrul acesta pentru păcătoșii care sunt interesați și deschiși față de El, pentru aceia care sunt doritori să pășească în atmosfera potrivită unei asemenea schimbări. Foarte mulți creștini recent convertiți trăiesc pentru o perioadă cu ceea ce numim dragostea dintâi. Dacă ei nu merg mai departe de atât în umblarea lor creștină, se vor pierde.

Este foarte trist că numai 20 până la 25% continuă să permită Duhului Sfânt să desfășoare a treia Sa lucrare în ei, aceea a *curățirii* creștinului. În acest interval, noi Îi deschidem ușa acordând atenție părtășiei personale, comunicării, timpului de odihnă și vieții devoționale, zi după zi. Dacă nu luăm parte la această părtășie cu Hristos în fiecare zi, atunci, cea de a treia lucrare a Duhului Sfânt nu poate fi realizată pentru că El nu ne forțează, chiar dacă este foarte insistent. El vine în viața noastră numai dacă este invitat.

În timpul celei de a treia lucrări a Duhului Sfânt, lucrarea de curățire, roadele Duhului încep să apară în viața noastră: “dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22-23). Acestea vor apărea mai des și tot mai des pe măsură ce creștem în Hristos.

Apoi ajungem la cea de a patra lucrare a Duhului Sfânt, care este *împuternicirea* – împuternicirea pentru slujire. Sub această a patra lucrare, noi primim darurile Duhului care includ profeția, vindecarea, și toate celelalte daruri menționate în 1 Corinteni 12 și 14. Ele sunt manifestări mărețe ale puterii lui Dumnezeu prin intermediul Duhului Sfânt.

În concluzie, cele patru lucrări ale Duhului Sfânt sunt: (1) dovedește lumea vinovată de păcat, (2) transformă pe păcătos, (3) curățește pe creștin și (4) împuternicește pe creștin pentru lucrarea de slujire. A patra lucrare este domeniul asupra căruia doresc să mă concentrez, și anume botezul cu Duhul Sfânt.

Vorbeam despre acest subiect la o adunare de tabără și la sfârșit, cineva s-a apropiat de mine și mi-a spus: “De ce îl numiți botezul *cu* Duhul Sfânt? De ce nu îl numiți botez *al* Duhului Sfânt?” Se părea că persoanele erau deranjate de faptul că suna oarecum asemănător cu

denumirea folosită de anumite grupuri de sfinți implicate în diverse activități harismatice și poate chiar în vorbire în limbi. Lor nu le plăcea în mod deosebit sintagma “botez cu Duhul Sfânt”. A trebuit să le arăt Scriptura – că aceasta este denumirea pe care Biblia o folosește – botez *cu* Duhul Sfânt. Sunt multe păreri astăzi cu privire la acest lucru și dacă nu suntem atenți să înțelegem ceea ce spune Biblia, putem fi induși în eroare. Sunt multe duhuri care doresc să obțină atenția noastră.

Luca se aseamănă celorlalți scriitori ai Evangheliei, pentru că toți consemnează același lucru. Să citim pasajul din Luca 3:16: “Ioan, drept răspuns, a zis tuturor: ‘Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine, și căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.’” Astfel a avut loc o prezicere făcută de Ioan Botezătorul sub inspirație divină. S-a împlinit prezicerea aceasta? Și-au adus ei aminte de ea mai târziu?

Fapte 1:4.5.8 ne arată că și-au adus aminte. Isus se înălțase deja la ceruri și urmașilor Săi le era dor de El, dar erau mișcați de făgăduințele pe care le auziseră. Așa că au început să-și aducă aminte de tot ceea ce le spusese El.

“Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, “pe care”, le-a zis El, “ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.”

“Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.”

În acest fragment biblic puterea este dată pentru a fi martori, a mărturisi. Puterea și mărturisirea luate împreună sunt de mare însemnătate. Dacă urmăriți în Scriptură cuvintele și expresiile folosite privitor la botezul cu Duhul Sfânt, veți găsi câteva modalități diferite de a exprima acest lucru. Veți găsi expresia făgăduința Tatălui, făgăduința că veți fi îmbrăcați cu putere de sus și făgăduința că veți fi umpluți cu Duhul Sfânt. În timpul celei de a treia lucrări a Duhului

De ce nu mi-ai spus și mie?

Sfânt, are loc o umplere. În timpul celei de a patra lucrări a Duhului Sfânt, are loc o umplere de dă peste. Câteodată acest lucru este exprimat ca darul Duhului Sfânt, deși nu întotdeauna se referă neapărat la botezul cu Duhul Sfânt.

Luca 24:49 consemnează afirmația lui Isus asupra căreia ucenicii reflectau în primul capitol din Faptele Apostolilor. Vorbindu-le chiar înainte de a pleca, Isus a spus: “Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.”

Când ești botezat cu Duhul Sfânt, cunoști acest lucru. Dacă ucenicii nu aungeau să știe acest lucru, ei ar mai fi stat în Ierusalim după cum le fusese indicat. Unii spun că Duhul Sfânt este doar un soi de lucru general, și nicidecum un fenomen perceptibil, remarcabil și vizibil. Dar Isus a spus: “Rămâneți în cetate *până* veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” Alții spun că Duhul Sfânt este prezent când noi suntem botezați și asta este totul. Dar în Faptele Apostolilor noi găsim oameni care erau deja botezați și li se spune să rămână în cetate până vor primi ceva în plus.

“O!”, spun unii oameni, “aceasta se referă la revărsarea Duhului Sfânt, deci nu putem să aplicăm și azi la fel, pentru că atunci a avut de fapt loc, inaugurarea Duhului Sfânt pentru o lucrare specială. Ucenicii trebuiau să aștepte până ce ziua aceea avea să sosească, și după aceea, aveau să posede ceva cu totul special.” Tot aceștia mai afirmă și că lucrurile stau diferit în Vechiul Testament față de Noul Testament, dar nu poți să ocolești problema în felul acesta, pentru că Duhul Sfânt era tot așa de viu în Vechiul Testament precum este în Noul Testament. Atunci, era implicat în alte lucrări, precum creațiunea, dar înainte de Ziua Cincizecimii, El era viu și lucrător. Ni se spune, de asemenea, că Ioan Botezătorul a fost umplut cu Duhul Sfânt de la naștere, și el a fost umplut cu Duhul Sfânt pentru că mama sa și tatăl său erau umpluți de Duh Sfânt. Așa că nu este un lucru nemaiauzit ca oamenii să experimenteze plinătatea Duhului Sfânt în timp.

Pentru acest motiv, nu considerăm rolul Duhului Sfânt după Cincizecime ca fiind doar o modalitate diferită de distribuire, de împărțire, întocmai precum începutul unei noi ordini. Isus, în vremurile

Noului Testament, Și-a exercitat un atribut pe care l-a sacrificat atunci când a venit să ne salveze – omniprezența Sa. Cu adevărat noi nu înțelegem sacrificiul pe care l-a făcut El atunci când a venit în această lume, nu numai ca să moară pentru noi, dar să rămână pentru totdeauna o ființă umană, unul care este cu noi – numit în Apocalipsa, Fiul omului. Duhul Sfânt înfăptuiește astăzi ceea ce Isus era capabil să realizeze personal în timpurile Vechiului Testament.

Acest lucru ne conduce să înțelegem că botezul cu Duhul Sfânt este ceva separat și distinct față de convertirea noastră. Noi nu spunem doar: “Ei bine, Duhul Sfânt a luat parte atunci când am fost botezat și asta este tot.” Nu, este vorba despre o lucrare separată și diferită. Chiar și așa, nu putem să vedem lucrurile din cealaltă extremă și să spunem că Duhul Sfânt nu este deloc implicat în convertire, pentru că este. Un text edificator care ne ajută să înțelegem participarea totală a Duhului Sfânt pe parcursul întregii vieți creștine, este Romani 8:9: “Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” Duhul Sfânt este implicat în întreaga viață a creștinului, de la început până la sfârșit.

În același timp, să ne amintim și faptul că Duhul Sfânt nu se manifestă în toată plinătatea Sa, la momentul convertirii. Când cineva se naște din nou, capătă mântuirea și nu trebuie să își mai facă griji pentru acest lucru. Dar este posibil ca persoana aceea să nu aibă încă plinătatea Duhului Sfânt din punctul de vedere a ceea ce Dumnezeu dorește să îplinească în viața lui sau a ei.

Am auzit oameni spunând că apostolul Petru nu a fost convertit, pentru că s-a dus în curte lângă foc, L-a tăgăduit pe Hristos și la aceasta a adăugat jurăminte și blesteme, ceea ce dovedește, pentru unii, că nu a fost niciodată convertit. Aceasta este opinia celor care cred că din momentul în care ai fost convertit, se presupune că nu mai păcătuiești niciodată, iar dacă se întâmplă să mai păcătuiești, aceasta dovedește că nu ai fost niciodată convertit. Mie îmi scapă acest tip de mentalitate. Nu o regăsesc absolut deloc în Scriptură. Aflu despre oameni care au fost născuți din nou și care au căderi și eșecuri, dar se ridică și merg înainte. Nu vi se întâmplă și dumneavoastră la fel? Cu siguranță,

De ce nu mi-ai spus și mie?

apostolii fuseseră convertiți. De unde știu acest lucru? Pentru că Petru fusese plecat cu ceilalți și vindecase bolnavi, scosese demoni, curățase leproși și înviase morți. Oamenii neconvertiți nu pot face astfel de lucruri în prezența lui Hristos. Petru se afla și el printre cei despre care Isus a spus: “Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10:20).

Isus este Acela care a spus: “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). Așadar, când Isus i-a spus lui Petru “și după ce te vei întoarce la Dumnezeu [“după ce te vei pocăi” – traducerea literală a textului din limba engleză, versiunea King James], să întâlnești pe frații tăi” (Luca 22:32), El doar îi reamintea lui Petru că experiența convertirii este o experiență continuă, o experiență înnoitoare, zi după zi. Aici, în experiența lui Petru, care în ziua Cincizecimii a fost personajul principal, avem pe cineva care a fost convertit, dar care nu a experimentat încă, botezul cu Duhul Sfânt în toată plinătatea lui.

Este interesant de observat și experiența lui Pavel care ne este relatată în cartea Faptele Apostolilor, capitolul 19.

“Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici, și le-a zis: ‘Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?’ Ei i-au răspuns: ‘Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt’” (Fapte 19:1.2).

Am zâmbit de fiecare dată când am citit răspunsul acesta. Mă identific cu el pentru că în cazul în care ar veni cineva la mine și m-ar întreba: “Ai primit Duhul Sfânt după ce te-ai convertit?”, ar fi foarte ușor de răspuns: “O, cum? Mi-a scăpat ceva?” Ucenicii din Efes au răspuns că “nici măcar nu am auzit că a fost dat un Duh Sfânt.” Pavel se referea la ceva care depășea punctul convertirii lor și al transformării lor în ucenici.

Pavel i-a întrebat: “‘Dar cu ce botez ați fost botezați?’”

“‘Cu botezul lui Ioan’”, au răspuns ei.

“Atunci Pavel a zis: ‘Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.’ Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei, și

vorbeau în alte limbi, și proroceau” (Fapte 19:3-5). Această experiență a fost separată și diferită de experiența convertirii.

Faptele Apostolilor, capitolul 8, ne relatează un alt caz interesant în care oamenii erau botezați în numele lui Isus, acesta fiind despre Filip, unul dintre cei ce au fost numiți pentru prima dată diaconi. Este întotdeauna interesant când un diacon vrea să facă mai mult decât lucrarea de diaconie. Vedem că Ștefan și alții au început să fie predicatori și diaconi în același timp pentru că au ajuns să fie implicați și în ciuda faptului că aveau groază față de vorbirea în public, au început să facă ceva pentru Dumnezeu, fiind conduși de Duhul Sfânt. În continuare, este relatată experiența lui Filip, așa cum apare ea în Faptele Apostolilor 8:12-17:

Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât și femei. [Observați că acesta este botezul lui Isus Hristos.] Chiar Simon a crezut; și după ce a fost botezat, nu se mai despărțea de Filip, și privea cu uimire minunile și semnele mari care se făceau.

Apostolii, care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la Samariteni, și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt.

Încă nu auziseră samaritenii despre Ziua Cincizecimii? Samaria nu este așa de departe de Ierusalim. Am călătorit de la Ierusalim la Samaria acum câțiva ani, însoțit de Dr. Siegfried Horn. Este o distanță foarte scurtă. Trebuie că auziseră de Ziua Cincizecimii. Dar, aici, în această zonă din Samaria, Petru și Ioan au venit la ei și “s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt căci nu Se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt.”

Acesta este un alt exemplu din Scriptură că botezul cu Duhul Sfânt este o lucrare separată și diferită care are loc după convertire.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Avem și experiența lui Corneliu, din Faptele Apostolilor 10. Corneliu a trimis după Petru, care șovăia să meargă la casa acestuia, pentru că acest Corneliu făcea parte dintre neamuri. După ce a primit o viziune, Petru s-a dus și a găsit acolo un grup de oameni care erau deja credincioși. Când au aflat și mai mult adevăr, Biblia spune:

Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri....

Atunci Petru a zis: “Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Isus Hristos (Faptele Apostolilor 10:44-48).

Experiența botezului cu Duhul Sfânt este ceva separat și distinct și merge dincolo de punctul convertirii.

Un al treilea moment crucial, potrivit Scripturii, este acela că botezul cu Duhul Sfânt nu are ca scop sfințirea noastră sau producerea unor sentimente de fericire pentru noi. Acestea, sfințirea și fericirea, sunt roade deja prezente în viața celor care primesc botezul cu Duhul Sfânt. Unii oameni înțeleg cu totul greșit acest lucru. De fapt, acesta este marele semn de demarcație între adevăr și falsitate când vorbim despre botezul cu Duhul Sfânt. Una dintre cele mai bune cărți pe care le-am citit vreodată cu referire la Duhul Sfânt este scrisă de R.A. Torrey, un asociat al lui Dwight L. Moody. Acesta a prezentat un adevăr biblic dinamic cu privire la Duhul Sfânt și într-o ocazie a urcat pe o scenă publică și a afirmat: “Vă ofer zece mii de dolari dacă îmi arătați un text din Biblie care îmi arată că botezul cu Duhul Sfânt este dat pentru alt motiv decât pentru a ne face să devenim utili altora.”

Ce este în neregulă cu acel bărbat din Arizona despre care am auzit de curând? Era descurajat cu privire la viața sa, viața unui creștin înfrânt. Își bătea tot timpul copiii și își bătea soția. Avea o fire îngrozitoare. Într-o zi mergea pe stradă cugetând la totala lipsă de sens a tuturor

lucrurilor și la cum să facă să pună capăt la tot, când a trecut pe lângă un cort unde oamenii primeau Duhul Sfânt. A intrat și el și înainte ca întâlnirea să ia sfârșit, a primit botezul cu Duhul Sfânt. Deodată, viața lui s-a schimbat. Iritabilitatea i-a dispărut, nu și-a mai bătut copiii, nici soția și nici nu a mai spart mobila. Și totul, datorită minunatei lucrări a botezului cu Duhul Sfânt.

“Dar”, spune cineva, “care este problema dacă viața lui s-a schimbat?” Este o problemă mare! O viață schimbată nu dovedește nimic, pentru că, dacă eu aș fi dușmanul sufletelor, aș fi bucuros să schimb viața oamenilor pentru scurt timp în schimbul a ceva mult mai rău. De aceea îi întreb eu pe oameni dacă ai fi în situația să alegi să mori de cancer sau să fii vindecat de diavol, ce ai alege? Dacă ai avea posibilitatea să alegi între a continua viața ca un creștin înfrânt până când Dumnezeu va putea să-și facă lucrarea în viața ta și a fi schimbat pe dată cu ajutorul diavolului, ce ai alege?

În timp ce eram pastor în Colorado a venit în biroul meu un tânăr. Era cuprins de o adâncă descurajare pentru că era prieten cu o tânără creștină și ea descoperise ceea ce el deja cunoștea: nervozitatea lui teribilă. Avea să o piardă din această cauză și era devastat din pricina aceasta. Mi-a spus: “Am auzit că au loc niște întâlniri la cutare biserică și mi s-a spus că dacă voi fi botezat cu Duhul Sfânt viața mea se va schimba.”

I-am răspuns: “Nu te mai osteni cu asta, pentru că botezul cu Duhul Sfânt nu este pentru a schimba viața ta. Nu acesta este scopul lui. Ci mai degrabă, este să te ajute pe tine să schimbi viața altora.”

Pe când locuiam în Modesto, obișnuiam să mergem la o altă biserică ce se afla la o distanță foarte mică de noi, în josul străzii. În această biserică oamenii deveneau sfinți și fericiți. Era relaxarea noastră de sâmbătă seara. Stăteam afară și ne uitam pe geam și vedeam pe oameni cum deveneau sfinți și fericiți prin botezul cu Duhul Sfânt.

Când am fost în Japonia i-am spus directorului de misiuni studențești că mi-am pus în gând să vizitez cea mai mare biserică din lume în timpul cât aveam să stau în Seul, Coreea. Am fost dezamăgit când m-a sfătuit să nu mă duc. Fusesem invitat în Seul pentru întâlniri și plănuisem să ajung acolo devreme și să merg la acea biserică. Directorul mi-a

De ce nu mi-ai spus și mie?

spus: “Este o experiență devastatoare să te afli într-o biserică de mii și mii de oameni care toți deodată încep să vorbească în alte limbi. Acest lucru durează câțeva vreme, până ce cineva sună un clopoțel și toți încetează să mai vorbească atunci când sună clopoțelul.” Noi nu controlăm pe Duhul Sfânt sunând din clopoțele, Duhul Sfânt ne controlează pe noi.

Aceasta este teologia Duhului Sfânt: vei primi putere pentru mărturisire, (pentru slujire) atunci când Duhul Sfânt vine asupra ta (vezi Fapte Apostolilor 1:8). Așadar, dacă suntem cu adevărat interesați în botezul cu Duhul Sfânt, va trebui să privim cu atenție la lucrarea de slujire. Dacă suntem implicați în lucrarea de slujire, atunci ne putem aștepta ca Duhul Sfânt să fie implicat alături de noi într-un mod cu totul deosebit.

În concluzie, haideți să luăm aminte la douăsprezece puncte referitoare la modul în care se poate primi botezul cu Duhul Sfânt:

1. Acceptă-L pe Isus ca singura ta speranță de salvare – pentru *toate cele trei* aspecte ale salvării: îndreptățirea, sfințirea și glorificarea.

2. Pocăiește-te de păcat în inima ta. Și adu-ți aminte că pocăința este un dar de la Dumnezeu pentru cei care vin la El.

3. Capătă cunoștința că ești convertit. Poți să știi dacă ești convertit? Da, poți. Nu trebuie să știi timpul sau locul unde a avut loc aceasta, și deseori nici nu se știe acest lucru. Dar poți afla dacă ai fost sau nu convertit. (vezi *Calea către Hristos*, 58.)

4. Botează-te. Mărturisirea publică a lui Hristos este parte din acest proces.

5. Permite-i lui Dumnezeu să te conducă spre o predare totală. A te preda nu înseamnă să renunți la lucruri; înseamnă să renunți la propria persoană și să depinzi cu totul de Isus, un lucru pe care creștinul aflat în creștere nu îl face întotdeauna. Trebuie să ai dorința de a fi condus de Dumnezeu spre o predare totală, în care depinzi de Hristos tot timpul, nu numai o parte din timp.

6. Părăsește toate păcatele! Vai! Cum putem face acest lucru? Ni se spune în cartea *Calea către Hristos*: (64). Cum poți ști dacă ești dispus să renunți la toate păcatele? Dacă ai putea să apeși pe un buton chiar acum și să nu mai păcătuiești niciodată, întreabă-te, l-ai apăsa?

Sau ai spune: “Nu așa de repede, ar putea să-mi schimbe stilul de viață,” sau “Ar putea să-mi ruineze toată distracția”. Ai suficientă încredere în Dumnezeu ca să apeși butonul? Este o modalitate bună de a te întreba singur cât ești de pregătit în realitate.

7. Implică-te în lucrarea misionară prin slujire și mărturisind pe Hristos.

8. Însetează după aceste lucruri. Există o promisiune pentru aceia care sunt însetați. (Ioan 7:37 – 38).

9. Fii în unitate cu frații tăi creștini. În loc să te plasezi în tabăra celor pentru care veștile bune înseamnă vești proaste despre alți oameni, rămâi în unitate și iubire cu ceilalți, pentru că Isus îi iubește și pe cei care sunt degradați și neplăcuți.

10. Cere. Scriptura arată faptul că este important să ceri binecuvântările lui Dumnezeu cu umilință, pentru a le primi.

11. Cere pentru o cauză justă. De ce doresc Duhul Sfânt? Ca să pot să scol morții la viață și să-mi trimit poza la ziar, ca să vadă toată lumea cine a făcut acest lucru? Putem să cunoaștem cauza justă numai pe genunchi.

12. Crede că ai primit încrezându-te în făgăduința lui Dumnezeu.

Acestea sunt câteva dintre lucrurile pe care Biblia le prezintă cu mare claritate, după părerea mea, cu privire la această extraordinară experiență a botezului cu Duhul Sfânt. Te interesează și pe tine? Ai dori să înțelegi mai mult? Vei studia personal acest subiect? Aș dori să mă alătur și eu în studiu pentru a căuta putere de la Dumnezeu pentru slujire.

Isus i-a răspuns: “Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou.’ Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” Nicodim I-a zis: “Cum se poate face așa ceva?” (Ioan 3:5-9)

## CAPITOLUL 4

# LEII DE PE DRUM

Ați văzut vreodată lei pe stradă? În timp ce așteptam un zbor, pe aeroportul din Nairobi, Kenya, cu destinația Africa de Sud, am tot privit în jurul aeroportului după un leu, dar nu am reușit să găsesc nici măcar unul. Dacă doriți să vedeți lei pe drum, căutați în cartea Proverbe.

Proverbele sunt un fel de cocktail teologic. Nu încercați să realizați un studiu exegetic contextual al Proverbelor, pentru că autorul sare de la una la alta și ajunge în altă direcție. Dar nu numai o singură dată acesta vorbește despre lei care se află pe drum. Să analizăm două astfel de pasaje.

Primul se găsește în Proverbe 26:13: “Leneșul zice: ‘Afară este un leu, pe ulițe este un leu!’” Cel de al doilea se află în capitolul 22, versetul 13: “Leneșul zice: ‘Afară este un leu care m-ar putea ucide pe uliță!’” Nu vă entuziasmează aceste texte? Ce fel de speranță vă dau ele?

Un exemplu simplu de acest fel ar fi că atunci când îl rog pe băiatul meu să ducă afară gunoiul, el răspunde: “Nu pot, că afară este un leu.” El folosește acest lucru drept scuză. Dar ce ne face pe noi să fim leneși și indolenți atunci când vine vorba despre mărturisire și slujire creștină? Sunt cumva lei de pe stradă? De fapt, chiar există unul și încă foarte mare.

Pe când mă aflu în liceu, în Fresno, California, lucrăm la o stație de benzină. Tatăl meu devenise un client regulat al stației de benzină și unii dintre băieții cu care lucrăm prinseseră ideea că era pastor, așa că, din când în când, mai făceau câte o glumă la adresa lui. Într-o zi când tata a trecut pe acolo, unul dintre băieții care se ocupau de mașina lui, l-a întrebat:

“Ei bine, pastore, cum mai este astăzi diavolul cel mare și roșu?”

Tata a răspuns fără ezitare: “El este ‘ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită’. Așa că, ai grijă să nu te prindă tocmai pe tine!” Deloc rău răspunsul! Este, deci, un leu, afară, pe stradă!

Sunt o mulțime de lei care ne rețin în casă, lângă foc, unde ne putem pune picioarele pe pernă, putem privi focul din șemineu, mânca mere și coace fructe și putem să lăsăm pe alții să dea piept cu leii.

Odată am cerut unuia dintre presbiterii bisericii mele să-mi spună primele trei lucruri care îi vin în minte și care îi fac pe oameni să simtă că le este greu să îndeplinească lucrarea de mărturisire creștină.

El a răspuns: “Nu știu cum să facă acest lucru.” Apoi a adăugat: “Aceasta este doar o scuză. Adevăratul motiv este acela că le este teamă.”

Primul dintre leii care ne țin pe loc este nesiguranța spirituală. În cercurile creștine domnește un mare nivel de nesiguranță spirituală. Este ridicat și în grupul creștin din care provin eu, pentru că am devenit vestiți pentru accentul pe care îl punem pe comportament ca linie de demarcație pentru credința creștină. Dar aceasta nu se limitează doar la noi. Mulți, foarte mulți oameni din biserica creștină, cuprinzând toate denomițiile, sunt victime ale acestei probleme. Dacă accentul meu principal în viața creștină cade pe comportament și performanță, dacă am credința că faptele mele au vreun rol în a ajunge în împărăția cerurilor, voi fi nesigur din punct de vedere spiritual tot timpul și nu voi fi deloc încântat de lucrurile aflate în Evanghelie, pentru că eu nu înțeleg Evanghelia. Această problemă denaturată ne poate ține la distanță de stradă, împiedicându-ne să vestim și altora, ținându-ne în țarc alături de celelalte nouăzeci și nouă de oi.

Ce am putea face în legătură cu nesiguranța spirituală? Este posibil ca un cititor care are această problemă, a nesiguranței spirituale, și care începe să citească acest capitol, să găsească siguranța spirituală când ajunge la finele capitolului? Sau trebuie ca mai întâi să aibă zece ani de comportament pe calea cea bună înainte să meargă în lume cu capul sus și să înfrunte leul? Crezi că este posibil să fii sigur de mântuirea ta personală până la sfârșitul acestui capitol?

Am purtat niște discuții foarte interesante pe acest subiect, în timpul întâlnirii noastre de la mijlocul săptămânii. Am citit o carte scrisă de

De ce nu mi-ai spus și mie?

Neal Punt, autorul pe care l-am menționat în capitolul 1, care lansa o provocare întregii lumi evanghelice pornind de la premisa că are dovezi biblice în a susține că întreaga lume este mântuită, cu excepția acelor care aleg să fie pierduți. Aceasta este premisa opusă celei pe care o adoptă lumea evanghelică și în care crede de multă vreme, cum că toți oamenii sunt pierduți până când aleg să fie mântuiți.

Ați putea întreba: “Ce contează? Care este diferența?” Este o diferență și anume, în ce postură Îl așează pe Dumnezeu, fiecare dintre cele două variante. Cum Îl face pe Dumnezeu să pară? Dumnezeu este responsabil de faptul că noi ne-am născut pe planeta Pământ. Credeți că Dumnezeu face tot ceea ce Îi stă în putință ca să îi ia pe oameni în împărăția cerurilor? Sau poate credeți că Dumnezeu face tot ceea ce poate ca să-i țină pe oameni la distanță de aceasta? Puteți să luați un text ca cel care urmează și care se găsește în 2 Petru și să găsiți siguranță spirituală? “Domnul... dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Dar ce se poate spune despre Ioan 3:17, care urmează după textul de aur: “Dumnezeu, în adevăr, nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Sunt unele texte pentru care apostolul Pavel a devenit celebru, ca de exemplu: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8.9); și “Însă celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire” (Romani 4:4. 5). Credeți că faptele noastre nu au absolut nimic de a face cu a ne determina fiecăruia mântuirea? Dacă credeți acest lucru, puteți beneficia de siguranță spirituală. Dacă faptele *Lui* sunt cele care îmi determină mântuirea și nu ale mele, pot să mă ridic și să merg afară, în lume.

Credeți că faptele rele pe care le comiteți precum și neascultarea, nu au absolut nimic de a face cu a vă determina pieirea? Aceasta este o întrebare grea. Eu cred acest lucru. A durat ceva până am integrat această idee în sistemul meu, pentru că pur și simplu nu am fost programat în felul acesta. Undeva, pe parcurs, am început să cred că faptele mele rele au foarte mult de a face cu cauzarea pierderii mântuirii. Nu, ci este

un singur lucru pentru care cineva este mântuit sau pierdut – felul în care persoana se raportează la Isus Hristos, dacă Îl acceptă ca singura speranță sau dacă se îndepărtează de relația personală zilnică cu El.

O persoană obișnuită, care nu are nici o speranță, ar putea să audă aceste cuvinte chiar astăzi și să găsească speranța, pentru că Isus este speranța destinului nostru veșnic. Noi nu putem face nimic. Faptele noastre bune nu sunt nimic altceva decât rezultatul acceptării acelei speranțe. Faptele noastre rele nu sunt altceva decât rezultatul neacceptării acelei speranțe. Dacă o acceptăm cu adevărat în inimile și viețile noastre, putem avea astăzi siguranța spirituală care să ne ferească de acel leu mare de pe străzi care ne ține ținuiți locului, lângă șemineu.

Un al doilea leu, care îi face pe oameni să stea departe de luminile reflectoarelor și mulțimea agitată, este teama de a nu fi condus într-un punct teologic. “Nu cunosc toate textele cheie,” mărturisesc ei, sau “Nu cunosc toate metodele pentru a demonstra ceea ce cred.” “Ar putea să îmi adreseze cineva o întrebare la care să nu pot răspunde.” Exemplele mărețe ale celor care știu Biblia pe de rost, de la început la sfârșit și invers, fac întreaga problemă să pară chiar mai înfricoșătoare. Am auzit oameni care povesteau despre cei care, practic, au memorat întreaga Biblie și despre cei care au citit-o de o sută de ori și despre cei care o pot reproduce din memoria vizuală. Aceasta este destul ca să te faci să vrei să stai acasă lângă foc, în loc să te avânți în lucrare.

Nu am să uit niciodată cât de surprins am fost când am avut ocazia pentru prima dată să mă aflu în prezența lui H. M. S. Richards, Sr., un om blând, modest și foarte liniștit. Aceia care îi erau foarte apropiați, știau că este o astfel de persoană. Și totuși, el era în același timp, un predicator faimos, ce putea fi auzit în cadrul emisiunilor de radio. În mod cu totul uimitor, atunci când am rămas singur cu el, *eu* eram predicatorul măreț de la radio, *eu* eram teologul, *eu* eram expertul în Biblie, iar el era un simplu învățăcel la picioarele mele. Nu am fost niciodată în stare să explic acest lucru. Și mi s-a întâmplat de fiecare dată când am avut ocazia să stau de vorbă cu el. Întotdeauna m-a făcut să simt că el era cel care învăța de la mine. Mă simțeam de parcă aveam trei metri înălțime, dar ori de câte ori mă despărțeam de el, trebuia să

De ce nu mi-ai spus și mie?

revin la ceea ce fusesem înainte. Eram foarte dezamăgit când simțeam acest lucru.

În timpul discuțiilor pe care le-am purtat, l-am auzit spunând un lucru, de mai multe ori: “Nu știu. Nu știu.” Știți ce vi se întâmplă atunci când cineva vă adresează o întrebare și crede că sunteți o autoritate, dar răspunsul pe care-l dați este “Nu știu”? Vă prejudiciază cumva acest răspuns? Vă stirbește imaginea? Sau oamenii vă vor respecta pentru că spuneți adevărul? Nu este greșit deloc să spui “Nu știu, dar am să încerc să aflu.” De fapt, așa este corect să se procedeze. Așadar, să renunțăm la ideea că numai experții sunt în stare să facă această lucrare.

Mai există o greșeală în ceea ce privește teama noastră de a da mărturie pe motivul că am putea fi conduși într-o dispută teologică. Greșeala intervine deoarece această teamă se bazează pe premisa falsă că primul lucru despre care noi trebuie să dăm mărturie, constă în cele douăzeci și opt de puncte de doctrină ale bisericii. Dar nu acesta este primul lucru ce trebuie spus. Un martor este cineva care a luat parte la ceva în mod personal. Așa că nu-mi cereți să dau mărturie despre starea omului în moarte, pentru că nu am fost acolo încă. Să sperăm că n-o să-mi cereți nici să dau mărturie despre focul iadului. Dar îmi puteți cere să vă spun ce înseamnă Isus pentru mine.

Să nu îi uităm pe demonizați, care sunt exemple clasice de persoane care dau mărturie. Au venit la Isus goi și trebuie să fi plecat cu niște haine pe ei, haine ce proveneau fie de la o asociație de tipul celei înființate de Tabita, fie de pe umerii cuiva, una din două. Există dovezi că hainele proveneau de la ucenici. Acești sărmani bărbați care umblau dezbrăcați printre morminte, se tăiau și se zgâriau singuri, dintr-odată și-au recăpătat mințile. Isus le-a spus: “Duceți-vă și spuneți-le alor voștri.” Ce să le spună? Să le spună despre starea omului în moarte, despre cei două mii trei sute de ani sau despre sanctuar și judecată? Nu. Isus a spus: “Du-te acasă la ai tăi și povestește-le ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine” (vezi Marcu 5:19 și Luca 8:38.39). Acesta este fundamentul personal pentru mărturia creștină și modalitatea principală de a te implica în lucrare. Acest lucru trebuie făcut ca să îi ajutăm pe oameni. Să spunem ce înseamnă Isus pentru noi, ce a făcut El pentru noi.

Broșura *Calea către Hristos*, care este o lucrare clasică pe acest subiect, spune că atunci când am gustat și am văzut că Domnul este bun, vom avea ceva de spus despre ce prieten minunat am găsit în Isus (vezi pagina 78).

Al treilea leu de pe stradă poate că este chiar acolo unde zace problema reală. Și aceasta este problema succesului. Cine poate să măsoare succesul atunci când vine vorba despre a da mărturie? Acesta este un lucru atât de neclar, de cețos, de abstract, și totuși noi încercăm să-l facem să fie ceva concret, practic, palpabil. Aproape că ajungem să coborâm totul la nivelul cifrelor. Dar biserica creștină, a noastră și a oricui altcuiva, este îmbătată astăzi cu ideea creșterii bisericii, care întotdeauna se măsoară prin factori numerici și de statistică. Este acesta felul în care Dumnezeu privește lucrurile? Într-un ziar mic care se numește *Southern Watchman* (Veghetorul Sudic), am citit următorul mesaj: “Domnul este bun... El știe ce face fiecare dintre noi. El știe cât credit să dea fiecăruia. Oare nu veți renunța la listele de credit... și să-L lăsați pe Dumnezeu să-Și îndeplinească lucrarea care este a Lui?” (14 mai, 1903). Doar Dumnezeu știe care este succesul.

Câteodată avem surprize foarte mari. Cu mulți ani în urmă, în Colorado, a venit un predicator și și-a întins cortul într-un orașel unde a organizat câteva întâlniri. A predicat din adâncul inimii, a muncit din greu, i-a vizitat pe oameni la domiciliul acestora și a împărțit multe studii biblice. La sfârșitul întâlnirilor, a fost doar o singură persoană care s-a convertit. Predicatorul l-a botezat pe acel singur om convertit și a plecat pe drumul său lingându-și rănilor. Toate eforturile lui păreau că au fost transformate într-un eșec total. Nimeni nu a știut decât târziu, la mulți ani după această întâmplare, că predicatorul H. M. S. Richards îl botezase pe tatăl lui George Vandeman, care a înființat lucrarea de slujire prin televiziune *It Is Written* (Stă scris) și a servit ca prim evanghelist și director al acesteia pentru o perioadă de peste treizeci de ani.

Nimeni nu știe până ce vor trece mulți ani, poate chiar secole, și poate pe străzile unei țări mai bune, ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în ceea ce privește succesul. Acesta este departamentul lui Dumnezeu, nu al nostru. Putem să acceptăm acest lucru? Nu știu cu exactitate ce se desfășoară în spatele cortinei, în inimile oamenilor, și de aceea, în

De ce nu mi-ai spus și mie?

broșura despre care am mai vorbit, ni se spune, cu referire la cei mai umili și sărmani ucenici ai lui Isus, “Lor nu li se cere să se istovească de griji pentru succesul lor” (*Calea către Hristos*, pag. 83). Și totuși, acesta este probabil unul dintre motivele pentru care ne temem. Găsim că acest leu înspăimântător se află acolo, afară, așteptându-ne. Ne temem de eșec, ne temem că nu vom avea succes.

Cred că ar fi foarte bine pentru noi să petrecem ceva timp în rugăciune pentru a-L ruga pe Dumnezeu să ne ajute să putem lăsa rezultatele în seama Lui. La sfârșit, Dumnezeu nu va spune: “Bine, rob bun și plin de succes.” El va spune: “Bine, rob bun și *credincios*!” (Matei 25:21). Se pare că este mare deosebire între cele două aprecieri față de om.

Un al patrulea leu care răcnește pe străzi, și care din nou este mare, a fost recent adus în atenția mea. Am întors capul și m-am tot ascuns după degete mulți ani, dar acest lucru devine tot mai evident și mai clar. Cu cât vorbesc mai mult cu oamenii despre acest lucru și cu cât apar tot mai multe cazuri în centrul atenției, cu atât mai mult încep să cred că este adevărat. Un leu care ne poate reține să ieșim să lucrăm este chiar motivul obișnuit pe care îl avem ca să ieșim în lucrare. Cu alte cuvinte, motivul pe care îl are biserica creștină de a lucra pentru alții este chiar acela care ne reține de la a ne implica în această lucrare.

Să presupunem că cel care răspunde de muzică vine la mine și spune: “Anul viitor vreau ca tu să fii cel ce răspunde de partea muzicală.” Știți ce aş spune? “Eu sunt plecat. Numai ce am plecat din oraș.” Să presupunem că Dumnezeu ar veni la mine și mi-ar spune: “Vreau să mergi și să dai mărturie pentru că suflete vor fi mântuite sau pierdute dacă te duci sau nu te duci.” Știți ce aş spune? “Eu am plecat. Nu mă lua în considerare. Este ceva ce mă depășește.” Dacă aş fi în situația să încerc să pregătesc o piesă pentru anul viitor, nu numai că mi-ar apărea în atenție succesul programului și s-ar transforma într-o povară pe care va trebui să o port, dar ar mai apărea și un alt factor, acela că nu doresc să greșesc și poate chiar să ruinez viețile oamenilor cu greșelile mele.

Dacă cred că scopul principal pentru care eu trebuie să dau mărturie este acela de a câștiga suflete, tocmai acest crez mă va reține să dau mărturie. Pentru că nu vreau să greșesc. Nu vreau să-i ruinez pe alții și

mi-e teamă că am să-i ruinez. Așa că, o să-i las pe profesioniști să se ocupe de acest lucru!

Dacă eu cred, însă, că destinul total al cuiva este în mâna lui Dumnezeu, indiferent de ceea ce realizez eu, atunci, pot merge în lucrare fără teamă de eșec. Pot chiar să comit greșeli fără să mai fie nevoie să mă îngrijorez din cauza lor. Pot de fapt, să mă relaxez și să mă bucur de mărturia pe care o dau, știind că de leul acela de pe stradă s-a îngrijit deja Cineva.

Aceasta este o premisă paradoxală, dar eu cred că există adevăr în ea. Eu nu cred că soarta veșnică a cuiva atârână de ceea ce fac sau nu fac eu. În consecință, sunt liber să dau mărturie chiar dacă mărturia mea pare slabă sau inferioară.

Este un capitol în *Hristos, Lumina Lumii* care conține acest comentariu: “Dar îngerii cerului trec de-a lungul și de-a latul pământului, căutând să mângâie pe cei întristați, să apere pe cei aflați în primejdie, să câștige inima oamenilor pentru Hristos. Nimeni nu este neglijat sau trecut cu vederea” (pag. 639). Pe ce drum plin de egoism ne-am putea afla dacă am crede că noi suntem singurii implicați în lucrarea de răspândire a Evangheliei! Suntem întocmai precum copilul meu de trei anișori care pune mânuțele pe mașina de tuns iarba și crede că el a făcut toată treaba, când tatăl lui este cel care a făcut-o. Haideti să nu fim atât de naivi încât să credem că noi trebuie să terminăm lucrarea Domnului! Și îngerii sunt implicați! “Nimeni nu este neglijat sau trecut cu vederea! Dumnezeu nu face deosebire între oameni și are aceeași grijă pentru toate ființele pe care le-a creat” (idem). Iată un alt motiv pentru care putem să mergem să ne facem lucrarea de mărturisire fără să ne temem de greșeli. Dacă eu stric ceva în felul în care mă pricep eu să dau mărturie despre Hristos, Dumnezeu te va trimite pe tine să îndrepti lucrurile pentru mine, și dacă și tu greșești ceva, El va trimite pe altcineva. Dacă acel altcineva nu se va duce, se vor duce îngerii, iar dacă îngerii nu vor merge, atunci pietrele vor striga.

În același capitol din *Hristos, Lumina Lumii*, se găsește și acest citat: “Cei pe care Hristos îi va lăuda la judecată au cunoscut poate puțină teologie, dar au cultivat principiile Lui... Printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu, în neștiința lor [Ce faci atunci când

De ce nu mi-ai spus și mie?

te pleci în fața celui Buda gras și zâmbitor? Faci acel lucru din neștiință.], cărora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin natură și au făcut lucrurile cerute de lege. Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt le-a atins inima și sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu” (pag. 638). Îi tratează Dumnezeu în mod egal pe toți cei pe care i-a creat? Eu cred că da, altfel, nu ar mai putea fi un Dumnezeu al iubirii.

Cred, de asemenea, că versetele următoare includ atât femei și copii cât și bărbați: “Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat” (Tit 2:11). “Duhul lui Dumnezeu este revărsat fără plată, pentru a-l face în stare pe orice om să beneficieze de mijloacele mântuirii.” Și *Tragedia veacurilor* continuă: “În felul acesta, Hristos, ‘Lumina adevărată’, ‘luminează pe orice om venind în lume’ (Ioan 1:9). Oamenii pierd mântuirea prin respingerea de bunăvoie a darului vieții” (pag. 262). Oricine va fi mântuit sau pierdut, va fi făcut singur alegerea în direcția respectivă, pe baza luminii pe care a înțeles-o și nu datorită succesului sau eșecurilor noastre în lucrarea de mărturisire.

Am auzit pe unii spunând că oamenii ne vor arăta cu degetul în ziua judecății și vor spune: “Sunt pierdut din cauza ta!” Da, așa vor face! Dar știți ce va spune Dumnezeu? “Nu este chiar așa!” sau ceva asemănător. Doar pentru că oamenii aruncă vina pe mine ca fiind cel responsabil de pierderea mântuirii lor, nu înseamnă că acesta este cu adevărat motivul pentru care au pierdut mântuirea.

Așadar, noi cei din biserica creștină avem nevoie să obținem victoria asupra ideii că scopul principal al mărturiei este acela de a-i salva pe cei pierduți, în caz contrar, nu vom ajunge niciodată să mergem și să-L mărturisim pe Hristos plini de curaj. Acesta este unul dintre marii lei care ne așteaptă în stradă. Cine va fi pierdut dacă nu vom da mărturie creștină? Noi vom fi. Scopul lui Dumnezeu în lucrarea de mărturisire creștină este acela de a ne salva pe noi.

Întotdeauna le voi fi recunoscător studenților din clasa de algebră care veneau la mine gândindu-se că eu am înțeles acele probleme și mă rugau să le arăt și lor cum se rezolvă. Știți ce mi s-a întâmplat mie în urma faptului că trebuia să îi ajut pe ei? M-a făcut să depun efort în a

studia cum să rezolv acele probleme pentru mine și m-a ajutat să am succes la algebră. Dacă ați încercat vreodată să ajutați pe cineva să înțeleagă ceva și ați ajuns să înțelegeți acel lucru mai bine, știți atunci la ce mă refer. Dacă nu ați înțeles studiul școlii de Sabat de săptămâna aceasta și nu-l înțelegeți nici pe cel de săptămâna viitoare, înscrieți-vă să fiți instructor pentru săptămâna care va urma. Până va veni săptămâna aceea, cu siguranță îl veți înțelege. Tocmai din această cauză ne-a dat nouă Dumnezeu o parte de împlinit în lucrarea de slujire și mărturisire. Și putem să o realizăm cu încredere, știind că eforturile noastre vor fi binecuvântate. Păstrați în minte faptul că lucrarea aceasta nu va aduce nici o schimbare a destinului veșnic al altora. Dumnezeu îl ține pe acela în mâinile Lui.

În această eră a computerelor este foarte ușor de găsit toate textele referitoare la un anume subiect sau care conțin un anume cuvânt, așa că am găsit un alt text care face referire la lei, un verset interesant din cartea Amos. “Vai de cei ce doresc Ziua Domnului! Ce așteptați voi de la Ziua Domnului? Ea va fi întuneric și nu lumină. Veți fi ca un om care fuge dinaintea unui leu pe care-l întâlnește un urs și care, când ajunge acasă, își reazămă mâna pe zid și-l mușcă un șarpe!” (Amos 5:18, 19).

Ziua Domnului va fi întuneric și nu lumină, doar dacă nu ai acceptat harul Lui. Acesta este contextul din cartea lui Amos. Aveți privilegiul de a accepta darul pocăinței, iar dacă nu îl veți accepta, Ziua Domnului nu va fi nimic altceva decât un leu pe cărare. Fugi de leu numai pentru a întâlni un urs și fugi din nou în casă și te mușcă șarpele. Dacă stai comod lângă foc sau stai comod în staul, alături de celelalte nouăzeci și nouă de oi, nici nu interesează prea tare, pentru că ceva mă va doborî dacă nu mă alătur lui Isus în lucrarea de vestire a Evangheliei.

Am călătorit câteva zile în Parcul Național Kruger din Africa de Sud, încercând să văd locurile și să aud zgomotele vieții sălbătice din Africa. Am căutat trei zile un leu și nu am văzut nici unul. Într-un final am făcut o fotografie cu o persoană care văzuse unul. Și aceasta a fost cea mai mare apropiere a mea de un leu. Dar am văzut o mulțime de lei în jurul bisericii creștine. Voi i-ați văzut? Sunt acolo. Sunt recunoscător că există Ceva care este mai mare decât ei.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Ați auzit de leul care pășea cu aroganță prin junglă? El și-a plecat capul și a strigat:

“Cine este regele junglei?”

Toate animalele au strigat: “Tu ești! Tu ești!”

A mers la o girafă și a întrebat-o: “Cine este regele junglei?” Girafa nu i-a răspuns. Așa că leul s-a năpustit asupra ei și i-a aplicat o lovitură de măciucă. (Ar fi un lucru îngrozitor pentru o girafă să primească o lovitură de măciucă, nu-i așa?)

Apoi leul a plecat prin junglă și a ajuns la locul unde se adunau elefanții, și chiar acolo, pe câmp, și-a dus capul la pământ, a răcnit și a spus:

“Cine este regele junglei?”

Elefanții au continuat să mănânce, așa că leul a încercat iar. A mers până la un elefant și l-a pocnit peste trompă.

“Cine este regele junglei?” a strigat el. În acel moment, elefantul și-a înfășurat trompa în jurul leului. Apoi l-a aruncat prin aer vreo șase metri înălțime. Leul a aterizat cu o bufnitură pe pământ. Elefantul s-a urcat atunci cu picioarele pe el și a început să danseze un dans popular rusec. După ce a terminat cu aceasta, leul s-a ridicat îndurerat și a plecat murmurând: “Nu trebuie să te porți în felul acesta doar pentru că nu știi răspunsul!”

Chiar dacă avem un dușman, un leu care răcnește căutând pe cine să înghită, există Cineva mai mare decât el. Dumnezeu a avut grijă să-l trimită acolo unde îi este locul, Dumnezeu deja l-a învins. Nu trebuie să ne mai temem de lei de pe drum și putem să ne înrolăm în lucrarea de slujire și mărturisire știind că slujim pe Cineva care este mai mare.

## CAPITOLUL 5

# PESCUIND PE PARTEA DREAPTĂ

Când eram mic, am învățat un cântec care m-a ajutat să rețin numele tuturor celor doisprezece ucenici. Versurile sună așa:

“Erau doisprezece ucenici  
Chemați de Domnu-n ajutor  
Simon Petru și Andrei  
Iacov, fratele lui, Ioan,  
Filip, Toma și Matei  
Iacov, fiul lui Alfeu,  
Tadeu, Simon, Iuda  
Și Bartolomeu.”

Refrenul este simplu:

“Și pe noi El ne-a chemat  
Și pe noi El ne-a chemat  
Noi suntem ucenicii Lui  
Tu ești unul și chiar eu  
Am fost adăugat.”

Repetăți refrenul, apoi încheiați cu:  
“Noi lucrarea Lui trebuie să-mplănim.”

Vă place? Data viitoare când luați parte la un concurs cu întrebări premiat cu o sută de mii de dolari și vi se cere să-i numiți pe cei

De ce nu mi-ai spus și mie?

doisprezece apostoli, cântați acest cântecel și aduceți, vă rog, la biserică, ceea ce căpătați.

Nu știu dacă vă plac povestirile despre pescuit. Eu însumi nu am practicat aproape deloc această activitate. M-am gândit să încerc o dată așa că am luat un ac de siguranță și am înfipt o bucățică de pepene în el. L-am agățat de un fir și, mă credeți sau nu, am prins un pește. M-am simțit atât de rău pentru asta, că atunci când am reușit să îi scot din gură acel ac, i-am dat drumul și m-am mai înviorat.

Luca relatează o povestire de la pescuit, care le întrece pe toate câte există:

Pe când Se afla lângă lacul Ghenezaret și Îl îmbulzea norodul ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu, Isus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele mrejele. S-a suit într-una din aceste corăbii, care era a lui Simon: și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țărm. Apoi a șezut jos, și învăța pe noroadă din corabie.

Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: “Depărtează-o la adânc, și aruncați-vă mrejele pentru pescuire.”

Drept răspuns, Simon l-a zis: “Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”

După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejele. Au făcut semn tovarășilor lor, care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, așa că au început să se afunde corăbiile.

Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s-a aruncat la genunchii lui Isus, și l-a zis: “Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.” Fiindcă îl apucase spaima, pe el și pe toți cei ce erau cu el, din pricina pescuirii, pe care o făcuseră. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zebedei, tovarășii lui Simon.

Atunci Isus a zis lui Simon: “Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.” Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul, și au mers după El (Luca 5:1-11).

Aceasta este povestea unui pescar și nu este deloc suspectă și nici neverosimilă. Este plină de adevăr.

“Cu mulți ani în urmă, tatăl meu a zărit un anunț în vitrina unui magazin de articole sportive, o odă adresată pescarului tipic, scrisă într-o engleză veche:

‘Iată pescarul, se trezește cu mult înainte să se facă ziua și deranjează toată casa. Pregătirile lui sunt mărețe. Merge înainte cu așteptări mari și când ziua este aproape pe sfârșite, se întoarce plin de băutură tare și adevărul nu este în ea.’”

În viața mea am auzit povestiri extraordinare de la pescari și am fost martor la felul în care acestea au devenit din în ce mai mărețe. Presupun că vi s-a întâmplat același lucru. Dar atunci când citești această relatare din cartea lui Luca, îți dai seama că acesta este un adevăr care i-a impresionat până și pe bărbații care erau veterani ai bărcilor, mrejelor și ai mării. Acest eveniment a avut loc cam la un an și jumătate după ce Isus a început lucrarea Sa publică.

Ioan capitolul 21 notează o istorisire similară, care a avut loc la trei ani și jumătate după începerea lucrării lui Isus pe pământ, chiar înainte ca El să meargă înapoi la cer. Din această relatare desprindem un mesaj care este foarte semnificativ pentru martorul creștin. Isus își încheiase lucrarea, avusese loc crucificarea, venise să îi întâlnească în Galileea pe cei cărora le promisese acest lucru și S-a arătat ucenicilor. Iată ce scrie Ioan:

După aceea Isus S-a mai arătat ucenicilor Săi la marea Tiberiadei. Iată cum S-a arătat: Simon Petru, Toma zis Geamăn, Natanael din Cana Galileii, fiii lui Zebedei, și alți doi din ucenicii lui Isus, erau împreună. Simon Petru le-a zis: “Mă duc să prind pește.” “Mergem și noi cu tine”, i-au zis ei. Au ieșit, și au intrat într-o corabie; și n-au prins nimic în noaptea aceea.

Dimineața, Isus stătea pe țărm; dar ucenicii nu știau că este Isus.

“Copii”, le-a zis Isus, “aveți ceva de mâncare?”

Ei i-au răspuns: “Nu”.

El le-a zis: “Aruncați mreaja în partea dreaptă a corabiei, și

De ce nu mi-ai spus și mie?

veți găsi.” Au aruncat-o deci, și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor.

Atunci ucenicul pe care-l iubea Isus, a zis lui Petru: “Este Domnul!” (Ioan 21:1-7).

“Este Domnul!” Ce descoperire! Ce fericire pentru ei, care fuseseră singuri și plini de întrebări! Ce bucurie era, în mod deosebit pentru Petru cu durerea lui, dezamăgirea lui și inima sfâșiată de simțământul că adusesese asupra lui Isus o tristețe atât de profundă, atunci când L-a tăgăduit. Câtă bucurie a simțit el atunci când l-a auzit pe Ioan spunând: “Este Domnul!” Se pare că în momentul acela, Petru nu avea multe haine pe el. Așa că s-a îmbrăcat cu ceva, a sărit în apă și a înotat spre Isus, pentru că nu mai avea răbdare să aștepte ca barca să ajungă la mal.

Să privim cu atenție câteva dintre frazele care apar în aceste două relatări. Mai întâi de toate, Isus le-a spus ucenicilor, înainte ca ei să aibă vreun pic de izbândă, să ducă barca la apă adâncă. Aici se află ceva cu semnificație spirituală. Experiența noastră poate să nu fie suficient de adâncă, astfel că ne poate fi foarte greu să ducem la îndeplinire un pescuit corect. În cazul acesta trebuie să luăm în considerare un adevăr care este exprimat în Efeseni capitolul 3, unde Pavel ne spune că am primit privilegiul să avem o experiență caracterizată de înălțime, lungime, lărgime și adâncime. El spune: “...așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:17-19).

Poate că una din cele mai mărețe pregătiri de luat în considerare pentru a putea fi în stare să mergem la pescuit împreună cu Hristos, este să ne lansăm într-o experiență mai profundă cu El, în loc să ne mulțumim cu textul zilnic având chiar mâna pe clanță, care nu poate surprinde decât niște realități de suprafață, nu și de adâncime, sau să ne mulțumim cu sindromul “Crăciunul și Paștele”. O experiență cu mult mai adâncă, cum și cântăm câteodată, astfel încât să păstrăm actual în

inimile noastre, freamătul Evangheliei și să putem să ne alăturăm și noi cântând, acelor îngeri care nu au putut să tacă și au rostit: “vă aduc o veste bună care va fi o mare bucurie.” Depărtați-vă mai la adânc!

Apoi Isus a spus: “Aruncați-vă mrejele!” (Luca 5:4, subliniere adăugată). De foarte mult timp avem mreaja evanghelistului, a colportorului, a profesionistului și mreaja comună a bisericii. Am tot încercat să prindem oameni și am neglijat să observăm această expresie cheie: *ale voastre*. Îmi pare că de multă vreme, membrii bisericii nu fac altceva decât că stau de o parte sau stau pe locurile lor din adunare și privesc în timp ce doar aceia din conducere merg la pescuit. Apelul care ni se adresează și nouă în acest caz este: “Și pe noi El ne-a chemat.” El v-a chemat și pe voi. Noi, suntem cu toții ucenicii Lui și “noi lucrarea Lui trebuie să-mplinim.”

Am citit odată despre un efort evanghelistic dintr-un oraș din Ohio. Un număr de biserici evanghelice și-au unit forțele și au constatat că în orașul lor erau 135.000 de oameni. Au socotit că erau probabil 50.000 de persoane în acest mare număr, suficient de vârstnice ca să fie salvate, dar care își trăiau viața fără Hristos. Au ținut o campanie evanghelistică de șase săptămâni condusă de unul dintre cei mai capabili și mai căutați evangheliști din zonă. Au cooperat cu zel și entuziasm mai mult de cincizeci de biserici și s-a ajuns la aproximativ 1.200 de suflete. Acesta a fost un motiv de mare bucurie.

Dar ce au făcut bisericile pentru celelalte 49.000 de persoane care erau încă fără Hristos? Nimic. Nu au precupețit nici efort nici cheltuială pentru a oferi celor pierduți din oraș, șansa vieții lor de a veni la Evanghelie să fie mântuiți, așa că ce altceva ar mai fi putut ei să facă? Făcuseră tot ce le stătuse în putință să determine snopii să vină de pe câmp pentru a putea fi recoltați, să determine peștii să vină la mal pentru a putea fi prinși, să-i determine pe morți să vină la viață. Nu este așa?

Când ne gândim la pescuit, cei mai mulți dintre noi vizualizează un bărbat stând pe marginea râului într-o zi relaxantă de vară, rezemat de un copac, cu pălăria trasă pe față și care scoate sunete de om adormit. Firul undiței este legat de degetul său mare de la picior și așteaptă să vină un pește. Poate că aceasta este exact imaginea practicii de zi cu zi a bisericii creștine. Trebuie ca noi să așteptăm peștele să vină să fie

De ce nu mi-ai spus și mie?

prins atunci când vine evanghelistul în oraș? Aceasta este întrebarea pătrunzătoare.

Acesta este punctul în care atingem semnificația mrejelor *noastre* – a mea și a ta. Evanghelistul nu poate merge să se bată cu palma pe umăr cu toți acei oameni cu care orașenii își permit asemenea gesturi de familiaritate. Abordarea modernă, care este abordarea sensibilă, presupune ca slujirea creștină și mărturisirea să fie un mod de viață, nu un program. Este un stil de viață, nu ceva ce organizăm strategic o dată pe an sau o dată la trei ani pentru a fi adus la îndeplinire din mijlocul podiumului, al scenei. Depărtați-vă “ la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire” (Luca 5:4, subliniere adăugată), a spus Isus.

Dar mreața ta? Cum lucrează? Ești implicat? Ești măcar interesat să te implici? Eu cred că cea mai mare parte dintre noi este interesată. Am chestionat sute de oameni, tineri și vârstnici. În cuprinsul chestionarului, printre cele mai importante cinci întrebări, se află și aceasta: “Cum pot învăța să devin un martor eficient în biserica creștină?” Unul din primele lucruri pe care le putem face este să ne dăm seama că fiecare dintre noi are o mreață.

Isus a spus ucenicilor: “Aruncați mreața în partea *dreaptă* a corabiei și veți găsi,” (Ioan 21:6, subliniere adăugată). Trebuie să subliniez că există o diferență, didactic separând lucrurile, între slujirea creștină și mărturia creștină. Slujirea creștină înseamnă să te implici în viața oamenilor pe căi umanitare, pentru a-i ajuta pe cei în nevoie. Mărturia creștină este ceea ce facem cu gura noastră și cu viața noastră față de relația cu Hristos, odată ce am ajuns la oameni prin intermediul slujirii. Scopul slujirii este să ne conducă la mărturie. Slujirea creștină nu este un înlocuitor al mărturiei, dar poate fi o cale ușoară de a scăpa de mărturie. Lucrul acesta se clarifică mai bine atunci când le vedem pe cele două mergând împreună. Aceasta înseamnă să arunci mreața pe partea dreaptă a corabiei.

“Drept răspuns, Simon I-a zis: ‘Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și n-am prins nimic’” (Luca 5:5). Ei bine, la ce le-a folosit? Ce rost are să trudești toată noaptea și să nu prinzi nimic? Ai putea foarte bine să stai și lângă un copac cu pălăria trasă pe față și cu firul înfășurat pe degetul mare de la picior. Cel puțin capeți un pic de odihnă și relaxare

în loc să te chinui toată noaptea și nici să nu prinzi nimic. Sau poate că există un beneficiu de pe urma trudei? Merită să trudești toată noaptea și să nu prinzi nimic? Ce se poate spune atunci despre acela care cade la un examen și apoi studiază cum n-a făcut-o niciodată până atunci și data următoare trece examenul cu brio? Când profesorul meu, Dr. Heppenstall, era încă la colegiu, s-a ridicat să țină un discurs în fața clasei la cursul de oratorie, și pe la jumătatea discursului său, profesorul a strigat din spatele sălii: “Heppenstall, treci la loc. Țsta e cel mai prost discurs pe care l-am auzit vreodată.” Heppenstall a fost atât de furios încât a plecat la serviciu și a sfârșit prin a ține discursul în fața clasei, la sfârșitul semestrului.

Dar despre cel care pierde întrecerea și se antrenează mai sârguincios ca niciodată și data următoare devine câștigător? Dar acela care merge să-și facă analizele și obține rezultate îngrijorătoare în urma unui test de rutină, astfel că se angajează într-un program de exercițiu și devine interesat de condiția sa fizică? Nu este cu totul fără de rost să te trudești întreaga noapte și să nu prinzi nimic, pentru că te-ar putea motiva să faci ceva anume și mai bine.

Acești ucenici munciseră o noapte întreagă și nu prinseseră nimic, astfel că erau descurajați. Poate că li se mai întâmplase lucrul acesta și mai înainte și poate că tocmai își spusese: “Câteodată câștigi, câteodată pierzi.” Dar un lucru este sigur: nu se simțeau într-o stare de auto-suficiență și nici nu erau sătui de pește. Poate că erau deschiși să depindă de altcineva. Isus a spus: “Mergeți la apă adâncă și lăsați mrejele în apă pentru pescuit.”

După ce și-au exprimat obiecțiile – “Ne-am trudit toată noaptea și nu am prins nimic” – cineva a adăugat răspunsul potrivit: “dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!” Să ținem minte că noi, ca biserică creștină, am trudit întreaga noapte și nu am prins nimic, dacă este să luăm în considerare nevoile întregii lumi. Am văzut statisticile care ne arată că populația globului, încă crește mult prea repede față de reușita noastră de a duce Evanghelia tuturor. Aici sunt incluse absolut toate bisericile creștine care se trudesesc împreună, nu doar cea care este familiarizată cu cei trei îngeri.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Am auzit și contra-argumentul că acest lucru nu este adevărat. Unii doresc să spună că am avut un succes colosal și că aproape am încheiat lucrarea. Alții spun: “Stați un pic, haideți să fim realiști! Ne-am trudit toată noaptea și nu am prins nimic!”

Care este scopul slujirii și al mărturiei, de fapt? De ce ne-a dat nouă Dumnezeu de înfăptuit această lucrare? Aceasta este o întrebare plină de semnificație. Te-ai gândit de ce ne-a acordat Dumnezeu acest privilegiu al slujirii și mărturiei? Pentru cine, de dragul cui a fost dat?

Dumnezeu a acordat acest privilegiu de dragul nostru, pentru noi. Nu trebuie ca altcineva să meargă în centrul scenei și să îndeplinească lucrarea în timp ce noi îi aplaudăm succesul.

Un predicator a venit la o biserică din Buenos Aires, Argentina, care avea 184 de membri. El mărturisea: “Am trecut la lucru de îndată și după doi ani de organizare viguroasă și răspândire a cuvântului, numărul nostru a crescut până la șase sute de membri. Ne triplasem ca număr. Sistemul nostru de activități și atenție acordat membrilor după evanghelizare și convertire, era unul dintre cele mai bune. Denominațiunea a fost atât de impresionată încât am fost invitat,” spunea pastorul, “să fiu vorbitorul principal la două convenții diferite pentru a prezenta acest sistem de păstrare a membrilor și să distribui modele după toate tipurile de formulare pe care le aveam și le foloseam. Totuși, dincolo de toate acestea, simțeam că ceva nu era cum trebuie. Lucrurile păreau să se desfășoare bine atât timp cât lucram șaisprezece ore pe zi. Dar când slăbeam puțin ritmul acesta, rezultatele coborau și ele. Acest lucru m-a tulburat foarte mult și într-un final am decis să mă opresc.”

Apoi, a adăugat: “Le-am spus celor din comitet că trebuie să mă retrag două săptămâni pentru că vreau să mă rog. M-am îndreptat spre o zonă de țară și m-am dedicat meditației și rugăciunii. Duhul Sfânt a început să mă doboare. Primul lucru pe care El l-a spus a fost: ‘Tu promovezi Evanghelia în același fel în care Coca-Cola își vinde băutura, în același fel în care Reader’s Digest vinde cărți și reviste. Te folosești de toate șiretlicurile pe care le-ai învățat la școală. Dar unde este mâna Mea în toate acestea?’ Nu am știut ce să spun. Apoi Domnul mi-a spus un al doilea lucru: ‘Voi nu creșteți,’ a menționat El. ‘Voi credeți că o

faceți, pentru că de la două sute sunteți acum șase sute. Voi nu creșteți, ci doar vă îngrășați.”

Persoana care descoperă că se îngrășă din lipsă de exercițiu este confruntată cu o provocare uriașă când vine vorba de acceptarea celor spuse de Isus atunci când s-a adresat ucenicilor: “Urmați-mă și vă voi face pescari de oameni.” Haideți să acceptăm faptul că avem tendința de a fi spectatori în loc de participanți și că am rămas în urmă cu creșterea din acest motiv.

Acest pastor din Buenos Aires a continuat să povestească despre felul în care a început să încerce să asculte de ceea ce înseamnă să-ți cobori mreaja la cuvântul Domnului, la cuvântul lui Isus. În loc să se gândească la planuri umane și la inovații omenști, a început să asculte cu atenție glasul lui Dumnezeu și să urmeze raționamentele lui Dumnezeu și planurile Lui, să “arunce mreaja pe partea dreaptă a bărcii.”

Lucrul uimitor pe care îl întâlnim la aceste povestiri este că partea dreaptă era, de fapt, partea greșită. Cartea *Hristos, Lumina Lumii*, care tratează viața lui Hristos, indică faptul că Isus era pe țărm, iar ucenicii se aflau în bărci, atunci când El a spus: “Aruncați mreaja în partea dreaptă”, care ar fi fost partea dinspre Isus. Dar aceasta nu este deloc o idee rea, să arunci mreaja acolo unde este Isus.

După ce nu prinseseră nimic toată noaptea, ucenicii știau că aceea nu era o oră potrivită din zi pentru a pescui, atunci când Isus le-a spus să arunce mreaja în partea dreaptă. Știau, de asemenea, că partea dreaptă pe care o indica Isus, era partea greșită pentru pescuit. Se întâmplă așa de foarte multe ori: partea cea bună este partea cea greșită potrivit logicii umane și raționamentului omenesc. Să ne gândim la toate ocaziile din Scriptură când Dumnezeu le-a cerut oamenilor să facă lucruri ridicole, absurde, pentru a împlini scopul Său – lucruri ciudate, care nu păreau să aibă vreo logică.

Dar acești ucenici erau deschiși față de Domnul lor și Învățătorul lor, cel puțin până la data aceasta. Și Petru a spus: “Dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”

Ceea ce vreau să spun, este că a arunca mreaja pe partea dreaptă, înseamnă să urmezi planul lui Dumnezeu; înseamnă să ne coborâm pe genunchi și să ascultăm care sunt planurile Lui, în loc de strategiile

De ce nu mi-ai spus și mie?

noastre personale. A arunca mreaja pe partea dreaptă, în ceea ce privește biserica, înseamnă să conștientizăm că fiecare dintre noi posedă o mreață și că mărturisirea și slujirea au ca sursă oameni care au trecut pe acolo, cărora li s-a întâmplat un anume lucru.

Ce vreau să spun prin aceasta? Imaginează-ți că prietenul tău a văzut chiar când a avut loc un accident în oraș și este chemat la tribunal să depună mărturie despre accident. Dar el este bolnav în acea zi, astfel că scrie douăzeci și opt de lucruri despre accident și ți le dă ție să mergi și să apari la judecată în locul lui. (Știi că acest lucru nu poate să aibă loc în realitate.) Mergi la tribunal, judecătorul te pune să depui jurământul, un procuror te întreabă despre accident și tu prezinți cele douăzeci și opt de puncte. Dar nu îți dai seama până în momentul în care începe să se întâmple, că vei fi întrebat anumite lucruri despre cele douăzeci și opt de puncte. Și când ei încep să-ți adreseze întrebările, tot ceea ce poți face este să spui: “Ăăă, ăăă.” De ce? Pentru că tu nu ai fost acolo.

Apoi procurorul întreabă: “Sunteți martor sau nu?”

“Ei bine, nu,” răspunzi tu. “Martorul este bolnav astăzi și m-a trimis pe mine cu aceste douăzeci și opt de puncte.” Și ei te resping de la tribunal împreună cu cele douăzeci și opt de puncte.

Ai auzit vreodată de cele douăzeci și opt de puncte? Ce anume ai experimentat din ele? Să le experimentezi, nu doar să le reciți, înseamnă să arunci mreața pe partea dreaptă a bărcii. A da mărturie este ceva cu un puternic caracter personal. Nu poți vorbi despre ceva până nu ai trecut pe acolo. Nu le poți spune și altora ceva ce tu însuși nu ai încercat. Ce provocare pentru biserica creștină și pentru fiecare membru în parte! A arunca mreața pe partea dreaptă a bărcii, din punctul de vedere al bisericii lui Hristos, este să conștientizăm că El ne-a chemat să dăm mărturie despre ceea ce am văzut și experimentat. Și aceasta ne cuprinde pe fiecare.

Isus a extins însărcinarea creștină, însărcinarea cu privire la transmiterea Evangheliei, de la un grup restrâns, la unul mai mare și până la unul cu mult mai mare. Mai întâi este o persoană sau două care Îl urmează pe Hristos. Apoi, trei sau patru, după aceea, cei doisprezece, cei șaptezeci, apoi o sută douăzeci. În final, după crucificare, El se

întâlnește în Galileea cu cinci sute de oameni. Ei veneau din locuri diferite și din motive diferite. Unii se îndoiau și unii credeau. Dar toți auziseră că El avea să se întâlnească cu ei acolo.

Dacă citiți despre misiunea răspândirii Evangheliei în plenitudinea sa, veți observa că a fost încredințată fiecărei persoane care aude. Acest lucru m-a ferit pe mine de teamă și de amânare. Oricine simte chemarea de a-și arunca mreaja la apă adâncă, are susținerea și recomandarea, sau orice altceva care este considerat de biserică lucru important, pentru că însărcinarea răspândirii Evangheliei este dată fiecăruia. Înțeleg că înainte de a se sfârși totul, chiar și copiii micuți vor fi cuprinși în această lucrare în chip uimitor.

Ucenicii au coborât mreaja la apă adâncă pe partea dreaptă a bărcii și apoi a apărut și factorul succes. Factorul succes – ah! Cei mai mulți dintre noi nu pot suporta un succes. De fapt, am citit chiar și o avertizare scrisă cu mult timp în urmă, către liderii bisericii noastre, cum că sunt mai dese cazurile când succesul distruge decât acelea când nu distruge și că în nouă cazuri din zece, oricine care are un anumit grad de succes, chiar și în lucrarea Domnului, devine independent și auto-satisfăcut. Dumnezeu nu mai poate folosi în continuare o astfel de persoană. Acest lucru este o realitate tragică, dar acesta este adevărul.

Dacă ar fi să răsturnăm orașul cu susul în jos, am dori să fim siguri că toată lumea știe despre acest lucru. Nu-i așa? Am trimite statistici la sediile centrale mondiale. Am face fotografii pentru a face publicitate persoanei care a avut răspunderea. Dacă aș fi capabil să înviez pe cineva dintre morți, desigur că aș dori ca lumea să afle despre cel ce a fost înviat din morți, dar și despre cel care l-a înviat. Celei mai mari părți dintre noi nu i se poate încredința puterea lui Dumnezeu, pentru că ne-ar distruge.

În ambele pasaje citate vedem deodată bărci umplute cu pește. Aceasta sună a succes, dar bărcile încep să se scufunde. Ce este barca? Este biserica. Ce este mreaja? Mreaja este Evanghelia. Mreaja îi aduce pe pești în biserică. Aici putem să întrezărim ceva important: noi începem să ne scufundăm de îndată ce începem să privim la realizările *noastre*, sau la țintele noastre pe care am reușit să le atingem, iar pe Dumnezeu îl lăsăm undeva în depărtare, să aștepte în umbră.

De ce nu mi-ai spus și mie?

În aceste relatări, un singur om s-a comportat corect în situația dată. Atunci când a auzit de la tovarășul său, “Este Domnul”, a sărit în apă și a început să înoate spre Isus. Într-o ocazie, se spune despre el că “s-a aruncat la genunchii lui Isus și a spus: ‘Pleacă de la mine, Doamne, căci sunt om păcătos!’” Imaginea arată în felul următor: el îl roagă pe Isus să plece, dar în același timp se agață de picioarele lui Isus pentru a păstra viața cea neprețuită.

Isaia vede o imagine a lui Dumnezeu mărit sus în ceruri și reacția lui este aceasta: “Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” Dar se ține tare, nu se dă bătut! Acest lucru se întâmplă iar și iar în viața oamenilor evlavioși. Când își dau seama că este Domnul, se simt inconfortabil, dar se țin strâns. Apoi își dau seama că Domnul vrea ca ei să se țină strâns. Nu te bucuri că El vrea asta și pentru tine?

Putem să rostim alături de Petru: “Pleacă de la mine! În prezența Ta, în puritatea Ta, în puterea Ta, în tăria Ta, în arătarea lucrurilor pe care le poți înfăptui, eu mă simt un nimic.” Și acesta nu este un loc rău în care să te afli. Locul cel mai înalt pe care-l putem atinge este să stăm plecați la piciorul crucii. Acesta este cel mai înalt loc pe care-l puteți urca vreodată. Și acesta era locul unde se afla Petru în ziua aceea. El a spus: “Pleacă de la mine, Doamne, căci sunt om păcătos!” Însă Isus nu a plecat, chiar dacă El a mers în altă parte. El a trimis pe Duhul Său cel Sfânt să fie cu noi până în clipa aceasta.

Finalul relatării menționează că ei și-au adus bărcile la țărm. Le-au parcat acolo și le-au abandonat pe toate. Mai devreme, în povestire, în cadrul celei dintâi experiențe, ucenicii îl urmaseră pe Isus cu întreruperi. Poate că se întorceau o dată la ceva vreme ca să mai pescuiască din plăcere sau nevoie. Poate că mergeau înapoi ca să mai procure hrană și îmbrăcăminte pentru familie. Dar de data aceasta, se spune:

“Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul și au mers după El” (Luca 5:11). Ori de câte ori citiți expresia: “Urmați-Mă!”, sau citiți despre oameni care Îl urmau pe Isus, de obicei puteți resimți în aceasta, atmosfera lucrării de slujire, a mărturie, a ducerii Evangheliei la toți oamenii.

Isus a spus: “Nu te teme. De acum încolo, vei fi pescar de oameni” (Luca 5:10) și de femei, și de copii. Nu te teme! Îți este vreodată teamă? Mie îmi este teamă când trebuie să mă ridic și să țin o predică. Sunt extrem de timid. Sunt foarte sfios. Dacă oricine poate ține o predică, dacă tu poți ține o predică, eu nu pot. Eu mă aflu la coada turmei în ceea ce privește abilitatea de a ține o predică.

Lucram cu un capelan care este un extrovertit din naștere, dacă am văzut unul vreodată. I-am spus că mă îmbolnăvea. Există extrovertitul autentic, am spus, și există extrovertitul fals. Cel autentic primește energie de la mulțime. Dacă ar fi singur, ar fi extenuat. Cel fals, devine încordat, tensionat, din pricina mulțimii și capătă energie atunci când este singur. Ghiciți care dintre ei sunt eu? Sunt atât de gelos! Dar cu toții suntem diferiți! Unii dintre oamenii despre care credem că sunt cei mai deschiși, sunt de fapt, mai timizi decât ne dăm noi seama. Așa că, dacă vă este teamă, vă spun bine ați venit în grupul nostru!

În episodul cu pescuitul, mreaja și încredințarea răspândirii Evangheliei, Isus a spus: “Nu vă fie teamă. Luați jugul Meu asupra voastră!” Să iei un jug sună a muncă. Dar El adaugă, în final: “Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

Am încercat să vând cărți în zona de câmpie din Nebraska. A trebuit să fac lucrul acesta într-o vară, pentru a însuma cele patru sute de ore care se cer studenților la teologie pastorală. Diminețile de luni erau cele mai rele. Erau absolut groaznice! Îmi spălam mașina, îmi lustruiam pantofii, îmi ascuteam creioanele și apoi îmi spălam mașina, îmi lustruiam pantofii și desfășuram iară și iară toate etapele acelei rutini. Diminețile de luni și încercarea mea de a începe acolo cu mreaja – ați experimentat așa ceva? Dar, odată ce te implici, descoperi că jugul despre care credeai că o să însemne muncă grea, devine bun, sarcina devine ușoară, și apare încântarea. Ați observat vreodată acest lucru? Este adevărat. Așa se întâmplă.

Vă invit să vă gândiți cu seriozitate asupra privilegiului pe care îl avem de a ne implica alături de ucenici acolo, pe mare. Ne putem ruga ca Dumnezeu să ne ajute să ne aruncăm mreaja pe partea dreaptă a bărcii.

## CAPITOLUL 6

# SUDOARE SFÂNTĂ

Am cercetat mult și am desfășurat o investigație plină de atenție pentru a determina cine este cea mai sărmană persoană de pe pământ. Ați dori să știți cine este? Cea mai sărmană persoană de pe pământ este aceea a cărei viață este cel mai mult îndreptată spre propria persoană.

Mă bucur totodată să știu și cine este cea mai fericită persoană. Știți deja răspunsul? Având la bază un principiu universal și atemporal, nici nu trebuie să cauți în Cartea cea Bună pentru a afla. Ann Landers a vorbit despre acest lucru, și la fel a făcut și sora ei și alții fără număr. Cea mai fericită persoană de pe pământ este aceea a cărei viață este cel mai mult orientată spre slujirea altora. Acesta este lucrul care îi face pe îngeri fericiți. Acesta este lucrul care face ca raiul să fie rai.

Dumnezeu știa ce face atunci când ne-a oferit șansa de a fi membri plătitori de taxe ai societății, ai rasei umane. În timp ce eram pastor în Grand Terrace, California, unul dintre pastorii mei asociați, Rich Dubose, a spus că ar dori să organizeze o expoziție despre slujire creativă, cu baloane și cu toate celelalte necesare.

“Aș dori ca tu să predici pe subiectul acela,” a spus el.

“Care subiect?” l-am întrebat.

El mi-a răspuns:

“Sudoare sfântă”.

“Poftim?” am întrebat. “Ce este aceea sudoare sfântă?”

El mi-a înmănat o carte și mi-a spus; “Uite, aici, poți citi despre ea în cartea aceasta scrisă de Tim Hansel. Scopul cărții este să afle chemarea noastră cea înaltă în Hristos și sudoarea care ne costă să ajungem acolo.”

Când am auzit prima dată despre sudoare sfântă, am crezut că are de a face cu vechiul sistem de jertfe, când preoții petreceau întreaga zi cu jertfele și ofrandele arse, care probabil produceau o cantitate mare de sudoare sfântă. M-am gândit, de asemenea, și la cuvântul secular pe care îl folosim în conversațiile noastre zilnice, și anume, transpirație.

Apoi, am tastat cuvântul *sudoare* și l-am introdus în computerul meu folosind un program biblic și am descoperit că numai trei texte din Biblie menționează acest cuvânt. Cuvântul “sfânt/ă” apare de 584 de ori în versiunea NIV a Bibliei (în limba engleză –nota tr.) (Sunt sigur că vă bucură această informație.) Prima dată când Biblia menționează cuvântul *sudoare* este în Geneza 3:19, unde Adam părăsește grădina Edenului și îi este pronunțată sentința: “În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” Adam avea să trăiască prin sudoarea feței sale de atunci încolo. Și asta tot facem de atunci până în prezent.

Al doilea loc în care este menționată sudoarea, este Ezechiel 44:17-19, unde ni se spune că leviții și preoții nu trebuiau să poarte haine care “să aducă sudoarea”.

Al treilea pasaj este cel din Luca 22:44, care descrie un Om plecat la pământ în Grădina Ghetsemani în timp ce aceia care-L urmează dorm. El venise pentru a face ceva în legătură cu sudoarea ce ne apasă în urma faptului că ne-am născut pe planeta cea greșită. Citim: “A ajuns într-un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte și sudoarea i se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ.”

Acest Om nu este moderat, temperat. El a venit să smulgă toate piedicile și să trăiască viața până la capăt cum numai Dumnezeu o poate face, și totuși să trăiască precum un om și să descopere cum este să fii aici. Apoi El ne acordă și nouă șansa de a ne implica în asudare. Scopul lui Dumnezeu în dreptul fiecăruia dintre noi este de a face tot ce e cu putință pentru a ne implica sau a ne implica și mai mult în lucrarea de răspândire a Evangheliei.

Biblia continuă să ne aducă aminte că noi suntem martorii lui Dumnezeu. Cuvântul apare în Biblie în mod repetat (de șaizeci și patru

De ce nu mi-ai spus și mie?

de ori cuvântul *martor* și de cincizeci de ori cuvântul *martori* – o informație emoționantă).

Unii dintre noi se pot împietri din pricina faptului că avem acest stereotip în minte cu privire la ce înseamnă să fii martor. Privim lucrurile ca și când martorul este cineva care merge pe stradă și ciocăne la ușa unor oameni pe care nu i-a mai întâlnit niciodată, sperând în sinea lui că nu va deschide nimeni. Alternativa, o cale mult mai ușoară la care am fost expuși mulți dintre noi, este să rulăm ziare formând din ele un fel de bombe evanghelice pe care le lăsăm în mod anonim de-a lungul drumurilor de țară. Apoi citim *The Gospel Blimp*, revista care satirizează modalitatea tipică a creștinilor de a da mărturie și ne dăm seama că acest lucru este într-adevăr, o reală comedie.

Ca urmare, începi să te gândești de ce dă un creștin mărturie. De ce a spus Isus: “Urmați-Mă și vă voi face pescari de oameni”? La ce S-a gândit când a rostit aceste cuvinte? Care este scopul? Și, viața creștină, trebuie să fie mai ușoară sau trebuie să fie mai dificilă? Dacă vei studia acest subiect, vei descoperi că Scriptura conține pasaje contradictorii pe această temă. Într-un loc Isus spune: “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze” (Matei 16:24). Să-ți iei crucea înseamnă să te înhami la o muncă grea. În alt loc El spune: “Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Acest lucru înseamnă exact contrariul celor afirmate mai înainte. Apoi citești în scrierile lui Pavel: “...duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur” (Filipeni 2:12). Pavel dă sfatul de a lucra la mântuire. Apoi, același autor afirmă: “...pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire” (Romani 4:5). În Evrei capitolul 4 el spune că Dumnezeu ne cheamă la odihnă. “De aceea, să depunem orice efort pentru a intra în odihna aceasta” (Evrei 4:11, traducerea literală a textului din versiunea NIV, în limba engleză – nota tr.). Să ne străduim, să ne dăm silința să intrăm în această odihnă – cum se poate face acest lucru? V-ați trudit vreodată să vă odihniți?

Ce anume este munca aceasta? Și de unde vine sudoarea?

Pentru început, doresc să vă reamintesc ceva ce am subliniat de-a lungul întregii mele lucrări pastorale, și anume, că sudoarea nu ne câștigă

un loc în cer. Nu înseamnă o plată pentru privilegiu sau penitență. Și nici nu implică încercarea de a birui păcatul și pe diavol. Avansul pentru păcat, respectiv neprihănire, a fost deja achitat și la fel și orice alte posibile rate lunare. Isus a achitat prețul în întregime. Nu numai la începutul vieții de creștin, dar și pe parcurs, pentru fiecare pas sau etapă. Când vine vorba de păcat și neprihănire, toată lucrarea este a lui Hristos. Aceasta este o idee revoluționară pentru mulți dintre noi care s-au gândit că trebuie să muncim din greu ca să trăim viața de creștin.

O muncă tot *este* de îndeplinit și aș dori să neg acuzația pe care au lansat-o unii împotriva noastră cum că ne-ar caracteriza trăsăturile mișcării religioase Quiet, care promovează o atitudine de retragere pasivă, care nu cred în îndeplinirea vreunei lucrări, pentru că Dumnezeu este Cel care face totul, așa că ei stau lângă foc legănându-se într-un scaun balansoar. Poate că descrierea merge un pic prea departe – nici măcar nu te legeni, ci doar stai acolo. Nu te ruga, dacă nu ai dispoziție pentru aceasta. Nu mânca decât dacă ai chef să mănânci. Nu te implica în lucrare dacă nu simți că ai face-o. Aceasta este calea pe care se deviază, pentru că în viața creștină, este de lucru. Viața creștină presupune și sudoare. Acesta era mesajul din cartea lui Tim Hansel, *Sudoare Sfântă*.

Iată, pe scurt, calea de acces în mărețata experiență a neprihănirii prin credință. Textul numărul unu: Ioan 15:5: “Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” Textul numărul doi: Filipeni 4:13: “Pot *totul* în Hristos care mă întărește.” Luați împreună cele două texte și astfel veți vedea în ce constă munca creștinului. Dacă fără El nu pot face nimic, dar împreună cu El pot face toate lucrurile, atunci efortul și întreaga lucrare ce trebuie îndeplinite, trebuie să aibă loc în această direcție, a alăturării de Hristos. Trebuie să depunem efort pentru acest lucru? Dacă nu ai petrecut prea mult timp în a încerca să fii cu Hristos sau să răspunzi invitației Sale de a merge alături de El, poate că nu-ți dai seama că este vorba de un efort ce trebuie depus. Eu cred că viața creștină necesită fiecare gram de fermitate, hotărâre, putere a voinței și tărie de caracter, precum și efort pe care le datorăm față de ceea ce Dumnezeu ne-a invitat să facem și nu poate face El în locul nostru – să intrăm în relație cu El. Relația se bazează pe trei lucruri. Primele două sunt legate de timpul

De ce nu mi-ai spus și mie?

petrecut împreună cu El, pe genunchi, în fiecare zi, citind Cuvântul Său și comunicând cu El prin rugăciune. Al treilea – slujirea creștină, mărturia, răspândirea Evangheliei, suflecarea manșetelor pentru a ne implica în problemele rasei umane – este la fel de important, și dacă nu îl avem pe cel de al treilea, primele două se vor deteriora. După cum am menționat mai înainte, pentru mulți oameni este surprinzător să descopere că Dumnezeu, pentru binele nostru, a dat lucrarea de slujire și mărturisire. De altfel, oricare ar fi nevoia de implicare a noastră în lucrarea lui Dumnezeu, El a stabilit-o în mod intenționat, de dragul nostru, pentru noi.

Putem avea și noi o parte în salvarea cuiva? Da. Putem avea și noi o parte în pierderea cuiva? Da. Dar acela care va fi pierdut, dacă nu o să mă implic în lucrarea de slujire și răspândire a Evangheliei... este, cine? Eu însumi.

Aș dori să vă invit să căutați un capitol în cartea *Hristos, Lumina Lumii*. Este capitolul 70, intitulat “Acești foarte neînsemnați frați ai mei”. Acest capitol conține mai multă informație și profunzime pe centimetru pătrat de caractere tipărite, decât orice altă sursă existentă în jur și privește întocmai acest subiect, al slujirii. Titlul se bazează pe versetul: “Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Matei 25:40). Vă rog să-l citiți cu atenție.

În procesul implicării în lucrarea de slujire și răspândire a Evangheliei, descoperim ce înseamnă să luăm jugul lui Hristos asupra noastră și să învățăm mai multe despre El. Și Isus promite că dacă vom face așa, vom descoperi că jugul Său este bun și sarcina Sa este ușoară. Înseamnă aceasta că nu este trudă implicată în slujire și în mărturisire sau în răspândirea Evangheliei? Nu, este o mare cantitate de sudoare la mijloc! Dar veți descoperi că este mai greu să stai deoparte. Persoana care nu se implică este aceea care se concentrează asupra propriei vieți și devine deplorabilă. Întotdeauna se întâmplă așa. Dumnezeu cunoaște principiul valabil în toate timpurile: ajutându-i pe alții, ne ajutam mai degrabă pe noi.

Am avut o mică dificultate în a distinge între mărturisire și slujire. În timp ce eram pastor în California de Sud, am ajuns să purtăm o

discuție în timpul unei întâlniri care avea loc la mijlocul săptămânii; și în încercarea de a face ceva pentru a scăpa de teribilul cuvânt *mărturie*, am aruncat și copilul odată cu apa din cădiță. Se pare că cuvântul *slujire* se referă mai mult la ceea ce facem, pe când *mărturie*, are mai mult de a face cu ceea ce suntem și spunem. Scopul pe care îl avem noi atunci când ne implicăm în slujire, în fapte de milă, este acela de a putea deveni eficienți în mărturisirea verbală, în darea mărturiei față de Isus și cei dragi ai Lui. Când abordăm problema metodei de a sluji sau de a da mărturie, nici o persoană nu seamănă cu alta. De aceea, noi încurajăm pe fiecare să găsească modalități noi, creative, de a se implica în mod personal, tot mai mult. Scopul nostru atunci când slujim pentru alții, este acela ca ei să ajungă să manifeste disponibilitate pentru a asculta vestea cea bună pe care o avem de dat despre Prietenul minunat pe care îl avem în Isus.

Cât timp a trecut de când te-ai simțit impresionat de gândul îndreptățirii? Îndreptățire înseamnă să stăm în fața lui Dumnezeu, mulțumită lui Isus, ca și cum nu am păcătuیت niciodată. Credeți acest lucru? Puteți accepta vestea cea bună că, datorită lui Isus, stați în fața lui Dumnezeu ca și cum nu ați păcătuیت niciodată? Acest lucru vă este disponibil chiar în acest moment. Este acesta un lucru care merită să fie spus și altora? Merită să spunem ce Prieten minunat avem în Isus?

Mulți oameni nu vor putea să audă pentru că le este prea foame. Mulți alții nu vor putea să audă pentru că sunt singuri, sau pentru că le este frig, sau pentru că nu au casă, sau se află în suferință. Aici avem șansa de a combina slujirea cu mărturisirea. Astfel, în loc ca una să devină mijloc de a scăpa de cealaltă, avem o combinație pe care Dumnezeu a urmărit-o dintotdeauna.

Sunt diferite modalități prin care se poate da mărturie sau prin care se poate face lucrare de slujire. Pavel descrie acest lucru în Romani 12:4-7: “Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos, dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat, cine are darul proorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui.” Fiecare poate face ceva.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Un lucru de care suntem siguri în legătură cu slujirea și mărturisirea creștină este acesta: ele nu sunt opționale în viața creștină. Nu sunt ceva ce vrem sau nu vrem. Sunt o necesitate absolută. Dar această necesitate se transformă în privilegiu când ne dăm seama cu Cine lucrăm. Și asta face ca toată sudoarea să dispară.

Fratele meu a încercat să parcurgă pe jos distanța de la Riverside la Los Angeles, într-o seară cețoasă, pentru că era îndrăgostit. În seara aceea a depus un efort considerabil, dar ar fi fost chiar mai rău pentru el, dacă ar fi stat acasă, cu picioarele pe bancă, să citească o carte. Aceasta ar fi fost o sarcină cu mult mai grea. A descoperit în acea seară că jugul său era bun, iar povara ușoară, pentru că era îndrăgostit. Nu este posibil să aibă loc același lucru având în vedere ceea ce a făcut Isus pentru noi? Fie că le numim datorie, fie că le numim privilegiu, slujirea creștină și mărturia creștină nu sunt opționale în viața de creștin. Dacă le neglijăm, rugăciunile noastre vor deveni seci. Interesul nostru pentru Biblie va scădea. Și vom sfârși prin a ne concentra asupra noastră înșine, ajungând astfel, într-o stare deplorabilă.

Iată o poezie din care cei mai mulți dintre noi avem de învățat:

Am aflat o întâmplare  
Cu o pildă de-ndreptare,  
Și desigur c-ați dori  
S-o aflați și voi.

Pe când se-ospăta odată,  
Din plăcintele-i gustoase,  
Un bărbat gândi îndată  
Să facă ceva.

Și pe când ședea la masă,  
Prăpădind tot ce e-n stare,  
O furnică atunci zări  
Pe podeaua lui.

O-nșfăcă și-o puse-ndată,  
Pe gustoasa lui plăcintă,  
Dar uimit văzu atunci  
Că ea nu mânca.  
Ci de-acolo de pe masă,  
Ea făcut-a cale-ntoarsă  
Și-o zbughi atunci în jos  
Iarăși pe podea.  
Pentru-a face atunci inspecția  
Omul urmări direcția  
Și văzu zorind furnica  
Chiar pe ușă-afară.

Iar pe drum găsi pe alții,  
Nu știu, prietenii sau frații,  
Însă ce le-a spus păru  
Că-i mișcă pe toți.  
Și nicicum n-o acuzară,  
Toți se entuziasmară,  
Și-au urmat-o atunci cu toții  
La chemarea ei.

Și la masă ei veniră,  
Tot cât au putut mâncară,  
Pe când omul mut a stat  
De tot ce vedea.  
Se gândi la toți vecinii,  
Cât efort a pregetat,  
Egoist și ticălos acum se simțea.

Credem toți în *Vestea Bună*,  
Ne dorim un cer de slavă.  
Lumea-ntreagă vrem să vadă  
Că nădejde-avem de fel.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Tot mai dulce-ar fi mesajul,  
De-am avea ca la furnică  
Un evanghelistic zel.

“Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te!” (Proverbe 6:6).

## CAPITOLUL 7

# RUGĂCIUNEA DE MIJLOCIRE

O femeie a venit la pastorul ei și l-a întrebat dacă ar dori să se roage pentru salvarea soțului ei. El a răspuns: “Voi face o înțelegere cu tine. Mă voi ruga o oră pe zi pentru soțul tău, dacă și tu te vei ruga o oră zilnic pentru el.” Ea s-a gândit pentru câteva clipe și a spus: “Ei, lasă, nu contează!”

Ce ați face cu un asemenea fel de înțelegere? Ați putea să cădeți la învoială? Ați dori să o faceți? Sau cerința este prea mare?

Care este rolul mijlocirii în favoarea altor persoane, când luăm în discuție subiectul rugăciunii și al vieții de rugăciune? Biblia oferă exemple foarte concludente în ceea ce privește mijlocirea. Moise, este probabil, unul dintre cele mai mărețe dintre aceste exemple. Domnul, prin intermediul profetului Isaia, a deplâns faptul că nimeni nu practica mijlocirea în rugăciune: “El vede că nu este nici un om și Se miră că nimeni nu mijlocește” (Isaia 59:16). Nu exista nici un mijlocitor. Atunci când ne gândim la mijlocire, ne gândim, desigur, la Isus. Isaia 53:12 spune răspicat că Isus este un mare mijlocitor: “De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fără de lege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.” Și în Romani 8:26 ni se spune că Duhul Sfânt este Mijlocitor pentru noi: “Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm, dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.” De asemenea, observați vestea cea bună din Evrei 7:25: “De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să

De ce nu mi-ai spus și mie?

mijlocească pentru ei.” Nu există un moment la care mijlocirea lui Hristos pentru ființele create să înceteze. Acestea sunt vești foarte bune pentru aceia dintre noi care au crezut multă vreme că va exista o perioadă când noi vom fi fără mijlocitor.

Dumnezeu ne acordă privilegiul de a ne implica în rugăciunea de mijlocire, de a deveni și noi mijlocitori alături de Isus. Poate că trebuie să cercetăm câteva dintre motivele pentru care El face acest lucru. Suntem cu toții familiarizați cu invitația pe care Isus o lansează în Matei 11:28, 29: “‘Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.’” Venim la El și găsim odihnă. Aceasta înseamnă că oricine nu găsește viața creștină ca fiind odihnitoare, nu trebuie să vină la Isus, pentru că Isus nu a intenționat ca viața creștină să fie un jug greu.

Totuși, în mijlocul acestui paragraf, în versetul 29, El spune: “‘Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine.’” Acest lucru este foarte interesant, pentru că atunci când suntem chemați să luăm asupra noastră jugul Lui, înseamnă că suntem chemați să ne înjugăm împreună cu El. Acesta nu ar trebui să fie deloc un jug greu, ci mai degrabă, ar trebui să fie un privilegiu. Nu crezi că ai tărie suficientă ca să participi? Ei bine, atunci, bazează-te pe tăria Lui. Lasă-l pe El să te tragă în jug. Cum ai putea să ceri un partener de jug mai bun decât Isus?

Doar se menționează că motivul pentru care ești chemat în același jug cu Isus, este acela de a învăța de la El, de a-L cunoaște, de a afla mai multe despre El. Aceasta este de fapt, modalitatea prin care noi creștem în viața creștină. Viața noastră personală, privată cu Dumnezeu, nu va duce nicăieri dacă nu ne înjugăm alături de Isus în slujire. Sunt convins că în nouă cazuri din zece, motivul pentru care viața creștină slăbește calitativ și pierdem dragostea pe care o aveam cândva, este acela că eșuăm să ne implicăm în slujire și în lucrarea de răspândire a Evangheliei alături de Hristos. Nu ne înjugăm la jugul Lui și aceasta este tocmai modalitatea prin care învățăm despre El.

Așa că, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, marele Său motiv pentru implicarea noastră în lucrarea de slujire, de mărturisire, de rugăciune, de mijlocire, în lucrarea de a deveni părtași la mijlocirea Lui, este pentru

binele nostru. Dar acesta nu este motivul nostru pentru a ne implica, căci ar suna foarte egoist. Motivul pe care noi îl avem să facem toate aceste lucruri, este că odată ce deținem un lucru autentic, o relație autentică cu Dumnezeu, nu vom dori să păstrăm tăcerea; vom avea ceva de împărtășit altora. Dorința de a spune și altora va apărea în mod spontan. Nu trebuie să identificăm motivul nostru, căci știm cu siguranță care este motivul Lui. Oricare ar fi nevoia pentru care suntem invitați să luăm parte la lucrarea de răspândire a Evangheliei, este cu siguranță, pentru binele nostru.

Pe de altă parte, ce anume nu face lucrarea de mijlocire? Avem nevoie să știm foarte bine și lucrul acesta, astfel ca să putem deveni liberi să ne înjugăm la jug alături de El.

Mărturia pe care o dăm noi cu privire la Evanghelie nu va hotărî destinul nimănui altcuiva. Am mai spus acest lucru mai înainte și îl voi mai spune încă o dată, de data aceasta, fără toate acele texte care îmi slujeau drept dovadă. Cu alte cuvinte, voi și cu mine, nu vom fi responsabili de mântuirea nimănui și nici de pierderea cuiva – fie ei, membri ai bisericii, copiii noștri, membri de familie. Dacă Dumnezeu nu este de ajuns de mare ca să dea fiecăruia o șansă adecvată în ceea ce privește viața veșnică, atunci nu este de ajuns de mare ca să fie Dumnezeu. Noi nu suntem singurii care sunt implicați în lucrarea de slujire. Cu ocazia unora dintre întâlnirile noastre largi, dăm impresia că am fi, dar nu suntem nimic altceva decât o picătură într-un ocean.

Toate resursele cerului sunt direcționate spre a acorda fiecăruia născut pe această planetă, o șansă adecvată la mântuire. Aceasta se bazează pe două premise. Numărul unu: Dumnezeu este iubire. Numărul doi: Dumnezeu este responsabil în privința vieții. În concluzie, El nu ar mai fi un Dumnezeu al iubirii, dacă nu ar acorda fiecăruia o ocazie potrivită de a alege ceva mai bun, indiferent de ceea ce fac sau nu fac toți ceilalți implicați în acest proces.

Acestea sunt idei absolut noi pentru foarte mulți dintre membrii denominațiunii noastre adventiste și nu sunt inerente mentalității noastre de vreme ce am petrecut ani de zile încercând să îi facem pe oameni să se simtă vinovați pentru că nu salvează și viețile altora sau învățându-i că oameni vor fi pierduți dacă nu ducem mărturia și la ei. Eu nu cred

De ce nu mi-ai spus și mie?

deloc în aceste variante de înțelegere și aceasta mă face să mă simt eliberat de tensiune și mă simt liber să dau mărturie plin de pace, deoarece, dacă nu am să cauzez pierderea nimănui în caz că o să mai comit și greșeli, atunci mă pot implica în lucrarea de mărturisire. Nu trebuie să donez un dolar pentru ca niște profesioniști să poată face această lucrare. Pot să o fac chiar eu însumi, să fiu relaxat și să iau parte cu bucurie. Acesta este un concept care a zburat drept pe lângă noi pentru un timp îndelungat.

Am suprimat lucrarea de mărturisire încercând să-i determinăm pe oameni să facă această lucrare acționând dintr-un sentiment de vinovăție. Acesta este modul în care am suprimat lucrarea și am realizat lucrul acesta atât de bine, că abia 5% din membrii bisericii se implică într-o anumită formă de slujire sau mărturie organizată.

Oricum, rugăciunile noastre, implicarea noastră, mărturia noastră și ducerea veștii bune aici și peste hotare pot avea efect chiar acum în ceea ce privește ajutorul oferit cuiva pentru a afla despre Evanghelie mai curând, sau aducerea păcii în sufletele tulburate care se tem de diavol, sau ducerea speranței la cei păgâni și neștiutori. Noi *putem* aduce o schimbare.

Un alt lucru încurajator este acela că putem să avem și noi partea noastră în decizia cuiva privind viața veșnică. Putem să experimentăm bucuria de a-i întâlni într-o zi în patria cerească, cu conștientizarea faptului că și noi am avut un rol în decizia pe care au luat-o. Putem, de asemenea, să avem un rol în a-i oferi lui Dumnezeu libertatea de a face ceea ce El ar dori să facă – lucruri pe care nu le va înfăptui și nu le poate realiza dacă noi nu ne implicăm.

Pentru a ne face o idee cu privire la ce rol au rugăciunile noastre în a se produce o schimbare, trebuie să ne imaginăm scena cerească a sălii de judecată. Isus a vorbit despre ea, apostolii au vorbit despre ea. Scena judecății include pe judecător, pe jurați, avocatul, apărarea – toate sunt la locul lor. Zaharia 3:1. 2 vorbește despre un acuzator care se pregătește să părăscă pe Iosua, marele preot. Apocalipsa 12:10 vorbește despre pârâșul fraților care a fost doborât de crucea lui Isus. Știm cine îndeplinește rolul de acuzator și numele lui este ortografiat cu litera D mare. Îl cunoaștem și pe Judecător. Dumnezeu a încredințat

toată judecata Fiului. În 2 Timotei 4:8 Pavel afirmă în celebrul său discurs: “De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, *Judecătorul* cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (subliniere adăugată).

Știm de asemenea, și cine este Avocatul nostru. Este interesant faptul că Isus nu este doar Judecător, El este și Apărătorul nostru în același timp. Prin apostolul Ioan, El spune în 1 Ioan 2:1: “Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit.” Biblia conține foarte multe expresii din vocabularul juridic. Aceasta ne oferă un indiciu privitor la de ce Dumnezeu poate să facă unele lucruri când ne rugăm, pe care nu le poate face dacă nu ne rugăm.

Tot ce avem de făcut este să privim la istoria jurisprudenței noastre, care ne spune că orice judecător sau avocat care preia un caz ce nu este de competența sa, își depășește atribuțiile, mai ales atunci când există un acuzator care este gata să strige “obieție” sau “contrar procedurii”. Și dușmanul, diavolul, este rapace în privința aceasta.

Știm că atunci când întreaga scenă ia sfârșit, când se încheie cei o mie de ani petrecuți de credincioși în ceruri, când toți cei ce au trăit sau au murit vreodată se vor întâlni pentru prima și ultima dată, fiecare genunchi se va pleca și fiecare limbă va mărturisi că Isus este Domnul și că Dumnezeu a fost corect. Aceasta îl include și pe diavol. Dumnezeu prezintă trecutul de veacuri pentru a aduce asigurarea că diavolul nu are nicio acuzație întemeiată împotriva Lui în acest măreț conflict.

Când se va încheia reluarea imaginilor pe acel ecran de trei sute șaiszeci de grade de deasupra tronului lui Dumnezeu și toți cei ce au fost țintuiți de filmul mării lupte vor vedea începutul și sfârșitul, vom înțelege de ce diavolul însuși va cădea pe genunchi și va recunoaște că Dumnezeu nu și-a depășit niciodată atribuțiile.

Potrivit Scripturii, noi avem posibilitatea de a deferi cazul nostru lui Dumnezeu. Poate că acesta este și motivul pentru care Isus avea obiceiul de a se ruga cu voce tare. Am studiat recent acest subiect. Când Isus se ruga cu voce tare, ucenicii veneau și Îl găseau atât de absorbit în rugăciune, că El nici nu îi observa. Îl ascultau în timp ce se ruga cu voce tare și auzea și Tatăl din ceruri. Dar nu numai ei, ci și

De ce nu mi-ai spus și mie?

potrivnicul auzea. Se pare că atunci când vă rugați cu voce tare, potrivnicul poate să audă lucruri pe care altfel nu le-ar putea cunoaște dacă vă veți ruga numai în gând. Și Dumnezeu poate spune: “Ascultă la ceea ce spune! Acest caz a fost deferit justiției Mele! Acest caz a fost adus înaintea instanței de judecată a cerului!” Acuzatorul trebuie să se retragă și să admită: “Da, așa este.”

În acest sistem de judecată al cerului, nu numai că este posibil să-mi încredințez cazul personal, dar am și posibilitatea să aduc cazul altcuiva, care nu face acest lucru pentru el însuși. Foarte interesant! Aceasta înseamnă că ne putem alătura lui Dumnezeu în lucrarea de mijlocire și putem aduce o schimbare cu privire la ceea ce poate El să înfăptuiască atunci când ne rugăm, lucruri pe care nu le-ar putea face dacă noi nu ne rugăm.

Un lucru este foarte clar. Dumnezeu s-a dedicat pe Sine Însuși să acționeze cu întreaga Sa voință, dar acest lucru va putea să înceapă atât de repede pe cât de repede ne decidem noi să ne alăturăm Lui și va dura atât de mult cât vom rămâne alături de Dumnezeu lucrând pentru a-I da mână liberă să îndeplinească ceea ce dorește și El să îndeplinească. Și putem face aceasta prezentând caz după caz în ședința de judecată din tribunalul ceresc.

Cu acest lucru în minte, să analizăm o parabolă ce se găsește în Luca, unde avem un exemplu clasic de mijlocire:

Apoi le-a mai zis: “Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el la miezul nopții și-i zice: ‘Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine de pe drum un prieten al meu și n-am ce-i pune înainte,’ și dacă, dinăuntru casei lui, prietenul acesta îi răspunde: ‘Nu mă tulbura. Acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau pâini.’ – vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie” (Luca 11:5-8).

Apoi urmează declarația celebră a lui Isus: “‘Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide!’” (Luca 11:9).

Observați că prietenul în nevoie nu se află într-o împrejurare care-i pune viața în pericol. Poate să obțină pâinea și a doua zi. Nu este pe cale de a muri în seara respectivă. Așadar, în acest caz, nu este vorba despre destinul veșnic, ci mai degrabă despre confortul și nevoile unui prieten. Observăm că acela care are nevoie de pâine și descoperă că la magazinul cu program prelungit tocmai s-a închis, este *neputincios* în ceea ce privește întâmpinarea nevoilor prietenului care a venit la el.

Ce motiv are persoana din relatare ca să îndrăznească să ceară de la alt prieten? Își aduce aminte că celălalt prieten al său are din belșug și merge pentru a cere o favoare, nu pentru el însuși, ci pentru altul. Acest gest nobil coboară mult mai în profunzime decât o cerință de genul: “Te rog să-mi aduci o nouă mașinuță de pompieri, dragă Moș Crăciun” și înseamnă mai degrabă: “Iată o persoană în nevoie și eu am să obțin ajutor pentru ea.” Atunci când cereți fără să aveți un motiv egoist, ci mai degrabă ca să ajutați pe cineva, puteți îndrăzni să cereți ajutor.

Fratele meu împreună cu familia sa, au venit să ne viziteze în timp ce noi locuim în Colorado. Într-o seară îl priveau pe băiatul meu demonstrând că a învățat să stea întins drept între două scaune, având capul așezat pe unul și călcâiele sprijinite pe celălalt. Fratele meu a crezut că nepotul său nu ar trebui să fie mai deștept ca el, așa că a încercat și el să facă același lucru, dar în timpul întregii operațiuni, și-a deplasat gâtul.

Ziua care a urmat, fratele meu se afla în agonie. Unul din membrii bisericii era medic ortoped, așa că l-am dus pe fratele meu la el. Doctorul îmi era prieten și odată mă luase la râu să ne plimbăm în canoe, dar m-a aruncat din canoe în apă, deci îmi era dator. Dar era atât de ocupat, că nu avea timp să vadă nici un pacient nou. M-am simțit destul de îndrăzneț să merg la el, pentru că, nu ceream ceva pentru gâtul meu. Ceream pentru gâtul fratelui meu, și și-a făcut timp.

Al doilea lucru, potrivit relatării din Biblie, care a dat curaj persoanei să ceară, era faptul că știa despre prietenul său că poseda exact lucrul de care era nevoie. Și prietenul meu doctor avea ceea ce ne trebuia. M-a luat în cabinetul său printre pacienți și mi-a spus: “Uite, acest aparat va contracta mușchii fratelui tău, gâtul și umerii. Tu poți să-l mânuiești. O să-l pornesc și tu o să lucrezi cu el.” Am fost desemnat să

De ce nu mi-ai spus și mie?

am grijă de funcționarea aparatului și să urmăresc cu atenție contractarea mușchilor fratelui meu. Până la urmă a devenit amuzant, că oferea posibilitatea de a egala niște scoruri mai vechi dintre mine și fratele meu. Am văzut că aparatul era fixat pe nivelul trei așa că eu am întors butonul până în dreptul cifrei nouă. Când m-am apropiat de baza craniului său, el a exclamat: “Continuă, să nu te oprești, că tocmai mi-au venit în minte idei pentru o mulțime de predici.”

Prietenul meu dorea să mă ajute, pentru că îmi era prieten. Când cel din istorisirea biblică merge să ceară ajutor de la prietenul său, are deja o relație cu acesta, care fusese stabilită mai înainte. Aceasta este teologia relației.

Iată și al treilea motiv pentru care îți poți permite să ai îndrăzneală față de prietenul tău. Scriptura îl prezintă într-o manieră interesantă: “Vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea *pentru că-i este prieten*,” (Luca 11:8). Din pricina prieteniei lor, el spune: “Nu, acum nu te pot ajuta.” Numai cu prietenul poți să vorbești în felul acesta. Dacă te-ai duce la miezul nopții la pastor și ai spune: “Uitați, am nevoie de ajutor pentru un prieten care a venit în vizită”, și pastorul nu te-ar cunoaște foarte bine, probabil că ar încerca să pună piciorul în ușă și să se poarte în consecință. Dar dacă îi ești prieten, va spune: “Pleacă de aici! Acum nu te pot ajuta!”

Dar omul din povestire a stat acolo și a îndrăznit să facă așa pentru că erau prieteni, pentru că cerea pentru un altul și pentru că știa că la persoana aceea se putea găsi ajutorul de care aveau nevoie. Și a rămas acolo. În felul acesta, prin intermediul acestei ilustrații, Isus explică în felul Său unic, ce înseamnă să mergi să bați pentru altul – mijlocire.

Din nou nu vorbim despre viața veșnică. Sunt o mulțime de lucruri de partea aceasta, până la viața veșnică, ce pot fi schimbate prin rugăciunile noastre. Ați putea face o listă cu tot felul de nevoi în dreptul cărora Dumnezeu să poată să acționeze liber tocmai datorită rugăciunilor noastre de mijlocire, într-o manieră pe care nu ar avea-o poate, la dispoziție, dacă noi nu ne-am ruga. Marea luptă este condusă de un Dumnezeu atotînțelept, care este determinat să facă totul pentru ca nimeni să nu strige vreodată “Obiecție!” Ce privilegiu extraordinar este acesta de a fi implicați alături de Dumnezeu în lucrarea de mijlocire!

## CAPITOLUL 8

# UNUL DIN ACEȘTI FOARTE NEÎNSEMNAȚI

Stăteam odată de vorbă cu mine însumi, după ce mă întorsesem dintr-o lungă călătorie, pentru a mă hotărî ce subiect să prezint la serviciul divin de la biserică. Plănuisem o serie de predici despre rugăciune și după ce am analizat toate rugăciunile din Biblie, am descoperit, spre surprinderea mea, că sunt numai câteva rugăciuni colective. Toate celelalte privesc rugăciunea unei anumite persoane pentru ceva sau pentru cineva.

Am devenit foarte interesat să studiez Faptele Apostolilor capitolul 4, despre rugăciunea colectivă, acolo unde este prezentată rugăciunea pentru apostoli, dar mi-am propus să mă mai gândesc înainte să decid. Apoi am luat în considerare 2 Cronici capitolul 20 despre Iosafat și chemarea la rugăciune pe care a adresat-o el poporului său. M-am gândit să vorbesc despre nebunul bogat, dar m-am răzgândit iar. M-am gândit și la posibilitatea de a vorbi despre Petru, despre care Isus a spus: “Eu m-am rugat pentru tine.”

Când am ajuns la birou în acea săptămână și m-am uitat pe masă, am descoperit o scrisoare. Această scrisoare m-a mișcat profund și a devenit baza mesajului pe care l-am prezentat în dimineața Sabatului următor. Am citit:

Dragă Pastore Venden,

M-am așezat la grupa de tineri Sabatul trecut, dar nu prea am putut să mă concentrez. Lucrurile care au loc la mine acasă sunt destul de presante. Știam că nu am bani să cumpăr alimente

De ce nu mi-ai spus și mie?

pentru săptămâna aceasta. Copiii trebuiau să meargă iar la școală și nu știam ce o să le dau să mănânce. Am privit în jur în sala unde se desfășura studiul școlii de Sabat și am văzut o mulțime de sacose de alimente ca și cum cineva tocmai se întorsese de la supermarket. Pe când mă uitam la cutiile cu cereale Cheerios, mă gândeam că dacă am fi avut numai o singură cutie din acelea, am fi putut să avem hrană pentru micul dejun până în ziua de salariu. La finalul serviciului divin am mers și am întrebat pentru cine erau toate acele alimente și mi s-a spus că Azure Hills [biserica] are o rezervă de alimente. M-am întrebat ce o fi vrând să însemne acest lucru. M-au trimis într-un alt loc să întreb acolo și mi-au dat să completez un formular și o listă de cumpărături.

Îmi tremura mâna și mă simțeam de parcă aș fi strigat și aș fi plâns în același timp. Dar, am hotărât că puteam să fac asta și mai târziu. Ne-am întors acasă cu o cantitate de hrană care avea să ne ajungă un timp mai îndelungat. Copiii erau așa de încântați pentru că știau cât de grele fuseseră condițiile în ultima vreme. Am pus mâncarea pe masă și am îngenuncheat cu toții lângă ea și i-am mulțumit lui Dumnezeu care a spus: “Nu vă voi uita și cu nici un chip n-am să vă las.”

Apoi am strigat cu toții și am plâns. Situația noastră se va îmbunătăți, cu voia Domnului, în vreo doi ani de zile. Dar nu voi uita niciodată acea zi de sâmbătă, 27 august 1995, când cerurile s-au deschis și a venit hrană la casa noastră prin îngerii de la biserica mea.

Oricine ar fi acești oameni, vă rog, vă rog să le mulțumiți din partea noastră. Mulțumiți-le că și-au luat timp să se gândească la cei care trec printr-o perioadă grea. Mulțumiți-le că au împărțit cu alții binecuvântările pe care le-au primit din ceruri. Mulțumiți-le în numele copiilor noștri care au servit în acel Sabat supă cu fidea. Moș Crăciun nu ar fi putut aduce o asemenea bucurie. Nu are importanță cine sunt, dar când va veni Isus, știu că îi va privi în ochi pe cei care au oferit donații. Și le va spune: “Mulțumesc că ați avut grijă de unul dintre cei mai neînsemnați frați ai Mei.”

Lucrurile nu au fost mereu așa la noi acasă, însă uneori ele se schimbă fără nici o veste. De data aceasta a fost rândul nostru. Măine, cu voia Domnului, când ne vom pune din nou pe picioare, vom putea și noi să ajutăm pe altcineva. Vă mulțumim!

– Un membru al bisericii Azure Hills care o frecventează de zece ani.

Am decis să iau toți banii mei care îi păstram pentru fondul de construcții și să-i transfer la rezerva de alimente. Mai apoi, însă, m-am răzgândit. Rolul meu nu este acela de a promova o Evanghelie a acțiunilor sociale în care să neglijăm devoționalele și relația cu Isus, și să le înlocuim cu ajutorarea celor defavorizați. Interesul meu nu este orientat spre o Evanghelie a acțiunilor caritabile care i-a determinat pe oameni să facă din *aceasta* cauza declanșării dorinței lor de a deveni creștini care cresc. Dar Isus a avut ceva de spus despre acest lucru în Matei 25:31-40:

“Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: ‘Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.’

Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: ‘Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine?’

De ce nu mi-ai spus și mie?

Drept răspuns, Împăratul le va zice: ‘Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.’”

Cât de mult timp a trecut de când ai ieșit ultima dată din zona ta de confort și ai ajuns să îți dai seama că cineva s-ar bucura cu adevărat pentru o cutie de cereale Cheerios? Cred că am uitat de vremurile când împrumutam monede de 5 și 10 cenți din pușculițele copiilor noștri care erau mici la data aceea, ca să putem cumpăra un litru de lapte. Dar scrisoarea pe care am primit-o mi-a reînviat acele amintiri. Poate că Conrad Hilton avea dreptate în autobiografia sa când a spus că a avut nevoie să-și aducă aminte cum a fost atunci când a fost sărac, cu douăzeci de ani înainte de a plăti cu bani gheață hotelul Waldorf Astoria. Cei mai mulți oameni, chiar și cei mai bogați, au trecut prin clipe importante, când s-au aflat în nevoie și Isus a făcut referire la acest lucru.

Un comentariu interesant asupra acestui pasaj din Scriptură apare în cartea *Hristos, Lumina Lumii*, clasicul volum despre viața lui Hristos. Pasajul debutează cu o premisă care taie respirația. De fapt, dacă aceasta este tot ceea ce citim, am putea chiar să o punem sub semnul întrebării.

“Hristos, aflat pe Muntele Măslinilor, le-a zugrăvit ucenicilor scena din ziua cea mare a judecății. El a spus că hotărârea ce se va lua atunci va depinde de un singur lucru. Când popoarele vor fi adunate înaintea Lui, vor fi acolo numai două clase și viitorul lor în veșnicie va fi hotărât de ceea ce au făcut sau au neglijat să facă pentru El, în persoana celor săraci și suferinzi” (pag. 637).

Acest lucru pare să stabilească criteriul mântuirii prin fapte, al mântuirii prin Evanghelia acțiunilor caritabile, sau al mântuirii prin organizarea la biserică a rezervei de alimente pentru săraci. Și citatul continuă într-un mod și mai complicat: “În ziua aceea, în loc să prezinte marea lucrare pe care El a făcut-o, dându-Și viața pentru mântuirea oamenilor, Hristos le va arăta lucrarea plină de credință pe care ei au făcut-o pentru El” (aceeași sursă).

A trebuit să citesc întreg capitolul ca să extrag principiul: nimeni nu va ajunge în cer pentru că îi va ajuta pe săraci sau pe cei defavorizați. Dar cei care au acceptat harul lui Dumnezeu și sunt într-o relație continuă

cu Isus, încep să aibă o inimă care bate la unison cu inima Lui. Este o inimă simțitoare. Și este o inimă căreia atât de mult i-a păsat, încât El a plecat într-o lungă călătorie din cer până pe pământ unde locuim noi. Nu s-ar fi putut coborî mai mult de atât. Și acum ne invită să acordăm atenție celor care sunt mai defavorizați decât noi.

În felul în care o persoană îi tratează pe cei defavorizați stă dovada dacă acea persoană a primit sau nu salvarea. De altfel, ni se spune că chiar și păgânii care arată bunăvoință, dar care nu au auzit niciodată istoria Crucii sau Evanghelia, sunt influențați de Duhul Sfânt, iar faptele lor sunt dovada că Dumnezeu lucrează în viețile lor. Am prezentat și mai înainte acest comentariu în ceea ce îi privește:

“Cei pe care Hristos îi va lăuda la judecată au cunoscut poate puțină teologie, dar au cultivat principiile Lui. Prin influența Duhului Sfânt, ei au fost o binecuvântare pentru cei din jurul lor. Chiar și printre păgâni sunt unii care au cultivat spiritul bunătății... Printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu, în neștiința lor, cărora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri... Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt le-a atins inima și sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu” (Hristos, Lumina Lumii, pag. 638).

Pe măsură ce cugetam la acest comentariu al Scripturii, mi-a venit în minte gândul că ar trebui să mergem să dăm ajutor fraților, surorilor, celor din biserică, întregii familii a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, să nu lăsăm pe nimeni să plece fără cereale Cheerios. Și spre surprinderea mea, am auzit chemarea către o întindere mult mai mare, către o lume întreagă ce a apucat-o pe o cale greșită, chemarea de a-i ajuta pe cei căzuți, pe cei greșiți, pe cei păcătoși, pe întemnițați – nu pe cei ce sunt în temniță pentru dragostea lui Hristos, ci pe cei ticăloși, pe cei depravați, pe cei corupți. La urma urmei, nu același lucru a făcut și Isus atunci când a venit pe planeta pe care ne-am născut? Dacă Isus se îngrijește la fel de toate ființele pe care le-a creat și dacă inimile noastre bat la unison cu a Sa, nu ar trebui să ne facă lucrul acesta să vrem să ajutăm pe alții? Mai ales atunci când ochii noștri sunt deschiși și nu sunt limitați

De ce nu mi-ai spus și mie?

la cercul restrâns în care ne desfășurăm viața de zi cu zi. Nu trebuie să uităm că sunt oameni care nu au deloc cereale Cheerios.

Cum privește cerul la lumea noastră plină de oameni sărmani?

“Îngerii cerului trec de-a lungul și de-a latul pământului, căutând să mângâie pe cei întristați, să apere pe cei aflați în primejdie, să câștige inima oamenilor pentru Hristos. Nimeni nu este neglijat sau trecut cu vederea. Dumnezeu nu face deosebire între oameni și are aceeași grijă pentru toate ființele pe care le-a creat” (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 639).

Așa că, poate un înger a făcut ca persoana să fie îndrumată spre locul potrivit, astfel ca acei copii să primească ceva de mâncare.

Întreg cerul este implicat în lucrarea de evanghelizare și în planul mântuirii, milioane și milioane de ființe inteligente. Am putea să ne întrebăm, dacă așa stau lucrurile și nimeni nu este neglijat, nimeni nu este trecut cu vederea, nimeni nu va pieri chiar dacă nu va auzi despre Evanghelie de la *noi*, atunci de ce nu putem sta liniștiți acasă, lângă foc să mâncăm mere și floricele de porumb? Am uitat că cei mai nenorociți oameni sunt aceia care continuă să se miște în cercul lor restrâns, preocupați și îngrijorați doar de viața lor și care sunt nepăsători față de nevoile altora.

Obişnuiam să mergem în parcul de distracții Disneyland, dar am încetat să mai mergem. Lucrurile au luat o întorsătură neplăcută când au mers și părinții mei, care sunt foarte conservatori. Am crezut că traseul Matterhorn era o cursă obișnuită, dar nu ne-am dat seama că era un carusel, până nu i-am văzut pe părinți duși în ascensiune spre un punct foarte înalt. Mama făcea juruințe lui Dumnezeu. Fiica mea era foarte furioasă pe mine, pentru că ea credea că eu conduc mașinuța. Dar motivul pentru care am hotărât să nu ne mai întoarcem niciodată acolo, a fost că, întotdeauna pe drumul de întoarcere spre casă, copiii erau foarte țăfnoși și morocănoși.

“Ah”, implorau ei, “vrem să mergem iar.”

“Nu, nu mai mergem. Pe drumul de întoarcere sunteți tot timpul ursuzi și bosumflați.”

“Promitem că nu vom mai fi.” Dar erau de fiecare dată.

Apoi a venit ziua în care am decis să o iau pe fiica mea cu mine în vizită la azilul de bătrâni. A dorit să meargă și spre surpriza mea, a descoperit că posedă această preocupare pentru oameni însingurați și

în suferință. Le-a zâmbit și i-a bătut cu palma pe umăr, a stat de vorbă cu ei și i-a ascultat. Mi-a spus: “Pa, tată! Ne vedem la ieșire.” Și de-a lungul coridorului, a mers să viziteze cât de multe persoane a putut. Nu am putut să înțeleg asta, dar tot am priceput ceva. Pe drumul spre casă, nu s-a auzit nici o bombăneală și nici un arțag. Era fericită. Vă spune ceva acest lucru? Nu trebuie să ne petrecem timpul întrebându-ne dacă vom ajunge la cer sau va trebui să facem față zilei judecătii. Tot ce avem de făcut este să conștientizăm că Dumnezeu este interesat de fericirea noastră. Și acela care merge să-i ajute pe alții, să îi contacteze pe cât mai mulți, este acela care va fi cel mai fericit.

Mulți cred că ar fi un mare privilegiu să viziteze locurile unde a trăit Hristos pe pământ, să-și poarte pașii pe unde a mers El și să privească lacul pe malul căruia Îl plăcea să învețe, dealurile și văile asupra cărora adesea I se odihneau privirile. Dar nu este nevoie să mergem la Nazaret, Capernaum sau Betania ca să umblăm pe urmele lui Isus. Putem găsi urmele Lui lângă patul celui bolnav, în colibele sărăciei, pe străzile prea aglomerate ale marilor orașe și în tot locul unde inima omului are nevoie de mângâiere. Făcând așa cum a făcut Isus când era pe pământ, vom merge pe urmele Lui (Hristos, Lumina Lumii, pag. 640).

Făcând așa cum a făcut Isus când era pe pământ, vom merge pe urmele Lui. Acesta este cel mai scurt și cel mai bun drum către Țara Sfântă. Atunci când nu ne implicăm în lucrarea de ajutorare a celor defavorizați, rămânem la stagiul de începători în experiența creștină. Dacă vrem să creștem, vom duce Evanghelia și la alții; dacă nu, consecințele sunt dintre cele mai serioase.

“În ziua cea mare a judecătii, aceia care n-au lucrat pentru Hristos, aceia care au fost luați de curent, care n-au purtat nici o responsabilitate, care s-au gândit numai la ei, căutând să placă numai lor înșiși, vor fi așezați de către Judecătorul a tot pământul alături de cei care au făcut numai rău. Ei vor primi aceeași condamnare” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 365).

De ce nu mi-ai spus și mie?

Isus este foarte preocupat de aspectul acesta.

Nu trebuie să fii sărac în ceea ce privește mijloacele financiare, ca să fii o persoană în nevoie. Unii oameni pot fi foarte bogați din punct de vedere financiar, dar înfometăți de moarte din pricina unui trecut care i-a traumatizat și zdrobit. Ei nu au avut avantajele pe care voi le-ați avut, așa că nu știu cum să iubească sau cum e să fie iubiți. Cineva poate să fie bogat când e vorba de resurse, dar neputincios în a da pe față credința de a se prinde de vestea cea bună. Și la aceștia putem să ajungem. Haideți să nu restrângem totul la aspectul financiar. Căci a merge la oameni cum fac și îngerii, este un privilegiu, nu o datorie. Va avea rezultate uimitoare în privința felului în care trăim și simțim.

De exemplu, sunteți îngrijorați de energia nestăpânită a adolescenților? Și tatăl meu se îngrijora din pricina aceasta. Avea și el cândva doi băieți neastâmpărați care deveneau adolescenți. Locuiam în Modesto și el avea un loc la periferie unde noi puteam să săpăm gropi și să le umplem iar. Puteam să desfacem gardul de țărui și să facem de două mari mai mulți țărui și apoi să-i legăm din nou și să vopsim, să vopsim și iar să vopsim noul gard, pentru că tata voia să ne țină departe de influența străzilor. Îl îngrijora energia nestăvilită a adolescenților lui. Dar luați aminte la aceasta: “Energia neobosită, care este adesea un izvor de primejdie pentru tineri, poate fi îndrumată pe căi din care ar curge râuri de binecuvântări. Eul ar fi uitat în lucrarea plină de râvnă de a face bine altora. Marele Păstor va sluji celor care slujesc altora. Ei vor bea din apa vie și vor fi mulțumiți. [Mulțumiți!] Nu vor umbla după plăceri ațățătoare sau după schimbări în viață (*Hristos, Lumina Lumii*, pag. 640, 641).

Vai! De ce...? Pentru că suntem în căutare de ceva anume pentru noi înșine – o emoție egoistă.

Am întâlnit mereu oameni care spuneau: “Eu nu înțeleg deloc cum funcționează viața asta de creștin. Pentru mine nu a făcut nimic. Sunt creștin de douăzeci de ani și sunt la fel cum am fost și înainte. Singurul lucru pe care am reușit să-l biruiesc este rosul unghiilor. Când o să se schimbe lucrul acesta?” Și eu însumi am experimentat așa ceva. Atenția mi-a fost atrasă atunci când am citit fraza aceea: “Cei care slujesc altora... nu vor umbla după schimbări în viața lor.”

Autoarea se adresează tinerilor plini de energie. Ea se adresează și persoanei care a ajuns într-o stare deplorabilă. Și se adresează și celui care se află în căutarea a ceva care să-i aducă satisfacție.

Cât de minunat este să înțelegi pe deplin acest răspuns atât de simplu! Singura noastră soluție este să ne plecăm pe genunchi și să rostim rugăciunea mult mai completă care se află în cărțile de imnuri. Ați cugetat cu privire la acest imn în ultimul timp?

Lumină-am vrut întâi:  
Eu drumul de-aș zări,  
Voios și iute aș păși  
Spre-a veșniciei zi!

Apoi putere-am vrut:  
Cărarea să urmez  
Cu pasul dârz și neclintit  
Spre-al meu cămin ceresc.

Credință-am vrut apoi:  
De m-aș încrede-n El,  
În pacea Sa eu aș trăi,  
Oricâți ar fi cei răi.

Dar azi *iubire* cer:  
De om și Dumnezeu;  
Iubirea care nu dă greș,  
Oricât ar fi de greu.

Lumină și puteri  
Și-ncredere-am acum!  
Căci Dumnezeu a așteptat  
Acea rugă să-i spun.\*

---

\* "At First I Prayed for Light." Mrs. E.D.Cheney / C.E. Kettle. *Sevent-day Adventist Hymnal*, #488. Review and Herald Publishing Association, 1985.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Dragostea este rugăciunea cea mai cuprinzătoare. Dragostea pentru oamenii care par inferiori și dezavantajați, așa cum s-a rugat Isus pentru ei.

Doi studenți au plecat în străinătate pentru un an de zile ca să studieze la Collonges, în Franța. În decursul aceluia an, au avut trei perioade de vacanță când puteau să plece din campus pentru plimbări turistice. Pentru prima vacanță, cei doi tineri au plănuit să meargă cu trenul la Paris. Dar lucrurile au luat o întorsătură urâtă și mergeau din rău în mai rău: și-au pierdut biletele, și-au pierdut pașapoartele, și-au pierdut banii. Erau fericiți în final, că au reușit să se târască înapoi la Collonges ca să stea acolo până se termina vacanța. A venit a doua vacanță și și-au spus: “Nu o să mai facem un tur în zone turistice. O să ne luăm un moto-scuter și o să mergem la țară să-i întâlnim pe țărani.” Așa că s-au urcat pe moto-scuter înarmați cu saci de dormit, dar lucrurile iarăși au mers prost. Moto-scuterul s-a stricat, ambele roți erau pe pană și sacii de dormit s-au înmuiat după ce au dormit într-o vie pe timp de ploaie. Într-un târziu, erau fericiți că au putut să se întoarcă la Collonges pentru a rămâne acolo tot restul vacanței.

A venit și a treia vacanță și și-au spus: “Mai bine nu facem nimic de data asta.” Cu excepția unei idei care le-a venit. Și-au pus periutele de dinți în buzunarele de la spate și au început să meargă în jos pe deal, apoi prin pădure, să vadă dacă nu cumva găseau pe cineva care avea nevoie de ajutor.

Pe la jumătatea zilei au ajuns într-o poiană unde se afla o căsuță dărăpănată în care locuia un bărbat pustnic. Omul era ursuz și țăfnos, cuprins în general de o proastă dispoziție. Au încercat să stea de vorbă cu el ajutându-se de puțină franceză pe care o cunoșteau și de semne și au aflat că locuia singur. Toată familia lui se dusese – erau morți cu toții și el aștepta același lucru: să moară. Întreaga locuință era un dezastru: uși atârânănd de balamale rupte, găini alergând în și afară din căsuță. Băieții au primit permisiunea de a face un pic de treabă. Au curățat casa pe afară, apoi au intrat înăuntru și au curățat podelele și au spălat geamurile. La căderea serii, au preparat cina pentru bătrân, care le-a arătat o față de masă, una dintre cele pe care le prefera soția lui. Au stat în jurul mesei în seara aceea și vedeau lumina care străbătuse lumea

întunecată a bătrânului. Au rămas și peste noapte. Dimineața următoare și-au luat rămas bun și omul cel îmbufnat rămânea cu un zâmbet larg pe față și cu sufletul înșorit. Iar băieții și-au continuat drumul ca să mai găsească pe cineva care avea nevoie de ajutor.

Pe la jumătatea zilei, au întâlnit un grup de țărani care încercau din răspuțeri să bage fânul la adăpost. Se apropia ploaia și era lesne de observat că nu aveau să reușească. Băieții au strigat să li se aducă furci și au început să care fân. Au făcut asta toată după amiaza până la căderea serii și apoi a venit ploaia, dar fânul era în întregime la adăpost. Și băieții au stat în jurul mesei alături de o familie fericită servind cu toții o hrană simplă: supă și pâine. În noaptea aceea au dormit în șura de fân ascultând ploaia cum cădea pe acoperiș. Niciodată în viață nu mai fuseseră așa de obosiți, dar nici așa de fericiți nu mai fuseseră vreodată!

Când i-am auzit pe acești băieți povestind despre cum s-a desfășurat cea de a treia vacanță, că tot ce făcuseră fusese să muncească din greu pentru a-i ajuta pe alții, am fost mișcat când au declarat că a fost cea mai grozavă vacanță pe care au avut-o vreodată. Cât de nesăbuiți suntem noi muritorii! Ne căutăm propria fericire, când adevărul este că “acela care acum îi ferește pe săraci, va găsi fericire pentru el însuși.” Mă rog ca Dumnezeu să ne dea o privire mai cuprinzătoare și să ne conducă la aceia care au nevoie de noi.

## CAPITOLUL 9

# FEMEIA DE LA FÂNTÂNĂ, PARTEA I

Sper că ați învățat să cugetați asupra Scripturii având în minte gândul să vă regăsiți în cadrul ei. Bill Gaither a spus până acum la mii de oameni că acesta este un mod semnificativ de a studia Biblia. Citiți-o ca și cum ați fi acolo. Regăsiți-vă în cadrul ei. Haideți să mergem aproape de femeia de la fântână. Relatarea cu privire la ea se găsește în Ioan capitolul 4 și conține atâtea lucruri că se poate scrie o carte numai despre aceasta. În acest capitol, vom încerca să surprindem o imagine generală a istorisirii.

“Fiindcă trebuia [Isus] să treacă prin Samaria, a ajuns lângă o cetate din ținutul Samariei, numită Sihar, aproape de ogorul pe care-l dăduse Iacov fiului său, Iosif. Acolo se afla fântâna lui Iacov” (Ioan 4:4-6).

Fântâna lui Iacov se află încă acolo. Am fost acolo odată și am stat la adăpostul unei biserici. (În Țara Sfântă, oamenii construiesc biserici peste tot, în toate locurile, cu excepția Mării Galileii.) În subsolul acestei biserici, se poate vedea fântâna lui Iacov, probabil, vestigiul care se apropie cel mai mult de autenticitate și care a durat până astăzi. Are încă o adâncime mare, de peste treizeci de metri și dacă nu sunteți împotriva să folosiți aceeași cană pe care au folosit-o milioane de alți oameni, atunci puteți chiar și bea apă din ea. Unii dintre noi aleg să nu bea. Dar era această fântână pe care Iacov o săpase, chiar dacă era apă peste tot – izvoare—și alte fântâni. O săpase din cauza unei neînțelegeri ce apăruse între deținătorii pământurilor.

Isus vine la această fântână și “ostenit de călătorie, ședea lângă fântână. Era cam pe la ceasul al șaselea” (Ioan 4:6). Era ora prânzului

și Isus era obosit. Astea-s basme, nu-i așa? Dumnezeu obosit? El era Dumnezeu, într-adevăr, dar Isus nu a venit să trăiască precum Dumnezeu. El a venit să trăiască precum un om, precum o ființă umană. Aceasta este o veste bună pentru rasa umană.

Se pare că era mai obosit decât ucenicii, pentru că ei s-au dus în oraș să cumpere mâncare, dar Isus, epuizat, a rămas pe loc. Poate că avusese o zi din acelea care începea cu mult înainte de răsărit, când răspundea chemării Duhului Sfânt de a merge la o parte să petreacă timp cu Tatăl Său și să înțeleagă ce înseamnă să primești un nou botez cu Duhul Sfânt chiar în ziua respectivă. Sau poate că nimic din aceasta nu justifica oboseala Lui, pentru că atunci când ai experiența ungerii cu Duhul Sfânt, aceasta aduce energie. Poate că era obosit și extenuat pentru că lucrase cu oamenii și ieșise puterea din El, așa cum este menționat câteodată în alte relatări. Sau poate că ziua aceasta era foarte calduroasă și foarte prăfuită. În orice caz, Isus stătea singur la fântână, obosit și însetat.

“A venit o femeie din Samaria să scoată apă. ‘Dă-mi să beau,’ i-a zis Isus” (Ioan 4:7). Iată un maestru la lucru în ceea ce privește lucrarea de slujire și mărturie. Dacă doriți să aflați cum puteți să spuneți mai bine ceea ce aveți de spus, urmați metoda lui Isus. Nu oferiți o favoare, ci cereți una. Este interesant că atunci când ceri cuiva să-ți facă o favoare, se dezvoltă un anumit grad de încredere. Ați experimentat vreodată acest lucru? Și când Isus a cerut să bea apă, nu mai rămăsese mult până la momentul în care Lui i s-a cerut să dea apă de băut.

Unii oameni nu sunt deloc încântați de vechea metodă de a da mărturie în mod organizat, metodă care presupune ca fiecare să meargă să sune la ușile unor oameni pe care nu i-a întâlnit niciodată. Și unii oameni din ziua de azi sunt atât de nemulțumiți de formulele și metodele învechite și monotone, că ar dori să experimenteze mărturisirea ca un mod de viață. Și în privința aceasta suntem cu mult în urmă. Avem nevoie de acel tip de mărturisire care durează toată ziua față de oamenii de care ne lovim la serviciu sau pe stradă. Dar nu știm cum să facem acest lucru. Pentru cei care nu știu cum să dea mărturie sau cum să înceapă, a cere o favoare este un bun început.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Când eram încă la școală și mă aflam într-un campus universitar, am descoperit că nu mi-a reușit încercarea de a spune altora despre credința mea, oricât de puțină simțeam că am. Dar am avut tot timpul succes când am cerut altora să-mi spună despre credința lor. Acesta a fost unul dintre cele mai inspirate lucruri pe care le-am făcut vreodată și anume, să întreb pe cineva cum a devenit creștin. Astfel că lansam întrebarea: “De ce te afli în acest campus creștin? Te-ar deranja să-mi povestești?” Am descoperit că doreau să vorbească despre acest lucru, dar nu doreau să sufoce pe cineva cu povestea lor. Erau încântați să fie întrebați.

Așadar, îl vedem pe Isus că începe această campanie de câștigare de suflete, cerând pur și simplu un pahar de apă. “Femeia Samariteancă I-a zis: ‘Cum Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeie Samariteancă?’ – Iudeii, în adevăr, n-au legături cu Samaritenii” (Ioan 4:9). Desigur, ce altceva mai este nou? Știm că samaritenii erau considerați păgâni și câini. Iudeii și samaritenii erau dușmani de ani de zile. Și mai este ceva interesant legat de această istorisire. Isus stătea de vorbă cu o femeie și dacă studiați considerația care era acordată femeilor în acele timpuri, când veți găsi că era extrem de redusă, vă veți da seama cât de important este faptul că El vorbește cu ea.

Un alt lucru care apare în această relatare este că samariteanca, nu era doar femeie; nu era nici primar în mica localitate învecinată, nici membră în comitetul părinților pe școală, nici în asociația părinților și profesorilor. Ea trebuia să coboare din oraș, să meargă un kilometru pe jos până la fântâna săpată de Iacov, probabil pentru că era *persona non grata* la fântâna din oraș unde se adunau femeile. Bârfa era în floare. În acele timpuri oamenii evaluau religia, pe Dumnezeu, credința și viața veșnică în raport de comportament și faptul că avusese cinci soți, nu era deloc o recomandare pentru ea, în cultura vremii. Nici faptul că acum trăia cu un bărbat care nu îi era soț, nu era de prea mare ajutor. Așadar, ea este un câine samaritean, o păgână, o exponentă a sexului desconsiderat, considerată o păcătoasă notorie și Isus începe o conversație cu ea. Nu este de mirare că ucenicii au rămas surprinși când au venit înapoi.

Chiar și ea a întrebat cu voce tare: “De ce îmi ceri mie să-ți dau apă?”

“Drept răspuns, Isus i-a zis: ‘Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: “Dă-mi să beau!”, tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie”’ (Ioan 4:10). Observați că Isus a spus: “Dacă ai fi cunoscut tu *darul* lui Dumnezeu.” Ne este prezentată aici o societate de oameni, alături de cei din Ierusalim, care erau victimele unui sistem religios ce ne-a chinuit tot timpul și încă ne mai chinuie și azi cu ideea că primești ceea ce meriți și meriți ceea ce primești. Ca să fii mântuit, trebuie să depui efort. Nu este un dar. Trebuie să pui osul la muncă. Este neprihănire prin mușchi. Vei intra în cetatea lui Dumnezeu după ce ai depus eforturi strașnice să ții poruncile, inclusiv tradițiile. Dar Isus spune: “Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu.” Aș dori să vă invit să vă luați timp într-o zi, să vă așezați și să răsfoiți Biblia pentru a verifica toate lucrurile din ea care sunt daruri.

Dar în acest context, noi nu vorbim în primul rând despre acele alte lucruri care sunt daruri, precum pocăința, iertarea, îndreptățirea, pacea și toate celelalte. Aici vorbim despre Acela care este menționat în capitolul 3 din Ioan: “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a *dat* pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Nu vorbim despre “ce”. Nu vorbim despre filosofie sau teologie, oricât de util ar fi acest lucru. Noi vorbim despre DAR. Și iar: ‘Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este cel ce-ți zice: “Dă-mi să beau!” El este Darul. Isus a făcut această călătorie lungă și costisitoare pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă că El aparține sistemului bazat pe a dăru. Tot ceea ce putem face noi, este să acceptăm darul, și felul în care acceptăm darul este să Îl acceptăm pe El. El este cel care aduce toate celelalte daruri pe care Dumnezeu le oferă împreună cu El.

Aș vrea să fac propunerea ca această problemă să fie considerată cea mai mare dintre problemele pe care le are biserica creștină. Este cea mai mare problemă întâlnită în toate religiile lumii și a pătruns și în biserica creștină. Nu știm cum să primim un dar. Nu vrem să primim un dar. Undeva de-a lungul drumului parcurs pentru înțelegerea mântuirii și a Evangheliei, trebuie să ne împletim eforturile și să obținem niște merite. Când descoperim că nu putem primi nici un merit pentru eforturile noastre de a ne câștiga mântuirea, că încercările *noastre*, fie

De ce nu mi-ai spus și mie?

ele subtile sau chiar fățișe, sunt inutile, mii dintre noi, pur și simplu părăsesc biserica. Cea mai mare și mai răspândită religie de pe mapamond care proclamă creștinismul, are ca fundament concepția că oamenilor trebuie să li se dea ceva de făcut pentru a scoate-o la capăt cu Dumnezeu. Și aceasta nu se reduce doar la un anume scaun regal, la o anume autoritate supremă din Europa, fără doar și poate!

Dintre toate materialele ce s-au scris în 1988 pentru a marca o sută de ani de la Conferința Generală din 1888, care, pentru mine, este cea mai măreață (cu mult deasupra întregii teologii și a tuturor lucrărilor scolastice), mi-a atras atenția o declarație simplă asupra problemei harului de Deborah Anfenso – Vance, intitulată “Problema cu harul, un adevăr dur pentru oameni amabili.”

Harul poate fi o problemă. De fapt, Biblia este plină de istorisiri tulburătoare care arată cum harul, din nou și din nou produce supărare, după cum știm.

Fratele cel mare fierbe când tatăl anunță o sărbătoare pentru un fugar lacom de bani, care, părăsit de noroc, se întoarce acasă.

Cei care au fost angajați pentru o zi întreagă de lucru, murmură nemulțumiți când proprietarul îi plătește pe toți cei ce munciseră fracționat, cu suma corespunzătoare unei zile întregi.

Nouăzeci și nouă de oi sunt expuse riscului în timp ce păstorul o caută pe cea care s-a rătăcit.

Aș putea să găsesc toate aceste istorioare, ca fiind hazlii, dacă nu chiar și utile, de s-ar întâmpla să fiu acel băiat risipitor, sau lucrătorul cu normă redusă sau oaia rătăcită. Dar un membru care provine dintr-o familie care de patru generații face parte din biserică, a dobândit performanțe înalte, are studii teologice și este angajat al bisericii, cu greu poate fi descris în acești termeni. Pentru că prin venele mele de copil cuminte și conștiincios curge mult prea mult din acea religie străbună.

Așa că mă surprind simpatizând cu fratele cel mare, cu lucrătorul cu normă întreagă și cu cele nouăzeci și nouă de oi, deși am auzit aceste istorisiri de șaptezeci de ori câte șapte și

cunosc morala cum cunosc vocea mamei... Harul pare să-mi stea împotriva și nu sunt deloc amuzat.

Oamenii buni, care iau aceste istorisiri în serios, pot observa că parte din problema cu harul constă în faptul că harul nu îi ia în considerare pe oamenii buni. Cel puțin, nu atât de în serios pe cât ne luăm noi înșine.

Sunt câțiva ani acum, de când mă mândresc că nu sunt legalist, orice ar însemna acest lucru. Problema pe care o avem cu harul este că nu-mi mai lasă spațiu să devin un încrezut pentru nimic din ceea ce sunt sau nu sunt, și este cam orb la toate denumirile pe care mi le acord singur. Ceea ce mă duce la o altă concluzie.

Harul este supărător și deranjant nu numai pentru persoana legalistă sau religioasă. Harul poate fi o chestiune greu de digerat și pentru oamenii comuni, obișnuiți, pe care-i întâlnim la tot pasul ca fiind niște oameni amabili. Și dacă vreți să merg și mai departe, voi spune și acest lucru: este ceva cu natura umană, în general, care face să ne fie foarte greu să întindem o mână goală. Pentru că dacă am face-o, harul ar umple acea mână. Și ce ar putea să fie mai tulburător decât acest lucru?

Darurile sunt o problemă pentru noi. Noi suntem ucenicii sistemului “croiește-ți propria cale” și “scoate-ți singur foloasele”. Suntem capabili, auto-încrezători, cu performanțe înalte. Și suntem vinovați. Credem, în adâncul inimii, că nu merităm nimic din ce n-am muncit noi înșine, n-am suferit noi înșine sau nu am plătit noi înșine și ne îngustăm privirea când ne îndreptăm ochii spre mulțimea care face coadă pentru o masă oferită gratuit. Pentru că, exact ce spuneam despre dăruire, amestecăm realitatea cu schimbul și obligația, și sunt mai multe ocaziile în care facem așa, decât cele în care nu facem; ne produce jenă să primim un dar când nu avem la îndemână nici o modalitate de a întoarce înapoi darul, de a plăti pentru el.

Acceptând un dar cu totul și cu totul gratuit echivalează cu caritate, despre care, oamenii binevoitori învață încă din copilărie, că este bine să oferi și este rău să primești. Dar dacă

De ce nu mi-ai spus și mie?

oamenii amabili au dificultăți în a primi harul ca pe un dar, noi, de asemenea, avem probleme cu felul în care ne întoarce buna noastră ordine a lucrurilor în favoarea lui. Noi credem în indivizi albi și negri și nu ne place felul în care harul pare să îi amestece pe toți, și de cele mai multe ori, lăsăm pe cine nu trebuie să dispară cu prințesa în noapte, în timp ce Domnul Merite rămâne să furnaie de unul singur cu privire la nedreptatea întregii situații. Există aspecte neîmplânzite ale unui Dumnezeu care ar putea concepe și susține un astfel de final al poveștii. Este evident faptul că nu am reușit încă să-l cizelăm cu succes pe Isus cu simțul nostru de dreptate și proprietate.

Aș putea să menționez mult mai multe probleme pe care le pune harul, dar mă voi opri aici și îmi voi întoarce atenția spre o altă pildă pe care a rostit-o Isus. Chiar și Isus a recunoscut că harul poate fi problematic...

Iată pilda:

“Nimeni nu pune un petec de postav nou la o haină veche, pentru că și-ar lua umplutura din haină și ruptura ar fi mai rea. [Nu puteți amesteca neprihănirea prin credință cu neprihănirea prin fapte.] Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi, altfel, burdufurile pleznesc, vinul se varsă și burdufurile se prăpădesc, ci vinul nou îl pun în burdufuri noi și se păstrează amândouă” (Matei 9:16.17).

Trebuie să fiu o ființă nouă ca să înțeleg și să apreciez Evanghelia, altfel, mă va distruge.

Așadar, în combinația de vechi cu nou, putem recunoaște că problema pe care o avem cu harul, este problema pe care o avem cu noi. Noi suntem haine vechi pentru petece noi, burdufuri vechi pentru vin nou... prea mândri pentru dar.

Dar harul este dat și fraților mai mari, și odată cu el, și posibilitatea de a face o alegere. Ne putem agăța tare de această viață în felul în care noi credem că trebuie făcut acest lucru, putem adera la lucrurile care ne fac pe noi să credem că suntem buni și să înfăptuim ceea ce pare logic în viziunea noastră.

Sau putem să urmărim mesajul dificil și aparent fără sens: “Oricine va căuta să-și scape viața, o va pierde, și oricine o va pierde, o va găsi” (Luca 17:33) și să fim deschiși față de harul lui Dumnezeu, să credem că ne va da ceva care depășește hainele peticite și burdufurile plesnite, în ciuda faptului că nu avem nici cea mai vagă idee cu privire la ce ar putea fi acest ceva.

Și nici chiar eu însumi nu pot spune ce este acest ceva, pentru că, este caracteristic harului să surprindă. Și pentru tot restul vieții, de fiecare dată când vom crede că am despachetat și ultimul ambalaj sau am deschis ultima ușă și suntem pe cale să lansăm întrebarea: “Ce altceva ar mai putea fi?”, vom descoperi la picioarele noastre încă ceva ce trebuie despachetat și vom descoperi în fața noastră încă o ușă ce trebuie deschisă.

Un singur lucru mai pot spune: noi, cei care ne lepădăm de neprihănirea noastră și ne pierdem viețile, vom câștiga o nouă înțelegere cu privire la toate istorisirile tulburătoare din Biblie. Ne vom vedea pierduți în turma celor nouăzeci și nouă de oi, ne vom vedea în situația fiului risipitor din familie și lucrători care întârzie tot timpul la o slujbă cu normă întreagă. Atunci, vom putea cunoaște, poate, un Păstor, un Tată și un Proprietar generos. Ne vom putea găsi viețile și vom putea zâmbi de caracterul neașteptat al întregii experiențe.

Pentru că, pe cât de sigur este că suntem pierduți, vom fi găsiți. Găsiți de un har a cărui ocupație nu este să transforme oamenii buni în oameni și mai buni, ci să îi caute pe cei rătăciți și să îi ducă acasă. Să-i ducă acasă pentru o sărbătoare.

Aș dori să menționez că problema pe care au avut-o cei din 1888 și din 1988, problema pe care o avem noi acum, în secolul XXI, este aceeași ca în zilele lui Isus. Nouă ne este foarte greu să înțelegem că “plata păcatului este moartea. Dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică.” Pot să accept adevărul că nu trebuie să depun efort ca să câștig mila lui Dumnezeu în ceea ce privește iertarea și acceptarea, și totuși muncesc din greu ca să realizez ceea ce *El* ar vrea să schimbe în viața mea. Pot să accept vestea bună că Mielul lui Dumnezeu este de

De ce nu mi-ai spus și mie?

ajuns, că Isus a plătit prețul întreg la cruce, și totuși să încerc să-mi croiesc singur drumul către Țara Promisă, sau să încerc să mă sforțez destul de tare, în diferite moduri, ca să ajung la porțile cetății cerești și să spun: “Eu am dreptul la pomul vieții.” Nu putem amesteca ceea ce este vechi cu ceea ce este nou în afară de cazul în care admitem ca eroare faptul că Evanghelia credinței trebuie să dezrădăcineze. Vom fi vin nou în burdufuri vechi și petec nou la o haină veche. Dar nu merge așa.

“Drept răspuns, Isus i-a zis: ‘Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: “Dă-mi să beau!”, tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie”’ (Ioan 4:10).

“‘Doamne’, I-a zis femeia, ‘n-ai cu ce să scoți apă și fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai, deci, această apă vie?’” (Ioan 4:11). Apa este adâncă. Da, sistemele umane, metodele umane prin care se încearcă găsirea vieții și reînvierea, par deseori, foarte adânci. Acesta este unul dintre lucrurile care i-au tulburat pe conducătorii religioși din zilele lui Isus în ceea ce privește stilul Lui de predicare și transmitere a învățăturilor: era prea simplu. Ei doreau să întrebe lucruri pe care cărturarii le-ar fi adresat direct conducătorului clasei. Noi am făcut fântâna prea adâncă. Cred că până și apostolul Pavel a făcut lucrul acesta, chiar dacă el nu a avut de ales. Isus a transformat totul astfel ca să fie simplu. Și aceasta îi rodea teribil pe conducătorii religioși, că totul putea fi așa de simplu încât chiar copiii puteau înțelege. Isus a spus: “Paște oile Mele.” Nu girafele mele. Și mă bucur atunci când aud pe cineva spunând că dacă hrănești oile, orice primesc ele, pot primi și girafele dacă se coboară suficient.

Fântâna este adâncă. “Ești Tu, oare, mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?” (Ioan 4:12). Apelați la părinți dacă doriți. Ce a fost bun pentru Tata, este destul de bun și pentru mine. Femeia zicea: nu-mi spune că ce ai tu este mai mare decât ceea ce avem de la strămoși. Desigur, acest lucru a reprezentat întotdeauna o problemă pe tărâm religios. Este o surpriză să descoperi că Dumnezeu nu are nepoți. Am gândit cândva că aş putea să mă infiltrez în împărăția cerului dacă mă agăț de sutana de predicator a tatălui meu, apoi, am descoperit că Dumnezeu nu are nepoți și nici nepoate. Noi cunoaștem tot felul de

moduri de a încerca să ne infiltrăm în împărăția cerească. Soția mea mi-a mărturisit la puțin timp după ce ne-am căsătorit, că unul dintre motivele pentru care și-a dorit să se căsătorească cu un predicator, a fost și acela că prinzându-se de haina lui, spera să intre sigur în ceruri. Nu i-a trebuit prea mult timp ca să-și curețe gândirea de o astfel de idee. Ceea ce a fost destul de bun pentru bunicul, este destul de bun și pentru mine, și acesta este motivul pentru care astăzi avem trei sau patru sute de denominațiuni diferite în creștinism. Dar femeia de la fântână nu-și dădea seama că stătea de vorbă cu cineva care, într-adevăr era mai mare decât părintele ei, Iacov.

“Isus i-a răspuns: ‘Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete’” (Ioan 4:13). Gândiți-vă la toate căile pe care oamenii încearcă să obțină satisfacții, dar setea persistă. Încă îmi răsună în urechi vocea acelui instructor de la cursul de temperanță care s-a ținut anul trecut în tabăra de tineret: “Chesterfields\*. Vă aduce satisfacția. Nu, nu v-o aduce.” Și apoi, a continuat: “Cunosc un bărbat care a început să fumeze un pachet pe zi. Nu a fost satisfăcut, de aceea a mărit doza până la două pachete pe zi. Cu toate acestea, tot nu era satisfăcut. Au urmat trei pachete pe zi.” Și la fel se întâmplă cu orice altceva – droguri sau alt fel de plăceri. Oamenii se înghesuie să meargă la Monte Carlo, Reno sau Vegas\*\* cu acest sentiment teribil că oricine va bea din această apă, va fi însetat din nou și din nou și din nou.

“Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14). Ați gustat vreodată din această apă? Ați fi interesați? Eu sunt interesat. Isus s-a ridicat în picioare în ziua cea mare a praznicului și cu voce tare a rostit vestea cea bună: “Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7:37). El nu vrea să spună că o singură înghițitură va fi suficientă. Ci, se referă la faptul că odată ce am gustat din ea, vom dori să continuăm să ne înfruptăm de la izvorul ce nu seacă niciodată. Acesta nu cunoaște sfârșit și este singurul lucru care aduce satisfacție.

\* Chesterfields este o marcă occidentală de țigări – nota tr.

\*\* Orașe unde se află renumite cazinouri din lume, unde oamenii practică diverse jocuri de noroc – nota tr.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Apa vieții este o sintagmă care sună vag, eteric, ireal, ca Ponce de Leon din Florida căutând Fântâna Tinereții sau marginile curcubeului. Dar este la fel de simplu ca și vorbirea lui Isus. Să primești apa vieții înseamnă să stai alături de Cuvântul Lui prin care lucrează Duhul Sfânt și să citești istorisiri de demult care ne relatează ceea ce i-a spus Isus femeii de la fântână.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că a pregătit posibilitatea ca nouă să nu ne mai fie iarăși sete. Îi mulțumesc că putem să ne lăsăm ulcioarele lângă izvoarele pământești și să ne alăturăm acelei femei de demult, care a fost privită cu blândețe de Domnul cerului. Aș dori ca astăzi să-mi fac curaj în ceea ce privește Darul și aș dori să cunosc Darul, căci cunoașterea Lui înseamnă viața veșnică. Nu ați dori la fel?

## CAPITOLUL 10

# FEMEIA DE LA FÂNTÂNĂ, PARTEA A II-A

Există trei sporturi mortale, după cum sunt ele cunoscute de către iubitorii de sport: parașutismul, scufundările subacvatice și cățărutul pe stânci. Cățărutul pe stânci a invadat familia noastră datorită unui fiu adolescent, care, atunci când a mers la colegiu, a dorit să facă lucruri mari. Mama lui se ruga să își fractureze piciorul înainte ca lucrurile să devină prea serioase și să aibă loc vreo nenorocire.

Într-o ocazie, fiul meu se cățara pe Middle Cathedral, vis a vis de El Capitan, în Parcul Național Yosemite. Era cu el un medic din Modesto și avea loc o cățărare ce dura două zile. Pe timpul nopții trebuiau să doarmă afară, atârând în frânghii, pe o stâncă verticală aflată la o înălțime de două ori mai mare decât cea a turnurilor World Trade Center din New York.

Amândoi au făcut greșeli serioase. În prima zi, au scăpat canistra și un aparat de fotografiat și a început să apară deshidratarea. Ziua următoare, când în sfârșit, reușiseră să ajungă în vârful stâncii, doctorul, care era ceva mai în vârstă și mai epuizat, a suspinat întins cu fața în jos: “Apă. Adu apă. Banii nu sunt o problemă, doar adu niște apă!” Fiul meu s-a tot împiedicat și pe urmă s-a târât pe drumul care ducea la un pârau, și-a îngropat fața în apă și apoi a reușit să meargă înapoi să îi ducă și doctorului. Spre surpriza lor, au descoperit că pierduseră nouă kilograme după această cățărare și s-au considerat norocoși că au scăpat cu viață.

De ce nu mi-ai spus și mie?

După cum spune și cântecul:

Apa, apă pură ce scânteiază strălucitor

Frumoasă, proaspătă și oferită gratis.

Nu ne dăm niciodată seama cum este, decât dacă nu o mai avem. Apa este ceea ce îți provoacă sete atunci când fântâna este secată.

Îmi aduc aminte când am fost în Orientul Mijlociu cu H.M.S. Richards, Sr., aflat în ultimul său tur al Țării Sfinte, și am mers în Egipt. Acolo, apa limpede era ceva scump și greu de găsit. Prețioasa mea sticlă de apă îmi scăpase pe podea în aeroport, în Egiptul de Sus și m-am pomenit țipând din impuls: “Tocmai mi s-a rupt apa!” Nu am auzit niciodată ce a urmat după aceasta. Dacă veți călători peste hotare în țări în care vă este teamă de răzbunarea sistemului local, apa este lucrul după care veți plânge. Veți spune: “Dați-mi apă sau am să mor.” De aceea, povestea femeii de la fântână, pe care am început-o în capitolul trecut, este ceva ce capătă viață atunci când este luată în considerare propria experiență de căutare a apei.

În capitolul anterior am observat că Isus a cerut un serviciu de la femeia samariteancă și că nu a mai durat mult până când ea i-a cerut Lui o favoare. După ce L-a întrebat de ce un iudeu ca El cere apă de la ea, o samariteancă, El a spus: “‘Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: ‘Dă-mi să beau!’, tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie’” (Ioan 4:10). Acesta este unul dintre punctele principale din această relatare. Mântuirea este un dar și noi nu suntem obișnuiți cu așa ceva. În schimb, noi avem sistemul nostru bazat pe merite. Așadar, acesta este primul lucru pe care dorim să-l stabilim în acest capitol. Nu suntem obișnuiți ca mântuirea să fie un dar și din această cauză îi determinăm pe exploratorii noștri să meargă o jumătate de zi pe bicicletă, pentru a primi o sumă de bani. Avem maratoanele noastre și avem modalitățile noastre umane de a colecta fonduri și de a îndeplini lucrările bisericii, aceleași tipuri de modalități pe care le întrebunțează IBM și Coca-Cola. Dar acestea nu sunt căile lui Dumnezeu.

Una dintre bisericile pe care le-am păstorit a dat anunț că oferă calitatea de membru în mod gratuit pentru o lună de zile. Ei bine, da,

calitatea de membru este ceva gratuit. Dar mântuirea, cu toate că este oferită gratis, ne costă totul. Cum înțelegem acest lucru?

Iată un mesaj din partea unui pastor cu frică de Dumnezeu, care locuiește la sud de graniță, Juan Carlos Ortiz:

Isus a spus în Matei capitolul 13 că Împărăția lui Dumnezeu se aseamănă cu un negustor care se află în căutare de mărgăritare. Și când găsește un mărgăritar de mare preț, vinde tot ce are pentru a-l cumpăra.

Desigur, unii creștini cred că această istorisire are următoarea semnificație: noi suntem mărgăritarul de mare preț, iar Hristos a trebuit să renunțe la tot ca să ne răscumpere. Dar acum înțelegem că El este mărgăritarul de mare preț. Noi suntem negustorii care căutăm fericirea, siguranța, slava, veșnicia.

Și când Îl găsim pe Isus, ne costă tot ce avem. El are fericire, bucurie, pace, vindecare, siguranță, viață veșnică, totul.

Așa că noi spunem: “Vreau mărgăritarul acesta. Cât costă?”

“Ei bine,” spune vânzătorul, “este foarte scump.”

“Dar cât?” întrebăm noi.

“Ei, o sumă foarte mare.”

“Credeți că aș putea să-l cumpăr?”

“Desigur, oricine îl poate cumpăra.”

“Păi n-ați spus că este foarte scump?”

“Ba da.”

“Păi... atunci cât este?”

“Tot ce ai,” spune vânzătorul.

Ne hotărâm. “Bine, îl cumpăr,” spunem noi.

“Păi, ce ai?” vrea el să știe. “Să scriem tot ce ai.”

“Am zece mii de dolari la bancă.”

“Bun – zece mii de dolari. Ce altceva?”

“Asta-i tot. Asta-i tot ce am.”

“Nimic altceva?”

“Ei, mai am câțiva dolari, aici, în buzunar.”

“Câți?”

De ce nu mi-ai spus și mie?

Începem să ne căutăm. “Păi să vedem – treizeci, patruzeci, șaizeci, optzeci, o sută, o sută douăzeci de dolari.”

“Bine. Ce altceva mai ai?”

“Păi, nimic. Asta este tot.”

“Unde locuiești?” întreabă el în continuare.

“În casa mea. A, da, am o casă!”

“Și casa, atunci.” Și o notează și pe aceasta.

“Adică o să locuiesc în rulotă?”

“Ai o rulotă? Atunci și ea. Ce altceva?”

“Va trebui să dorm în mașină.”

“Ai o mașină?”

“Două.”

“Amândouă sunt ale mele acum. Ce altceva?”

“Păi, ai deja banii mei, casa mea, rulota mea, mașinile mele.

Ce altceva mai vrei?”

“Ești singur pe lumea asta?”

“Nu, am o soție și doi copii.”

“A, da, soția și cei doi copii. Ce altceva?”

“Acum nu mai am nimic. Am rămas doar eu singur.”

Deodată vânzătorul exclamă: “A, aproape că uitasem! Și tu însuși! Totul este al meu – soție, copii, casă, bani, mașini – și chiar și tu însuși.”

Apoi continuă: “Acum ascultă – îți voi permite să folosești aceste lucruri toată viața. Dar nu uita că ele sunt ale mele, așa cum ești și tu. Și oricând voi avea nevoie de unul dintre ele, trebuie să renunți la el, pentru că acum, eu sunt proprietarul.”\*

Așa stau lucrurile când ajungi proprietatea lui Isus Hristos.

Ați auzit de așa ceva?

Mântuirea este un dar, însă ne costă tot ce avem. Aceasta este prea mult pentru firea pământească. Și aceasta ne conduce să conștientizăm că relatarea despre femeia de la fântână este o istorisire despre transformare – *transformare*. Încă simt că sunt mânios când mă gândesc

---

\* (Disciple: A Handbook for New Believers [Creation Press, 1995], 34, 35).

la ceva. Și voi rămâne mânios până ce aflu mai multe lucruri despre subiectul important al transformării. După treizeci și șase de ani în care am încercat să vorbesc despre Evanghelie, descopăr că nu știu nimic despre transformare, despre convertire, întreaga temelie, punctul de început al experienței mântuirii. Acest lucru este dezonorant. Am mers în biblioteca mea. Am cincizeci și cinci de volume, volume consistente cu predicile lui Charles Spurgeon, fiecare predică pe care a rostit-o vreodată. Am volum după volum cu toți predicatorii și ceea ce au predicat ei până acum două mii de ani, până la primii părinți. Și materialul despre convertire este nimic în comparație cu acestea.

Bine, ați putea spune, Biblia nu vorbește așa de mult despre acest lucru. “Vântul bate încotro vrea” (Ioan 3:8). Nu putem înțelege vântul, așa că nici pe aceasta nu o putem înțelege. Mai bine, să încercăm mai mult. Vreau să știu ce înseamnă acest lucru. Vreau să fiu sigur că sunt convertit, să știu că oamenii cu care lucrez sunt și ei convertiți, să știu cum să ajung la tinerii care au nevoie să se convertească. Vreau să știu ce înseamnă să fiu convertit din nou, mâine și poimâine, până va veni Isus. Sunt întrebări importante ale căror răspunsuri trebuie să le înțelegem. Pentru cei care sunt la început, putem intra mai adânc în povestirea aceasta.

Femeia de la fântână spusese în esență, “Ceea ce a fost bun pentru străbuni, este bun și pentru noi.” Acesta este un argument vechi, ros de molii. Apoi, “Isus i-a răspuns: ‘Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică’” (Ioan 4:13. 14). În momentul acesta, în versetul 15, femeia îi spune: “‘Doamne, dă-mi această apă ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot.’”

Observați felul în care se schimbă modul ei de a se adresa lui Isus, de-a lungul întregii povestiri. Mai întâi, ea spune: “Cum Tu, *Iudeu*, ceri să bei de la mine, femeie Samariteancă?” Acum, tonul ei se atenuează. “Doamne, dă-mi această apă.” Și în aceasta noi vedem cum fenomenul transformării are loc chiar sub ochii noștri. Primul pas în convertire, sau cel puțin în apropierea de Hristos, este dorința după ceva mai bun și Isus trezește această dorință.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Femeia nutrea această dorință de mai mult timp. Tot căutase un soț mai bun. Avusese cinci și acum locuia împreună cu un bărbat care nu era soțul ei. Această practică nu este ceva care a început și a luat sfârșit cu femeia de la fântână. Se săturase de ceremonii și jurăminte și dorea să se asigure înainte să mai fie rostite alte juruințe. Nu era mulțumită. Și vasul pentru apă care stătea pe marginea fântânii era un simbol al faptului că sistemele acestei lumi nu aduc satisfacție. Este un lucru bun să cauți apă, apă limpede. Dar dacă ne aflăm în căutarea lucrurilor pe care le-ar putea simboliza vasul pentru apă, suntem angajați într-o căutare fără de sfârșit. Când ea a spus “Doamne, dă-mi această apă”, ea începea să înțeleagă mesajul ce i se transmitea.

Începea să își dea seama că atunci când ceri cuiva să îți dea ceva, recunoști că este un lucru pe care tu nu îl poți realiza, nu îl poți câștiga, nu îl poți merita. Singurul lucru pe care îl poți face, este să îl ceri. Ea începe să pună cap la cap lucrurile pe care le transmitea Isus unei națiuni întregi în acele timpuri și lumii de atunci înapoi. Este un dar.

Atunci Isus i-a spus: “Du-te de cheamă pe bărbatul tău.” Deodată s-a făcut liniște în jur și palmele îi asudau în timp ce își pregătea manevra de retragere, pentru că se temea că El o va cerceta mai în amănunt. Și într-adevăr, El a făcut acest lucru.

Ea a răspuns: “N-am bărbat.”

Isus a zis: “Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că ai avut cinci.”

Apoi femeia a adăugat în versetul 19, “Doamne,... văd că ești prooroc.” Din nou putem observa felul în care se schimbă modul ei de adresare față de Isus, pe măsură ce i se întărește convingerea că stă de vorbă cu cineva mai presus decât un trecător comun. Acum ea îl numește profet. Apoi vine cu o întrebare izvorâtă din ideologia contemporană ei. “Care este biserica cea adevărată la care trebuie să mergem?” Aceasta se întâmplă când vă pierdeți cumpătul și când Duhul Sfânt se coboară asupra unei inimi împietrite, pentru că Dumnezeu nu forțează, dar este stăruitor. Ea a spus: “Haide să discutăm puțin despre istoria poporului nostru.”

Samaritenii erau rezultatul amestecului dintre popoare în timpul captivității babiloniene. Ei erau o combinație de evrei și “păgâni” și se aflau în mare vrăjmășie cu evreii. Avuseseră temple rivale, dar

samaritenii avuseseră niște dezastre care aveau legătură cu templul, așa că zăcea în ruine. Avuseseră un munte sfânt și unii și ceilalți, iar întrebarea “Unde ar trebui să mergi la biserică?” era o sursă de discuții continue.

În acest moment, Isus spune ceva care este foarte pertinent chiar pentru noi, cei ce trăim în aceste timpuri. El a zis: “Nu contează unde te închini. Ceea ce contează este cum te închini.” Apoi a adăugat aceste cuvinte interesante care nu sunt altceva decât o prezicere: “Dar vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:23. 24).

Este o mare diferență între a fi religios și a fi spiritual. Este o mare diferență între a cunoaște regulile și regulamentele, standardele și doctrina bisericii pe de o parte, și a-L cunoaște pe Dumnezeu, pe de altă parte. Dumnezeu este duh. Odată, un matematician mi-a spus că Dumnezeu trăiește în altă dimensiune. Ei bine, nu cred că este ceva nou în această afirmație. Și dacă am putea să pătrundem într-o altă dimensiune, cum s-a întâmplat cu slujitorul lui Elisei, atunci totul s-ar clarifica.

Cealaltă dimensiune în care locuiește Dumnezeu împreună cu îngerii, în cetatea cerească, ce poate avea patru sau cinci dimensiuni, prezintă atâtea diferențe câte există între zi și noapte cu privire la spiritul în care trăim. Singura persoană care poate sluji lui Dumnezeu în duh și adevăr este aceea care a devenit spirituală și singurul care poate să influențeze acea persoană este Dumnezeu. Metoda prin intermediul căreia are loc acest lucru se numește convertire. Vedem cum acest lucru se petrece chiar lângă acea fântână. Se petrece cu o audiență formată dintr-o singură persoană. Și acest lucru este îmbucurător pentru că atenția și considerația pe care Isus le-a manifestat față de acel suflet, le manifestă și față de noi, astăzi.

Aveți o dorință după ceva mai bun? Eu am. Aveți o înțelegere, fie ea și o înțelegere redusă a planului de mântuire, a Evangheliei? Sigur că aveți; de aceea citiți această carte și aveți plăcerea să discutați despre aceste lucruri. Înțelegeți că este vorba despre un dar pe care nu-l putem câștiga, nu-l putem merita, care vine doar de la Dumnezeu? Fântâna

De ce nu mi-ai spus și mie?

Lui este prea adâncă pentru noi. Vă veți alătura femeii de la fântână, fiind conștienți de păcătoșenia care vă caracterizează?

Aducem aici în discuție cazul păcătosului clasic, într-o manieră de tip clasic. Dar există și un tip mult mai rău de păcătos. Convertire înseamnă întoarcere, sau întoarcere înapoi. Mai există și un alt fel de întoarcere înapoi, pe lângă întoarcerea noastră de la păcatele obișnuite. Ar putea fi cazul acelora care ne aflăm în biserică de trei sau patru generații și care avem nevoie să ne întoarcem de la neprihănirea noastră spre neprihănirea lui Isus, și potrivit cărții *Calea către Hristos*, aceasta este cea mai grea dintre toate bătăliile. Este ușor pentru Dumnezeu să ajungă și să-i atingă pe păcătoși – prostituate și tâlhari ai societății comune. Însă, este foarte dificil pentru Dumnezeu, să ajungă la inimile unor oameni mândri, care nu au făcut nimic altceva, decât lucruri bune tot timpul. “N-aș putea să concep să fac ceva imoral! Eu sunt un om bun, Doamne! Tu ai grijă de bețivul din șanț și ai grijă ca planetele și stelele Tale să nu se izbească una de alta, căci eu sunt o persoană bună! Nu am nevoie de Tine!” Aceasta este problema cea mare! Numai minunea convertirii ne poate duce în acea stare în care ne întoarcem de la neprihănirea noastră și bunătatea noastră, la bunătatea lui Dumnezeu, și aceasta este singura bunătate care există.

În acest punct al relatării noastre, o vedem pe femeia de la fântână atingând momentul predării, pentru că atunci când Isus i-a vorbit despre lucruri spirituale, Duhul Sfânt a sprijinit-o să facă un pas înainte.

Isus spusese: “Dar vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în *adevăr*.” Oamenii care aparțin denominațiunii din care fac și eu parte, sunt foarte pricepuți în a vorbi despre adevăr. Sunt sigur că ați auzit afirmații precum: “Bunicii noștri au îmbrățișat *adevărul* acum optzeci de ani.” “Am aflat despre *adevăr* în Dakota de Sud.” “Am acceptat *adevărul*.” Adevărul fără Duhul Sfânt nu valorează nici doi bani. Dumnezeu nu caută în primul rând oameni care să cunoască adevărul legat de anumite puncte de doctrină. El caută oameni care îl cunosc pe El, cel ce este “Adevărul, Calea și Viața.” El caută oameni care demonstrează adevărul prin dragostea lor. Dumnezeu este foarte îngrijorat cu privire la acei oameni pentru care singurele vești bune sunt veștile rele despre alți oameni.

Ron Halverson a exprimat acest lucru foarte bine cu ocazia unei tabere de tineret desfășurată pe timpul verii: “Problema Evangheliei este că reprezintă o veste bună. Dacă era o veste rea, am fi fost fericiți să o trimitem mai departe și lucrarea ar fi fost sfârșită de mult.” Dumnezeu caută oameni care văd în acest Străin de la fântână, o persoană cu care vor să se asemene.

Când Isus a atins această problemă, femeia i-a zis: “‘Știu... că are să vină Mesia (căruia I se zice Cristos).’” Ceva anume încearcă să revină la viață din memoria ei. Ea studiasse în momentele ei de liniște, scrierile străbunilor ei și avea cunoștință despre Hristos, despre Mesia care trebuia să vină. Ea afirmă: “‘Știu... că are să vină Mesia. Când va veni El, are să ne spună toate lucrurile’” (Ioan 4:25). Și atunci, Isus a făcut ceva ce jos, la templul din Ierusalim, nu făcuse. A declarat simplu și direct: “‘ Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.’” De atât a fost nevoie. Femeia de la fântână a plecat deîndată de acolo. Ea și-a lăsat găleata (și aceasta nu este deloc o idee rea; haideți să ne părăsim cu toții gălețile) și s-a grăbit spre cetate pentru că avea ceva de spus.

Este interesant de observat în legătură cu mărturia creștină autentică, faptul că o persoană nu vine la Hristos mai devreme ca să se fi născut în inima ei, dorința de a spune și altcuiva ce Prieten minunat a găsit în Isus. La fântână, femeia se aflase în prezența Cuiva care putuse să-i spună tot ceea ce făcuse. (Aceasta este o afirmație exagerată. El nu-i spusese chiar toate lucrurile. Îi spusese doar de o etapă a vieții ei, dar a fost precum fulgerul care apare în întunericul nopții și lovește un stejar, și în același timp, luminează tot ce se află în jur.) Ea rămâne impresionată de acest lucru. Aleargă în cetate și le spune bărbaților. Foarte interesant. Femeile încetaseră să o mai asculte, cu mult timp în urmă. Ea le spune bărbaților: “‘Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva acesta este Cristosul?’” Ea trece de la un *Evreu*, la *Domnule*, la *ești prooroc*, la *poate Mesia* și acum *Cristosul*.

Ei bine, suntem cu toții impresionați de această schimbare spectaculoasă. Dacă ar fi să vină cineva și să ne spună tot ceea ce am făcut vreodată, și noi am fi impresionați.

De ce nu mi-ai spus și mie?

Un grup de studenți de la universitatea La Sierra, s-a implicat acum câțiva ani în servicii de închinare harismatice, glosolalie și alte lucruri asemănătoare, în Los Angeles. Treizeci sau chiar patruzeci de studenți obișnuiau să meargă în oraș și unii dintre ei se întorceau acasă “lovîți de duhul”, țepeni precum niște bușteni, purtați de către prietenii lor. Erau foarte impresionați de faptul că un străin putea să stea jos lângă ei și să le spună totul despre viețile lor, despre problemele lor și despre păcatele lor în amănunțime. Ei și-au spus: “Acest lucru trebuie să fie ceva supranatural.” Și era. Dar care duh? Doar pentru că se întâmplă ceva supranatural, nu înseamnă că este de la Dumnezeu. Și doar pentru că străinul de la fântână poate să-mi spună tot ce am făcut, nu este o dovadă că el este Mesia. Au fost alte dovezi care au încălzit inima femeii, pentru că există ceva mult mai important decât să ți se spună tot ceea ce ai făcut.

La sfârșitul perioadei de o mie de ani, adică la sfârșitul unei perioade un pic mai lungi de o mie de ani de acum încolo, oamenii vor sta în prezența Aceluia care poate să le spună tot ceea ce au făcut cândva. Milioane de oameni se vor afla în interiorul unui oraș imens ale cărui dimensiuni nu le putem exprima, o mulțime ce nu poate fi numărată; și alte milioane de oameni vor fi în afară, din toate generațiile pământului. Oamenii din afară vor sta acolo în timp ce marele sistem audio vizual va intra în funcțiune și pe ecranul imens de sus, de deasupra tronului lui Dumnezeu, va fi proiectată întreaga istorie, de la început la sfârșit. Fiecare se va vedea în imagine. Nimeni nu se va mișca. În ziua aceea, va fi o tragedie dacă vom fi în afara orașului și vom sta în prezența Aceluia care știe tot ceea ce am făcut vreodată. Nu va fi nimic altceva, decât o veste bună, dacă vom fi alături de El și totul va fi acoperit de sângele Lui. Acesta era și cazul femeii de la fântână. Nu numai că se afla în prezența Cuiva care putea să-i spună tot ce făcuse, dar se afla în prezența Cuiva care o iubea și o câștiga pentru împărăția Lui.

Ea le-a spus: “Veniți de vedeți un om.” Bărbații au urmat-o. Să-i privim cum vin. Femeia traversează lanurile de grâu îndreptându-se iar spre fântână, urmată de toți acești bărbați, ce au alte motive de data aceasta. Ei vin în prezența Aceluia. Și apoi, la sfârșitul acestei relatări, are loc ceva cu totul extraordinar: “Mulți samariteni din cetatea aceea

au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii, care zicea: ‘Mi-a spus tot ce am făcut’” (Ioan 4:39). Versetele 41 și 42: “Mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui. Și ziceau femeii: ‘Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că acesta este într-adevăr Cristosul, Mântuitorul lumii.’”

Și așa se sfârșește relatarea. El nu este doar un evreu. El nu este doar un domn amabil. El nu este doar un prooroc. Nu numai că este Mesia, nu numai că este Hristosul, El este Mântuitorul lumii.

Sunt recunoscător pentru această istorisire de demult care astăzi ne dă speranță. Sunt recunoscător că ne aflăm în prezența Cuiva care ne cunoaște bine și care încă lansează invitația: “Veniți și beți din apa pe care v-o dau!” Și în timp ce ne îndreptăm privirile nostalgice către cer, fie ca să căpătăm certitudinea că Dumnezeu știe, acceptă și înțelege. Și fie ca să ne alăturăm femeii de la fântână în lucrarea de mărturisire despre lucrurile pe care Domnul le-a făcut pentru noi.

De ce nu mi-ai spus și mie?

## Editura Zappy's vă oferă:

- **Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger** - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug - Jim Hohnberger** - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evanghelia este despre oameni - Jim Hohnberger** - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte - Jim Hohnberger** - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- **Bărbați puternici - Jim Hohnberger** - Fiecare bărbat are dreptul la o moștenire bogată! Precum o comoară ascunsă, și această moștenire este adesea tănuțită. Concepții defectuoase și așteptări contradictorii îi depozitează pe bărbați de adevărata bogăție care este de drept a lor. Mulți bărbați se simt forțați să accepte pur și simplu această stare de lucruri. Însă în interior, știu că ceva le lipsește.

În această eră a supraîncărcării cu informație și a stimulării simțurilor, este posibil cu adevărat să dezgropi moștenirea adevăratei masculinități? Trebuie bărbații să accepte pur și simplu faptul că au fost subevaluați?

Jim Hohnberger răspunde cu un răsunător "nu"! Relatând din propria experiență și din cea a altor bărbați, Jim vă învață cum să vă dezgropați moștenirea. Nu e deloc complicat. Niciun bărbat nu ar trebui să se mulțumească să-și lase comoara îngropată.

Recuperează-ți moștenirea! Intră în rândul acestor bărbați puternici!

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Educație pentru părinți - Volumul II - Sally Hohnberger** - Scris în același stil captivant ca și primul, acest volum se adresează părinților ai căror copii au ajuns la vârsta adolescenței. Este o nouă provocare și un îndrumător al educației părinților – prin Duhul!

De ce nu mi-ai spus și mie?

- **Revoluție la Vatican - Martin Kobiałka** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu? - Martin Kobiałka** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profeției biblice.

- **Salvare din univers? - Martin Kobiałka** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **A patra uimire - Alberta Mazat** - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit - George R. Knight** - Un studiu despre păcat și mântuire. "Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- **Până la capătul pământului - Sebastian Tîrîrău** - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

**Lanțuri sfărâmate - Dough Batchelor** – Bazată pe remarcabila relatare biblică despre Isus și demonizatul din Decapole, această povestire tulburătoare conduce la o incursiune emoționantă în conflictul cosmic dintre forțele binelui și răului. **Lanțuri Sfărâmate** dezvăluie minunata putere a lui Dumnezeu de a elibera și transforma bărbați și femei ce sunt prinși în cele mai întunecoase adâncimi ale păcatului și de a aduce pace în sufletele lor disperate. Ai simțit vreodată că starea ta spirituală stagnează? Sau că speranța ta pentru o dezvoltare ulterioară este deșartă? Ai atins vreodată culmea disperării simțind că știrbirea personalității, obiceiurile rele și egoismul te-au plasat dincolo de limitele salvării? Atunci această carte este cheia care să desfacă lanțurile care te împresoară.

Doug Batchelor, președinte al Amazing Facts, o organizație media creștină internațională, este pastorul unei biserici numeroase din Sacramento, California și gazda binecunoscutei emisiuni radio Bible Answers Live precum și a emisiunii de televiziune Millennium of Prophecy.

### - **Parabole moderne - Morris Venden**

Toți suntem ignoranți, în diferite domenii. Poți fi o enciclopedie ambulantă în materie de computere, dar să nu cunoști absolut nimic despre ce se află sub capota mașinii tale. Altcineva poate fi expert în aeronautică dar complet novice în ceea ce privește funcționarea creierului omenesc. Ce bine e când cineva începe să explice un lucru despre care nu știm nimic, cam așa: "Computerul... carburatorul... creierul uman... reactorul...) se aseamănă cu..."

A pune în relație ceva necunoscut cu altceva cunoscut, aici este geniul parabolei.

Exact așa făcea și Isus atunci când avea de prezentat noțiuni abstracte, precum credința, dragostea, împărăția cerurilor... "Împărăția cerurilor se aseamănă cu...", începea El și, în mod sigur urma o parabolă. Oamenii nu se săturau ascultându-L, atunci.

Pentru că ele aduc cerul mai aproape de pământ, parabolele încă le sunt dragi oamenilor, după cum a descoperit pastorul Morris Venden peste tot unde a predicat. Cei care i-au auzit parabolele moderne prezentate în predici îi cer neconținut copii ale acestora, pe care, acum, el le-a adunat în cartea de față.

Parabolele din această carte? Să vedeți, ele se aseamănă cu...

Adică nu! N-ar fi mai bine să le citiți singuri?

De ce nu mi-ai spus și mie?

**PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:**

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 352 352

0244 - 334 775

e-mail: [zappys@gmail.com](mailto:zappys@gmail.com)

[www.editurazappys.com](http://www.editurazappys.com)